

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SIDNEY
SHELDON

R O M A N

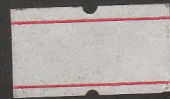


HİÇBİRŞEY
SONSUZ
DEĞİLDİR

SIDNEY SHELDON



HİÇBİRŞEY SONSUZ DEĞİLDİR



ISBN 975-10-0912-X



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://tr.wikipedia.org> 009128

SIDNEY SHELDON

Hiçbir Şey Sonsuz Değildir

Türkçesi:
Mehmet Harmancı



İNKILÂP KİTABEVİ

YAYIN SAN. ve TİC. A.Ş.
Ankara Cad No: 95 - Sirkeci 34410
İSTANBUL

Copyright
© 1994, by Sidney Sheldon

İNKILÂP KİTABEVİ
Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.
Ankara Cad. No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel : (0212) 514 06 10 - 11
Fax : (0212) 514 06 12

*Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu
gereğince İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi
ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.*

Kapak Filmi:
Repmon Film Atölyesi

Dizgi:
Pamukçuoğlu Dizgi
513 81 43

Düzeltilme:
Faruk Kırkan

ISBN975-10-0912-X
96-34-Y-0051 0016

96 97 98 99 00 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı:
ANKA OFSET
100. Yıl Matbaacılar Sitesi
No: 38 Bağcılar - İSTANBUL

İlaçla tedavi edilemeyen hastalık neşterle tedavi edilir, neşterin tedavi edemediğini sıcak demir tedavi eder ve bunun tedavi edemediği her şey tedavisi olanaksız olarak düşünülmelidir.

— HIPOKRAT, MÖ. 480

Üç insan sınıfı vardır: erkekler, kadınlar ve kadın hekimler.

— SIR WILLIAM OSLER

Giriş

San Francisco
1995 Baharı

BÖLGE Savcısı Carl Andrews öfkeden tepiniyordu. "Burada neler oluyor?" diye sordu. "Üç doktor birlikte yaşıyorlar ve aynı hastanede çalışıyorlar. Biri neredeyse koca bir hastaneyi kapattırıyor, ikincisi bir milyon dolara hastalardan birini öldürüyor ve üçüncüsü de cinayete kurban gidiyor."

Andrews durup derin bir soluk aldı. "Ve üçü de kadın! Üç kadın doktor! Medya sanki şöhretmişler gibi davranıyor. Televizyonda onlardan başka bir şey yok. 60 Dakika onları konu aldı. Barbara Walters özel bir program yaptı. Hangi gazeteyi ya da dergiyi alsam onların fotoğrafları karşımda. İddiaya girerim yakında Hollywood da bir film yapacak ve karıları kahramanlığa yükseltecek! Hükümetin resimlerini pullara koymasına şaşmam doğrusu. Tıpkı Presley gibi. Ben bu kadarına dayanamam!" Andrews yumruğunu Time dergisinin kapağındaki kadının fotoğrafına indirdi. Başlık şöyleydi: "Dr. Paige Taylor - Merhamet Meleği mi yoksa Şeytanın Müridi mi?"

"Dr. Paige Taylor." Bölge Savcısının sesinde tiksinti vardı. Savcı, Gus Venable'a döndü. "Bu davayı sana veriyorum, Gus. Ceza istiyorum. Cinayet. Gaz odası."

"Merak etme," dedi Gus Venable. "Gerekeni yaparım."

Gus Venable mahkeme salonunda Dr. Paige Taylor'a bakarken, bu jüriden etkilenmez, diye düşündü. Ama sonra gülümsedi. Kimse jüriden etkilenmez değildir. Dr. Paige uzun boylu, ince yapılıydı, solgun bir yüzü, şaşırtıcı derecede koyu kestane rengi gözleri vardı. İlgisiz bir gözlemci ona çekici bir kadın der geçerdi. Daha dikkatli biri başka bir şeyi görebilirdi -kadının yaşamının bütün değişik dönemleri kendi içinde bir arada yaşıyordu. Bir çocuğun mutlu heyecanı, bir erginin çekingen kararsızlığı ve bir kadının bilgeliği ve acıları. Masum bir havası da vardı. Gus Venable, "Bir insanın annesine tanıştırmakla gurur duyacağı bir kadın, eğer annesi soğukkanlı katillerden hoşlanırsa tabii," diye düşündü.

Kadının gözlerinde insanı ürküten bir uzaklık da vardı, sanki Dr. Paige Taylor ta içinde bambaşka bir zamanda bambaşka bir yere gitmiş de, sıkışıp kaldığı o soğuk ve steril mahkeme salonundan çok uzaktaymış gibi.

Dava Bryant Sokağı'ndaki eski San Francisco Adalet Sarayı'nda görülmekteydi. Yüksek Mahkeme ve İlçe Cezaevinin de içinde bulunduğu taş bina yedi katlıydı. Mahkemeye gelen ziyaretçiler elektronik güvenlik noktalarından geçirilirlerdi. Yüksek Mahkeme üçüncü kattaydı. Cinayet davalarının görüldüğü 121 no.lu Salonda yargıcın kürsüsü arka duvarın önündeydi ve ardında bir Amerikan bayrağı duruyordu. Kürsünün solunda jüri bölmesi, ortada birbirinden ayrı duran iki masa vardı: biri savcı, diğeri savunma avukatı için.

Salon muhabirlerle ve ölümle biten trafik kazalarına ve cinayet duruşmalarına pek düşkün olan seyircilerle doluydu. Doğrusu bu dava çok esaslıydı. Savcı Gus Venable başlı başına bir gösteriydi. İri yarı, gür kır saçlı, keçi sakallı ve Güneyli bir plantasyon sahibiymiş gibi ki-bar tavırlıydı. Güneye bir kere olsun gitmiş değildi. Yaz ve kış eski biçim kolalı yakalı gömlekler ve beyaz takım elbise giyerdi.

Paige Taylor'un avukatı Alan Penn Venable'in tam aksiydi: ufak tefek, enerjik ve müvekillerini beraat ettirmekle ün salmış.

İki adam daha önce de karşı karşıya gelmişlerdi ve ilişkileri birbirlerine istemeyerek de olsa saygı ve tam bir güvensizlikti. Alan Penn'in dava başlamadan önceki hafta kendisini ziyarete gelmesi Venable'ı şaşırtmıştı.

"Sana bir iyilik yapmaya geldim, Gus."

Armağan getiren savunma avukatlarına karşı dikkatli ol. "Ne düşünüyordun, Alan?"

"Bak, ben bunu henüz müvekkilimle konuşmadım, ama onu indirilmiş bir cezaya karşı suçlu olduğunu kabul ettirir ve Eyaleti de mahkeme masrafından kurtaracağımı varsayalım?"

"Yani pazarlık mı teklif ediyorsun?"

"Evet."

Gus Venable masasının çekmecesini açıp bir şeyler arandı. "Lanet ajandamı bulamıyorum. Bugün ayın kaçısı?"

"Haziranın biri. Neden sordun?"

"Bir an kendimi Noel'de sanmışım da, öyle bir armağan istedin ki..."

"Gus..."

Venable koltuğunda öne eğildi. "Alan, genelde sana uyabilirim. Doğrusunu istersen şu anda Alaska'da balık avlıyor olmayı isterdim. Ama yanıtlım hayırdır. Sen parası için zavallı bir hastayı öldüren soğukkanlı bir katili savunuyorsun. Ben ölüm cezası isteyeceğim."

"Ben onun masum olduğuna inanıyorum."

Venable güldü. "Hayır, buna inanmıyorsun. Başka inanan da yok. Bu çok basit bir dava. Müvekkilin Kabil kadar suçludur."

"Buna jüri karar verir, Gus."

"Onlar da vereceklerdir."

Alan Penn gittikten sonra Gus Venable aralarında geçen konuşmayı düşündü. Penn'in kendisine gelmesi

bir zayıflık işaretiydi. Penn davayı kazanma şansı olmadığını biliyordu. Gus Venable elindeki kesin kanıtları ve çağıracağı tanıkları düşününce rahatlamıştı.

Kuşkulu hiçbir yanı yoktu. Dr. Paige Taylor gaz odasına gidecekti.

Jüriyi oluşturmak güç olmamıştı. Dava aylardır manşetlerden inmemişti. Cinayetin bu kadar soğukkanlılıkla işlenmiş olması bir öfke dalgası yaratmıştı.

Yargıç Vanessa Young bundan sonra ABD Yüksek Mahkemesi adaylığı düşünüldüğü söylenen çok zeki bir siyahi hukukçu kadındı. Young çabuk öfekelenmesiyle ve avukatlara karşı sabırsız olmakla ün salmıştı. San Francisco avukatları arasında bir deyiş vardı: Müvekkilin suçluysa ve merhamet arıyorsan Yargıç Young'ın mahkeme salonundan uzak dur.

Yargıç Young davanın başlamasından bir gün önce savcı ile avukatı odasına çağırmıştı.

"Bazı temel kurallar koyacağız, beyler. Bu davanın ciddiliği nedeniyle sanığın adil bir şekilde yargılanması için bazı izinler vereceğim. Ama ikinize de bundan yararlanmaya kalkışmamanızı salık veririm. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"Evet, Sayın Yargıç."

Gus Venable açış konuşmasını bitiriyordu. "Ve, sayın jüri üyeleri, Eyalet herhangi bir kuşku olmaksızın Dr. Paige Taylor'un hastası John Cronin'i öldürdüğünü kanıtlayacaktır. Ve Dr. Taylor bu cinayeti para için... büyük miktarda bir para için işlemiştir. John Cronin'i bir milyon dolar için öldürmüştür.

"İnanın bana, bütün kanıtları dinledikten sonra Dr. Paige Taylor'u birinci derecede cinayetten suçlu bulmakta hiç güçlük çekmeyeceksiniz. Teşekkür ederim."

Jüri ses çıkarmadan oturuyordu, kıpırtısız ama beklentili.

Gus Venable yargıca döndü. "Sayın yargıç, Eyalet'in ilk tanığı olarak Gary Williams'ı çağırmak istiyorum."

Tanık yemin ettikten sonra Gus Venable, "Embarcadero İlçe Hastanesi'nde hastabakıcı mısınız?" diye sordu.

"Evet."

"Geçen yıl John Cronin getirildiğinde Üçüncü Koğuştaydınız?"

"Evet."

"Bize Cronin'in doktorunun kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Dr. Taylor."

"Dr. Taylor ile John Cronin arasındaki ilişkiyi nasıl nitelendirebilirsiniz?"

"İtiraz ediyorum!" Alan Penn ayağa fırladı. "Tanıktan fikrini soruyor."

"İtiraz kabul edildi."

"Başka bir şekilde sorayım. Dr. Taylor ile John Cronin arasındaki konuşmaları hiç duymuş muydunuz?"

"Elbette. O süre içinde hep koğuştaydım, duymamak elimde değildi."

"O konuşmaları dostça olarak tanımlayabilir misiniz?"

"Hayır, efendim."

"Ya? Neden?"

"Bay Cronin'in getirildiği ilk günü hatırlıyorum. Dr. Taylor kendisini muayeneye başlayınca ona...." Tanık duraksadı. "Bilmem onun sözlerini tekrarlamam mümkün olur mu..."

"Devam edin, Bay Williams, bu salonda çocuk olduğunu sanmıyorum."

"Ona boklu ellerini kendine saklamasını söylemişti."

"Bunu Dr. Taylor'a mı söylemişti?"

"Evet, efendim."

"Lütfen mahkemeye başka neler görüp duyduğunuzu anlatın."

"Doktordan hep 'o orospu' diye söz ederdi. Onun yanına yaklaşmasını istemiyordu. Odasına geldiğinde hep, 'İşte orospu yine geldi' ve 'Şu orospuya beni rahat bırakmasını söyle' ya da 'Neden bana gerçek bir doktor göndermiyorlar?' gibi şeyler söylerdi."

Gus Venable bir an duraklayarak Dr. Taylor'a baktı. Jürinin bakışları da kendisini izledi. Venable sanki üzül-müş gibi başını sallayarak tanığa döndü. "Bay Cronin si-ze Dr. Taylor'a bir milyon vermek isteyen biri olarak gö-rünmüş müydü?"

Alan Penn yine ayağa fırlamıştı. "İtiraz ediyorum! Tanığa yine fikrini soruyor!"

Yargıç Young, "Kabul edilmedi," dedi. "Tanık soruyu yanıtlayabilir."

Alan Penn, Paige Taylor'a bakarak yerine oturdu.

"Ne münasebet! Cronin ondan nefret ederdi."

Dr. Arthur Kane tanık sandalyesindeydi.

Gus Venable, "Dr. Kane John Cronin'in cina..." Savcı Yargıç Young'a baktı. "... damarına ensülün zerk edilme sonunda öldüğünde siz başhekimdiniz, değil mi?"

"Evet."

"Ve daha sonra bundan Dr. Taylor'un sorumlu oldu-ğunu öğrendiniz."

"Evet."

"Dr. Kane, size Dr. Taylor'un imzaladığı resmi hasta-ne ölüm raporunu göstereceğim." Bir kağıt alıp Kane'e verdi. "Bunu lütfen yüksek sesle okur musunuz?"

Kane okumaya başladı: "John Cronin. Ölüm Nedeni: Pülmoner embolizma komplikasyonu sonunda miyokard enfraksiyonu sonucunda solunum kesilmesi."

"Sıradan bir insanın diliyle?"

"Raporda hastanın kalp krizinden öldüğü belirtiliyor."

"Ve bu raporu imzalayan Dr. Taylor mu?"

"Evet."

"Dr. Kane, John Cronin'in gerçek ölüm nedeni bu muydu?"

"Hayır. Ölümüne, zerk edilen ensülin neden olmuştu."

"Şu halde Dr. Taylor öldürücü bir dozda ensülin zerk ettikten sonra raporda sahtecilik yaptı?"

"Evet."

"Ve siz bunu hastane yöneticisi Dr. Wallace'a bildiriniz, o da yetkili makamlara bildirdi, öyle mi?"

"Evet. Bunun görevim olduğuna inandım. Ben bir doktorum. Ne koşul altında olursa olsun, başka bir insanın yaşamını sona erdirmeye inanmam."

Ondan sonra çağrılan ilk tanık John Cronin'in dul eşiydi. Hazel Cronin kıvılcı saçlı, düz siyah elbisesinin saklayamadığı dolgun vücutlu, otuzlu yaşlarının sonlarında bir kadındı.

Gus Venable, "Bunun sizin için çok güç olduğunu biliyorum, Bayan Cronin, ama sizden jüriye kocanızla ilişkinizi anlatmanızı rica edeceğim," dedi.

Kadın gözlerini büyük bir dantelli mendille kuruldı. "John ile sevgi dolu bir evliliğimiz vardı. Çok iyi bir insandı. Bana sık sık tek gerçek mutluluğu bende bulduğunu söylerdi."

"John Cronin'le kaç yıldır evliydiniz?"

"İki yıl, ama John bunun cennette geçirilen iki yıl olduğunu söylerdi."

"Bayan Cronin, kocanız sizinle Doktor Taylor'u konuşur muydu? Onun ne kadar büyük bir doktor olduğunu söylemiş miydi? Ya da kendisine ne kadar yardımcı olduğunu? Ya da ondan hoşlandığını?"

"Ondan bana hiç söz etmemiști."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"John sizi ve kardeşlerinizi mirasından yoksun bırakacağını hiç söylemiş miydi?"

"Kesinlikle hayır. O dünyanın en eli açık insanıydı. Bana sahip olamayacağım hiçbir şey olmadığını söylerdi ve öldüğünde de..." Kadın hıçkırdı. "... öldüğünde benim zengin olacağımı ve..." Devam edemeyecekti.

Yargıç Young, "On beş dakika ara," dedi.

Mahkeme salonunun arkasında oturan Jason Curtis öfke içindeydi. Tanıkların Paige hakkında söylediklerine inanamıyordu. Bu benim sevdiğim kadın, diye düşündü. Benim evleneceğim kadın bu.

Paige'in tutuklanmasından hemen sonra kendisini cezaevinde ziyarete gitmişti.

"Bununla birlikte mücadele edeceğiz," demiști. "Sana ülkenin en iyi ceza avukatını tutacağım." Akla gelen bir tek ad vardı: Alan Penn. Jason hemen onu görmeye gitmişti.

Penn, "Gazetelerde olayı izliyorum," dedi. "Basın onu yargıladı ve hakkında hükmünü verdi bile. Ayrıca kendisi Cronin'i öldürdüğünü de itiraf etti."

"Ben Paige'i iyi tanırım," dedi Jason Curtis. "İnanın bana, Paige para için asla böyle bir şey yapmaz."

"Onu öldürdüğünü itiraf ettiğine göre burada ötanazi yani iyileşmeyecek bir kişiyi merhameten öldürmekten söz ediyoruz. Pek çok eyalette olduğu gibi California'da da bu tür öldürmeler yasalara aykırıysa da, konu üzerinde farklı görüşler vardır. Florence Nightingale'in bir İlahi Ses'e uyduğunu söyleyerek bir savunma yapabilirim, ama sevgiliniz kendisine bir milyon dolar bırakmış bir hastasını öldürmüştür. Tavuk mu yumurtadan çıkar, yoksa yumurta mı tavuktan? Milyon doları onu öldürme-

den önce mi biliyordu, yoksa öldürdükten sonra mı öğrendi?"

"Paige para konusunda hiçbir şey bilmiyordu," dedi Jason.

"Tamam. Mutlu bir rastlantı diyelim. Savcı taammüden cinayet iddiasında ve ölüm cezası istiyor."

"Bu davayı alır mısınız?"

Penn duraksadı. Jason Curtis'in Dr. Taylor'a inandığı belliydi. Samson'un Dalila'ya inandığı gibi. Jason'a baktı: Acaba bu zavallının da saçları kesildi ve bundan haberi yok mu?

Jason bir yanıt bekliyordu.

"Çok güç olduğunu bildiğiniz sürece davayı alabilirim," dedi. "Ama bunu kazanmak gerçekten çok güçtür."

Alan Penn'in bu beyanının ne kadar iyimser olduğu daha sonraları anlaşılacaktı.

Duruşma ertesi sabah başladığında Gus Venable yeni tanıklar çağırıldı.

Bunlardan biri bir hemşireydi. "John Cronin'in 'Ameliyat masasında öleceğimi biliyorum. Beni öldürecekisin. Umarım seni cinayetten tutuklarlar,' dediğini duydum."

Başka bir tanık avukat Roderick Pelham'dı. Gus Venable, "Dr. Taylor'a John Cronin'in mirasından bir milyon dolar alacağınızı söylediğinizde ne dedi?"

"'Bu ahlaken doğru değil, o benim hastamdı' gibi bir şey söyledi."

"Bunun ahlaken doğru olmadığını kabul etti mi?"

"Evet."

"Ama parayı almayı da kabul etti, öyle mi?"

"Evet."

*

Alan Penn tanığı sorguya çekiyordu.

"Bay Pelham, Dr. Taylor ziyaretinizi bekliyor muydu?"

"Hayır, ben..."

"Ona telefon edip, 'John Cronin size bir milyon dolar bıraktı,' demediniz mi?"

"Hayır. Ben..."

"Şu halde bunu ona söylediğinizde karşı karşıyadı-
nız?"

"Evet."

"Onun habere karşı tepkisini görecek durumdaydı-
nız yani?"

"Evet."

"Ona paradan söz ettiğinizde nasıl bir tepki göster-
di?"

"Şey.. Şaşırmış gibiydi, ama..."

"Teşekkür ederim, Bay Pelham. Hepsi bu kadar."

Duruşma dördüncü haftaya girmişti. İzleyiciler ve basın, savcı ve avukatı merakla izliyorlardı. Gus Venable beyazlar, Alan Penn siyahlar giyinmişlerdi ve ikisi de sa-
londa öldürücü bir satranç oyununun oyuncularını gibi ha-
reket ediyorlardı. Kurban edilecek piyon da Paige Tay-
lor'du.

Gus Venable eksik kalmış şeyleri toparlamaktaydı.

"Sayın Yargıç, izin verirsiniz Alma Rogers'in dinlen-
mesini istiyorum."

Tanık yemin ettikten sonra Venable, "Bayan Rogers
mesleğiniz nedir?" diye sordu.

"Corniche turizm şirketinde çalışıyorum."

"Şirketiniz çeşitli ülkelere turlar düzenler, otel re-
zervasyonları yapar, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Sanığa bakmanızı istiyorum. Kendisini daha önce
görmüş müydünüz?"

"Evet. İki üç yıl önce şirketimize gelmişti."

"Ne istiyordu?"

"Londra, Paris ve yanlış hatırlamıyorsam, Venediğe gitmek istemişti."

"Paket turlarla mı ilgileniyordu."

"Hayır. Her şeyin birinci sınıf olmasını istiyordu, uçaklar ve oteller falan. Bir de yat kiralamak istiyordu sanırım."

Salonda çıt çıkmıyordu. Gus Venable savcı masası üzerinden bazı broşürler aldı. "Polis bunları Dr. Taylor'un evinde buldu. Bunlar Paris, Londra ve Venediğin broşürleri, pahalı otel ve uçak broşürleri ve birinde de kiralık özel yat fiyatları yazılı."

Salondan bir mırıltı yükseldi.

Savcı broşürlerden birini açmıştı.

"İşte kiralanacak bazı yatlar," diye yüksek sesle okudu. "Christina O... haftada yirmi altı bin dolar artı masraflar... Resolute Time, haftada yirmi dört bin beş yüz dolar... Lucky Dream, haftada yirmi yedi bin üç yüz dolar." Başını kaldırdı. "Lucky Dream'in karşısında bir çarpı işareti var. Paige Taylor haftalığı yirmi yedi bin üç yüz dolar olan yatı seçmişti ama henüz kurbanını seçmiş değildi."

"Bunu kanıt olarak sunmak istiyoruz." Venable Alan Penn'e dönüp gülümsedi. Alan Penn Paige'e baktı. Kadın bembeyaz bir yüzle masaya bakıyordu. "Tanık sizindir."

Penn bir şeyler düşünmeye çalışarak ayağa kalktı.

"Bugünlerde turizm işi nasıl gidiyor, Bayan Rogers?"

"Efendim?"

"İşlerin nasıl olduğunu sordum. Corniche büyük bir turizm acentesi midir?"

"Epey büyüktür."

"Pek çok kişi gelip turlarınızı soruyordur herhalde."

"Elbette."

"Günde beş altı kişi diyebilir miyiz?"

"Hayır. Günde en az elli kişiyle konuşuruz."

"Günde elli kişi mi?" Penn bundan çok etkilenmiş görünüyordu. "Ve biz iki üç yıl önceki bir olaydan söz ediyoruz. Eğer elliyi dokuz yüz günle çarparsak kaba bir tahminle kırk beş bin kişi eder."

"Herhalde."

"Ve siz bu kadar insan arasından Dr. Taylor'u hatırladınız. Neden?"

"O ve iki arkadaşı Avrupa'ya gitme konusunda çok heyecanlıydılar. Bunun hoş bir şey olduğunu düşünmüştüm. Tıpkı öğrenciler gibiydiler. Yat tutacak durumdaki insanlara benzemedikleri için onları çok iyi hatırlıyorum."

"Anlıyorum. Sizden gelip broşür alanlar mutlaka yolculuğa çıkarlar herhalde."

"Elbette ki, hayır. Ama..."

"Dr. Taylor bir tura yazılmadı, değil mi?"

"Hayır. Bizimle bir anlaşması olmadı. O..."

"Başkasıyla da olmadı. O sadece bazı broşürler görmek istedi."

"Evet. O..."

"Bu Paris'e ya da Londra'ya gitmekle aynı şey değildir, değil mi?"

"Hayır, ama..."

"Teşekkür ederim. Bu kadar."

Venable Yargıç Young'a döndü. "Dr. Benjamin Wallace'ı tanıklığa çağırmak istiyorum..."

"Dr. Wallace Embarcadero İlçe Hastanesi yöneticisi misiniz?"

"Evet."

"Dr. Taylor ve çalışmalarını biliyorsunuz şu halde?"

"Evet."

"Dr. Taylor'un cinayetle suçlanmasına şaşırdınız mı?"

Penn ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Dr. Wallace'ın yanıtı gerekli değildir."

"İzin verirsiniz açıklayayım," dedi Venable. "Bu çok önemli olabilir..."

"Peki, görelim bakalım," dedi Yargıç Young. "Ama saçmalık istemem, Bay Venable."

Venable, "Soruyu bir başka şekilde sorayım," dedi. "Dr. Wallace her hekimin Hipokrat Yemini'ni etmesi zorunludur, değil mi?"

"Evet."

"Ve bu yeminin bir bölümü de..." savcı elindeki kağıttan okudu- "Her türlü kötülük ve yozlaşmadan uzak duracağım.' Öyle değil mi?"

"Evet."

"Dr. Taylor'un geçmişte sizde Hipokrat Yemini'ni çiğneyebileceği izlenimini uyandıracak bir davranışı olmuş muydu?"

"İtiraz ediyorum."

"Kabul edilmedi."

"Evet, vardı."

"Lütfen bunu anlatır mısınız?"

"Dr. Taylor'un kan verilmesine ihtiyaç gördüğü bir hastamız vardı. Hasta ailesi bu izni vermedi."

"Sonra ne oldu?"

"Dr. Taylor yine de hastaya kan verdi."

"Bu yasal mıdır?"

"Kesinlikle hayır. Mahkeme emri olmadan bunu yapamazdı."

"Peki, Dr. Taylor sonra ne yaptı?"

"Mahkeme kararını sonradan çıkarttı ve tarihini değiştirdi."

"Demek yasadışı bir eylemde bulundu ve bunu örtmek için hastane kayıtlarını değiştirdi?"

"Evet."

Alan Penn öfkeyle Paige'e baktı. Acaba benden başka neler sakladı, diye düşünüyordu.

İzleyiciler Paige Taylor'un yüzünde herhangi bir işaretle bekledilerse, düş kırıklığına uğramışlardı.

Jüri başkanı, buz kadar soğuk, diye düşünüyordu.

Gus Venable kürsüye döndü. "Sayın Yargıç, bildiğiniz gibi çağırmak istediğim tanıklardan biri de Dr. Lawrence Baker'di. Ancak kendisi bir kalp krizi geçirdiğinden bugün burada ifade veremeyecektir. Onun yerine şimdi Dr. Barker'le çalışan hastane personelinden bazılarını sorguya çekmek istiyorum."

Penn ayağa kalktı. "İtiraz ediyorum. Bunu gerekli görmüyorum. Dr. Barker burada değil, ayrıca yargılanan da Dr. Barker değil. Eğer..."

Venable avukatın sözünü kesti. "Sayın yargıç, sorularımın az önce dinlediğimiz ifade için çok gerekli olduğuna inanıyorum. Ayrıca bu sanığın doktorluk yeteneği ile de ilgilidir."

Yargıç Young, "Göreceğiz bakalım," dedi kuşkulu bir sesle. "Burası bir mahkeme salonudur, nehir değil. Balık avlama seferlerinizi kabul edemem. Tanıklarınızı çağırabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Gus Venable mübaşire döndü. "Dr. Mathew Peterson'un çağrılmasını istiyorum."

Altmış yaşlarında sık giyimli bir adam tanık bölmesine çıktı, yemin etti, yerine oturdu. Gus Venable, "Dr. Peterson Embarcadero İlçe Hastanesi'nde kaç yıldır çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Sekiz yıl."

"Uzmanlık dalınız nedir?"

"Kalp cerrahiyim."

"Embarcadero'da bulunduğunuz sürece Dr. Lawrence Barker'le hiç çalıştınız mı?"

"Evet, pek çok kere."

"Kendisi hakkındaki fikriniz nedir?"

"Herkesinki gibi. DeBakey ve Cooley'den sonra Dr. Barker dünyanın en iyi kalp cerrahıdır."

"Dr. Taylor'un Lance Kelly adında bir hastayı ameliyat ettiği sabah siz de ameliyathanede miydiniz?"

Tanığın ses tonu değişti. "Evet, oradaydım."

"O sabah olanları anlatır mısınız?"

Dr. Peterson konuşmak istemeyen bir tavırla, "İşler kötü gitmeye başladı, hastayı kaybediyorduk," dedi.

"Hastayı kaybetmek demekle..."

"Kalbi durmuştu. Onu canlandırmaya çalışıyorduk ve..."

"Dr. Barker çağrılmış mıydı?"

"Evet."

"Ameliyathaneye ameliyat devam ederken mi gelmişti?"

"Sonlarına doğru. Ama bir şey yapamayacak kadar geçti. Hastayı canlandıramadık."

"Dr. Barker Dr. Taylor'a o sırada bir şey söyledi mi?"

"Eh, hepimiz sıkılmıştık ve..."

"Size Dr. Barker'in Dr. Taylor'a bir şey deyip demediğini sormuştum."

"Evet."

"Dr. Barker ne dedi?"

Bir duraklama oldu ve duraklamanın tam ortasında bir gökgürültüsü sesi geldi dışardan, Tanrı'nın sesi gibi. Bir an sonra fırtına ve yağmur başladı.

"Dr. Barker, 'Onu öldürdün,' dedi."

İzleyiciler bağırmağa başladılar. Yargıç Young tokmağını indirdi. "Yeter! Mağarada mı yaşıyorsunuz sizler? Bir daha ses çıkacak olursa bu yağmurda dışarda beklersiniz."

Gus Venable gürültünün kesilmesini bekledi. Salona sessizlik çökünce, "Dr. Barker'in Dr. Taylor'a, 'Onu öldürdün,' dediğinden emin misiniz?"

"Evet."

"Ve Dr. Barker'in fikirlerinin tıbben değerli biri olduğunu söylemişsiniz."

"Evet."

"Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar, doktor." Gus Venable Alan Penn'e döndü. "Tanık sizindir."

Penn kalkıp tanık bölmesine yürüdü.

"Dr. Petersen, ben hiç ameliyat izlemedim, ama odada çok büyük bir gerilim olduğunu tahmin ederim, hele bir kalp ameliyatı gibi ciddi bir şey durumunda."

"Evet, gerilim çok büyüktür."

"Böyle bir anda odada kaç kişi vardır? Üç mü dört mü?"

"Hayır, her zaman yarım düzineden fazladır."

"Sahi mi?"

"Evet. Genelde biri yardımcı olan iki cerrah, kimi zaman iki narkozcu ve en az bir hemşire bulunur."

"Anlıyorum. Şu halde içersi epey telaşlı ve gürültülü olmalı. Doktorların bir şey istemeleri falan gibi."

"Evet."

"Ve anladığıma göre ameliyat sırasında müzik çalınması çok başvurulan bir uygulamaymış."

"Öyledir."

"Dr. Barker içeri girip de Lance Kelly'nin ölmek üzere olduğunu görünce, bu da odadaki karışıklığı artırmış herhalde?"

"Eh, herkes hastayı kurtarmaya çalışıyordu."

"İçersi gürültülü müydü yani?"

"Evet, çok gürültü vardı."

"Ve bu karışıklık ve gürültüye ve müziğe karşın siz Dr. Barker'in Dr. Taylor'un hastayı öldürdüğünü söylediğini duydunuz. Bu kadar heyecan arasında yanılmış olabilirsiniz, değil mi?"

"Hayır, efendim. Yanılamazdım."

"Neden?"

Dr. Peterson içini çekti. "Çünkü bunu söylediğinde Dr. Barker'in yanındaydım."

"Başka sorum yok."

Dava çok kötüye doğru gidiyordu ve bunu durduracak hiçbir şey yapamazdı.

Tanık sandalyesine Denise Berry oturdu.

"Embarcadero İlçe Hastanesi'nde hemşiresiniz, değil mi?"

"Evet."

"Orada ne kadardır çalışıyorsunuz?"

"Beş yıl oldu."

"Bu süre içinde Dr. Taylor ile Dr. Baker arasında herhangi bir konuşma duyduunuz mu?"

"Elbette. Pek çok kere."

"Bunlardan bazılarını bize yineler misiniz?"

Hemşire Berry Dr. Taylor'a baktı ve duraksadı.

"Şey, Dr. Barker kimi zaman çok sert..."

"Size onu sormadım, Hemşire Berry. Sizden Dr. Taylor'a söylediğini duyduğunuz bazı şeyleri bize nakletmenizi istemiştım."

Uzun bir duraklama oldu. "Bir keresinde onun beceriksiz olduğunu söylemişti ve..."

Gus Venable yüzüne şaşkın bir ifade yerleştirdi. "Dr. Barker'in Dr. Taylor'a beceriksiz olduğunu söylediğini mi duyduunuz?"

"Evet, efendim. Ama o hep..."

"Dr. Taylor hakkında başka neler dediğini duyduunuz?"

Tanık konuşmakta isteksizdi. "Pek hatırlamıyorum."

"Bayan Berry, yemin ettiniz."

"Şey, onun bir kere..." Cümleinin sonu işitilmedi.

"Sizi duyamıyoruz. Lütfen yüksek sesle konuşun. Ne demişti?"

"Dr. Taylor'a köpeğini bile ameliyat ettirmeyeceğini söylemişti."

Salonda soluklar birden tutulmuştu.

"Ama sanırım o sadece..."

"Dr. Barker'in bunu söylediğinde ne kastettiğini hepimiz tahmin edebiliriz sanırım."

Bütün gözler Paige Taylor'a çevrilmişti.

Savcılığın kanıtları çok fazla görünüyordu. Ancak Alan Penn'in de mahkemede sihirbaz olduğu bilinirdi. Şimdi konuşma sırası kendisine gelmişti. Şapkasından bir tavşan daha çıkarabilecek miydi?

Paige Taylor tanık sandalyesinde Alan Penn tarafından sorguya çekiliyordu. Herkesin beklediği an gelmişti.

"John Cronin hastanız mıydı, Dr. Taylor?"

"Evet."

"Kendisine karşı duygularınız nasıldı?"

"Ondan hoşlanırdım. Ne kadar ağır hasta olduğunu biliyordu ama aynı zamanda cesurdu. Bir kalp tümörü ameliyatı geçirmişti."

"Kalp ameliyatını siz mi yapmıştınız?"

"Evet."

"Ameliyat sırasında ne bulmuştunuz?"

"Göğsünü açtığımızda metastasa dönüşmüş bir melanoma bulmuştuk."

"Başka bir deyişle, kanser vücuduna yayılmıştı, öyle mi?"

"Evet. Bütün lenf bezlerine yayılmıştı."

"Yani bu umut yok mu demektir? Onu sağlığına kavuşturacak bir önlemin olmaması mı demektir?"

"Evet."

"John Cronin yaşam destek sistemlerine mi bağlıydı?"

"Evet."

"Dr. Taylor John Cronin'in yaşamını sona erdirmek için öldürücü dozda ensülin verdiniz mi?"

"Evet."

Salondan yine mırıltılar yükseldi.

Gus Venable, çok soğukkanlı, sanki bir fincan çay vermiş gibi söylüyor, diye düşündü.

"Jüriye John Cronin'in yaşamına neden son verdiğinizizi anlatır mısınız?"

"Bunu benden istediği için. Yalvardığı için. Geceyarısı beni çağırttığında çok acı çekiyordu. Verdiğimiz ilaçların artık bir yararı olmuyordu." Kadının sesi titremiyordu. "Artık daha fazla acı çekmek istemediğini söyledi. Zaten bir iki güne kadar ölecekti. Yaşamına son vermem için yalvardı bana. Ben de istediğini yaptım."

"Doktor, onun ölmesine neden olurken hiç duraksadınız mı? Hiç suçluluk duyduunuz mu?"

Dr. Paige Taylor başını salladı. "Hayır. Eğer görseydiniz... Onun acı çekmesini devam ettirmenin hiçbir anlamı yoktu."

"Ensülini nasıl verdiniz?"

"Damarına bağlı olan seruma kattım."

"Bu kendisinde ek bir ıstıraba neden oldu mu?"

"Hayır. Sadece uykuya daldı."

Gus Venable ayaktaydı. "İtiraz ediyorum! Sanık ölümüne daldı demek istiyor. Ben..."

Yargıç Young tokmağını indirdi. "Bay Venable, bu yaptığınız doğru değil. Tanığı siz de sorguya çekeceksiniz. Oturun."

Savcı jüriye baktı, başını sallayarak oturdu.

"Dr. Taylor, John Cronin'e ensülin verdiğinizde vasiyetnamesinde size bir milyon dolar bıraktığını biliyor muydunuz?"

"Hayır. Bunu duyunca çok şaşırdım."

Gus Venable, bunun burnu uzamaya başlamalı, diye düşündü.

"Kendisiyle paradan ya da armağandan hiç söz etmiş miydiniz, ya da John Cronin'den bir şey istemiş miydiniz?"

Paige'in yanakları hafifçe kızardı. "Asla!"

"Ama onunla yakındınız, değil mi?"

"Evet. Bir hasta o kadar ağır hasta olduğunda doktor-hasta ilişkisi değişir. İş ve aile sorunlarını konuşurduk."

"Ama ondan bir şey beklemek için bir nedeniniz yoktu, öyle mi?"

"Evet."

"Sizi saydığı ve sevdiği için o parayı size bıraktı. Teşekkür ederim, Dr. Taylor." Penn Gus Venable'a döndü. "Tanık sizindir."

Penn savunma masasına dönerken Paige Taylor salonun arkalarına baktı. Jason cesaret vermek istercesine bakıyordu kendisine. Yanında Honey vardı. Honey'in yanında Kat'm oturması gereken iskemledeyse de, bir yabancı oturuyordu. Yaşıyor olsaydı, diye düşündü Paige. Ama Kat öldü ve onu ben öldürdüm.

Gus Venable kalkıp ağır ağır tanık bölmesine doğru yürüdü. Basın sıralarına baktı. Bütün iskemleler doluydu ve muhabirler bir şeyler yazıyorlardı. Ben şimdi size yazacak bir şey vereceğim, diye düşündü.

Gus Venable uzun bir süre sanığın önünde durup kadını inceledi. Sonra sıradan bir şey söylemiş gibi, "Dr. Taylor... John Cronin Embarcadero İlçe Hastanesi'nde öldürdüğünüz ilk hasta mıydı?" dedi.

Alan Penn öfkeyle ayağa fırladı. "Sayın Yargıç, Ben..."

Yargıç Young tokmağını indirmişti bile. "İtiraz kabul edildi!" Savcıyla avukata döndü. "On beş dakika ara. Sizleri odamda görmek istiyorum."

İki adam odaya girince Yargıç Young, Gus Venable'a döndü. "Gus, sen hukuk fakültesine gitmiştin, değil mi?"

"Özür dilerim, Sayın Yargıç. Ben..."

"İçerde bir çadır gördünüz müydü?"

"Efendim, anlamadım."

Kadının sesi kırbaç gibi şakladı. "Benim duruşma salonum sirk değildir ve onu sirke çevirmene asla izin vermem. Öyle kışkırtıcı bir soruyu nasıl sorarsın?"

"Özür dilerim, Sayın Yargıç, soruyu başka bir şekilde sorarak..."

"Bundan daha fazlasını yapacaksın! Bütün tavırlarını değiştireceksin. Seni uyarıyorum, bir daha öyle bir numaraya kalkışırsan davanın düştüğünü ilan ederim."

"Anlıyorum, Sayın Yargıç."

Salona döndüklerinde Yargıç Young jüriye, "Savcının soru sorusunu dikkate almayacaksınız," dedi. Savcıya döndü, "Devam edebilirsiniz."

Gus Venable tanık bölmesine yürüdü. "Dr. Taylor, öldürdüğünüz adamın size bir milyon dolar bıraktığına çok şaşmış olmalısınız."

Alan Penn ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum!"

"Kabul edildi." Yargıç Young Venable'a döndü. "Sabrımı taşıyorsunuz."

"Özür dilerim, efendim." Venable yine tanığa döndü. "Hastanızla çok dost olmuş olmalısınız. Yani bir yabancı'nın insana bir milyon dolar miras bırakması sık rastlanılan bir şey değildir."

Paige Taylor hafifçe kızardı. "Arkadaşlığımız bir doktor-hasta ilişkisi içindeydi."

"Bundan biraz daha fazlaydı diyemez miyiz? Bir insan karısını ve sevgili ailesini mirasından yoksun bırakıp hepsini bir yabancıya bırakıyorsa kendisinin bir şeye ikna edilmiş olması gerekir. Onunla yaptığınızı söylediğiniz iş konuşmaları..."

Yargıç Young öne eğildi. "Bay Venable..." Savcı ellerini havaya kaldırdı. Tanığa döndü. "Demek John Cronin'le dostça konuşmalar yaptınız. O size kendisi hakkında özel bilgiler verdi, sizden hoşlandı ve size saygı duy-

du. Buna tam bir özet diyebilir miyiz, Doktor?"

"Evet."

"Ve bunun için size bir milyon dolar verdi, öyle mi?"

Paige salondan dışarı baktı. Bir şey söylemedi. Verecek bir yanıtı yoktu.

Venable savcılık masasına doğru yürürken birden dönüp tanıkla yine yüzyüze geldi.

"Dr. Taylor, daha önce John Cronin'in size miras bırakacağı ya da ailesini mirasından yoksun kılacağı konusunda hiçbir fikriniz olmadığını söylemişsiniz."

"Evet."

"Embarcadero İlçe Hastanesi'nde bir doktor ne kadar para alır?"

Alan Penn yine ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum! Ben-ce..."

"Soru yerindedir. Tanık yanıt verebilir."

"Yılda otuz sekiz bin dolar."

"Ama bugünlerde bu fazla bir para değil, öyle değil mi? Ve kesintileri ve vergileri falan da var. Lüks bir yolculuğa çıkmaya yeterli değil. Örneğin Londra, Paris ya da Venediğe. Öyle değil mi?"

"Herhalde."

"Demek siz böyle bir yolculuğa paranızın çıkışmaya-acağı için böyle bir şey planlamadınız."

"Evet."

Alan Penn bir daha ayağa fırladı. "Sayın Yargıç..."

Yargıç Young savcıya döndü. "Bu sorgu nereye gidiyor, Bay Venable?"

"Sanığın birinden para almadan böyle bir yolculuğu planlayamayacağını ortaya koymak istiyorum."

"Tanık soruyu yanıtlamıştır."

Alan Penn bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Hiç hevesli olmadığı halde sanık bölmesine piyangodan az önce büyük ikramiyeyi kazanmış biri gibi yaklaştı.

"Dr. Taylor, o broşürleri aldığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Avrupa'ya gitmeyi ya da bir yat kiralamayı planlıyor muydunuz?"

"Elbette ki, hayır. Bu bir şaka, gerçekleşmeyecek bir hayaldi. Arkadaşlarımla böyle bir şeyi düşünmenin bizi keyiflendireceğini düşünmüştük. Çok yorgundun... ve o zaman iyi bir fikir olarak gelmişti." Kadının sesi zayıflamış ve susmuştu.

Alan Penn gözücuyla jüriye baktı. Yüzlerinde inanmazlık okunuyordu.

Gus Venable tanığı ikinci kere sorguya çekiyordu.

"Dr. Taylor, Dr. Lawrence Barker'i tanır mısınız?"

Paige'in aklına aniden bir şey geldi. *Lawrence Barker'i öldüreceğim. Hem de ağır ağır. Önce acı çektireceğim... sonra da öldüreceğim.* "Evet, Dr. Barker'i tanırım," dedi.

"Nereden?"

"Dr. Barker ile son iki yılda sık sık birlikte çalışmışsızdır."

"Onun yetenekli bir doktor olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Alan Penn yerinden fırladı. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Tanık..."

Ama o sözünü bitiremeden ve Yargıç kararını bildirmediği Paige yanıtı vermişti. "Yetenekliden de ötedir. Çok parlaktır."

Penn konuşamayacak kadar sarsılmış olarak yerine oturdu.

"Bu konuyu biraz açar mısınız?"

"Dr. Barker dünyanın en ünlü kalp cerrahlarından biridir. Pek çok özel hastası vardır ama haftada üç gününü Embarcadero İlçe Hastanesi'ne bağışlamıştır."

"Şu halde tıbbi konulardaki yargılarına inanırsınız?"

"Evet."

"Bir başka doktorun yeteneğini değerlendirebilecek bir hekim midir?"

Penn, Paige'in bilmiyorum demesini istedi.

Paige duraksadı. "Evet."

Gus Venable jüriye döndü. "Tanığın Dr. Barker'in tıbbi fikirlerine değer verdiğini duydunuz. Doktor Barker'in kendisinin yeteneksizliği hakkındaki sözlerini de dikkatle dinlediğini umarım."

Alan Penn, "İtiraz ediyorum!" diye ayağa fırladı.

"İtiraz kabul edilmiştir."

Ama artık çok geçti. Zarar verilmişti bir kere.

İlk arada Alan Penn Jason'u tuvalete çekti.

"Başıma nasıl bir bela açtın böyle!" diye söylendi. "John Cronin ondan nefret ediyordu, Barker nefret ediyordu. Ben müvekkillerimin bana gerçeği söylemelerinde ısrar ederim. Onlara ancak böylece yardımcı olabilirim. Senin hanım dostun ağzını her açtığında tabutuna bir çivi daha mıhlıyor."

Jason Curtis o öğleden sonra Paige'i görmeye gitti.

"Bir ziyaretçiniz var, Dr. Taylor."

Jason Paige'in hücrelerine girdi.

"Paige..."

Paige erkeğe dönüp baktı, gözyaşlarını güçlükle tutuyordu. "Çok kötü gidiyor, değil mi?"

Jason güçlükle gülümsedi. "Ne derler bilirsin: 'Bitmeden bitmez.'"

"Jason, benim John Cronin'i parası için öldürdüğümü inanıyor musun? Ben sadece ona yardım ettim."

"Ben sana inanıyorum. Seni seviyorum."

Jason kadını kucakladı. Onu kaybetmek istemiy-

rum, diye düşündü. Kaybedemem. O benim yaşamımın en iyi şeyidir.

"Her şey düzelecek," dedi. "Sana sonsuza kadar beraber olacağımızı söylemiştim."

Paige erkeği kucaklarken düşünüyordu: *Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Hiçbir şey. Her şey nasıl da böyle aksi olabilir... bu kadar aksi...*

BİRİNCİ KİTAP

Birinci Bölüm

San Francisco
Temmuz, 1990

"**K**ATE Hunter."

"Burada."

"Betty Lou Taft."

"Buradayım."

"Paige Taylor."

"Burada."

Embarcadero İlçe Hastanesi'nin büyük ve kasvetli toplantı salonunda toplanan birinci yıl stajyerleri içindeki üç kız onlardı.

Embarcadero Hastanesi San Fransisco'nun en eski hastanesi ve ülkenin de en eski hastanelerinden biriydi. 1989 depreminde Tanrı San Francisco halkına bir şaka yapmış ve hastaneyi ayakta bırakmıştı. Üç blok uzunluğunda, yılların birikmiş pisliğini taşıyan taş ve tuğla duvarlarıyla çirkin bir yapıydı.

Ana binanın giriş kapısı içinde hastalar ve ziyaretçilerin oturacakları sert tahta sıralarla geniş bir bekleme salonu vardı. Duvarlar üste üste yapılan boyalardan karmış, koridorlar binlerce hastanın elektrikli koltuklarından ve koltuk değneklerinden yıpranmış ve çökmüştü.

Embarcadero İlçe Hastanesi kent içinde bir kent sayılırdı. Hastanede aralarında dört yüz kadrolu doktor, yüz elli part time çalışan gönüllü doktor, sekiz yüz stajyer ve üç bin hemşirenin yanı sıra diğer çalışanlarla birlikte dokuz bin personel vardı. Üst katlarda on iki ameliyathane, bir merkez deposu, bir kemik bankası, üç acil koğuğu, bir AIDS koğuğu ve iki binden fazla yatak vardı.

Temmuzda yeni stajyerlerin bu ilk gününde hastane yöneticisi Dr. Benjamin Wallace konuşmak üzere ayağa kalktı. Wallace şimdiki durumuna kendini getirecek pek az beceri ve büyük bir çekiciliğe sahip uzun boylu, etkiyici görünümlü bir politikacıydı.

"Bu sabah siz yeni stajyer doktorlarımıza hoş geldiniz derim. Tıp fakültesinin ilk iki yılında kadavralar üzerinde çalıştınız. Son iki yılda kıdemli doktorların gözetiminde hastane hastalarıyla çalıştınız. Şimdi bundan sonra hastalarınızdan sorumlu olacak sizlersiniz. Bu büyük bir sorumluluktur ve fedakarlık ve beceri isteyen bir iş tir."

Dr. Wallace salonu gözden geçirdi. "İçinizden bazıları cerrahiye seçecektir. Bir kısmınız iç hastalıklarını. Her grubun başına size günlük işleri açıklayacak birer kıdemli stajyer verilecektir. Bundan sonra yapacağınız her şeyin bir ölüm kalım konusu olduğunu unutmayın."

Stajyerler adamı can kulağıyla dinliyorlardı.

"Embarcadero bir ilçe hastanesidir. Bu da kapımıza gelen herkesi almamız demektir. Buraya gelenlerin çoğu özel hastaneye gidecek paraları olmayan insanlardır. Acil servislerimiz günde yirmi dört saat çalışır. Siz çok çalışacaksınız ve az para alacaksınız. Özel bir hastanede olsanız birinci yıl getir götür işlerine koşturulursunuz. İkinci yılınızda ameliyatlarda cerraha neşteri uzatırsınız ve üçüncü yılınızda gözetim altında küçük cerrahi müdahaleler yaparsınız. Bunları unutun şimdi. Burada düsturumuz şudur: Gör, yap, öğret.

"Kadromuz eksik olduğundan sizi ameliyathaneye

ne kadar çabuk sokarsak bizim için o kadar iyidir. Sorusu olan var mı?"

Yeni stajyerlerin sormak istedikleri bir milyon soru vardı.

"Hiç yok demek? Güzel. İlk gününüz resmen yarın başlıyor. Sabah saat beş buçukta ana resepsiyonda hazır olacaksınız. Size bol şans dilerim."

Brifing sona ermişti. Heyecanlı konuşmalar arasında kapılara doğru bir hareket başladı. Üç kız bir aradaydılar.

"Diğer kızlar nerede?"

"Sanırım hepsi bu kadar."

"Tıpkı tıp fakültesi gibi desenize. Oğlanlar kulübü. Bendé burası Karanlık Çağlar'dan kalmış gibi bir duygu var."

Konuşan kusursuz derecede güzel bir siyah kadındı; yaklaşık bir seksen boyunda, iri kemikli ama çok zarif. Duruşu, yürüyüşü, gözlerindeki meraklı bakış çevreye bir uzak durma mesajı göndermekteydi. "Ben Kate Hunter'im. Bana Kat derler."

"Paige Taylor." Genç, dost, zeki görünümlü, kendinden emin.

Üçüncü kadına döndüler.

"Betty Lou Taft. Bana Honey derler." Yumuşak bir Güneyli aksanıyla konuşuyordu. Açık ve temiz bir yüzü, yumuşak gri gözleri ve sıcak bir gülümsemesi vardı.

"Tennessee, Memphis."

Paige'e baktılar. O basit bir yanıtı seçti. "Boston."

"Minneapolis," dedi Kat. Eh, epey yakın, diye düşündü.

Paige, "Hepimiz evlerimizden uzakmışız," dedi. "Nerede kalıyorsunuz?"

"Ben berbat bir oteldeyim," dedi Kat. "Henüz bir yer arayacak zamanım olmadı."

"Benim de," dedi Honey.

Paige'in yüzü aydınlandı. "Ben bu sabah bir iki yer

gezdirdim," dedi. "Biri çok esastıydı ama bana çok pahalı geldi. Üç yatak odası..."

Birbirlerine baktılar.

"Eğer üçümüz bir araya..." dedi Kat.

Apartman dairesi Marina mahallesinde, Filbert So-kağı'ndaydı. Sade döşeli ama temiz bir yerdi. Teftiş bitince Honey, "Ben bayıldım," dedi.

"Ben de," dedi Kat.

Paige'e baktılar.

"Tutalım."

Eve o öğleden sonra taşındılar. Kapıcı bavullarını yukarı taşımaya yardım etti.

"Demek hastanede çalışacaksınız," dedi adam. "Hemşiresiniz, değil mi?"

"Doktoruz," dedi Kat.

Adam kuşkuyla baktı. "Doktor mu? Yani gerçek doktor gibi mi?"

"Evet, gerçek doktoruz," dedi Paige.

Adam homurdandı. "Doğrusunu isterseniz hastalanacak olsam bir kadın doktorun beni muayene etmesini istemezdim."

"Eh, bunu unutmamaya çalışırız."

Kat, "Televizyon nerede?" diye sordu.

"Televizyon isterseniz kendiniz satın alırsınız artık. Güle güle oturun, hanımlar... şey, doktorlar." Adam kıs kıs gülererek gitti.

Kat adamın sesini taklit ederek, "Hemşiresiniz, değil mi?" dedi. Burnunu kıvırdı. "Erkek şovenist. Haydi, yatak odalarımızı seçelim."

"Bana hangisi olursa fark etmez," dedi Honey.

Üç odayı da gezdiler. Biri diğerlerinden büyüktü.

"Bunu sen al, Paige," dedi Kat. "Evi sen buldun."

Paige başını salladı. "Peki."

Odalarına gidip bavullarını boşaltmaya başladılar. Paige bavulundan otuz yaşlarında bir erkeğin çerçevesi

fotoğrafını çıkardı, yatağın yanına bir tomar mektubun önüne koydu.

Kat ve Honey içeri girdiler. "Çıkıp yemeğe ne dersin?"

"Ben hazırım," dedi Paige.

Kat fotoğrafı görmüştü. "Kim bu?"

Paige gülümsedi. "Evleneceğim erkek. Dünya Sağlık Örgütü'nde çalışan bir doktordur. Adı Alfred Turner. Şu anda Afrika'da çalışıyor ama birlikte olmamız için San Francisco'ya gelecek."

"Talihlisin," dedi Honey. "Hoş birine benziyor."

Paige kıza baktı. "Senin kimsen yok mu?"

"Yok. Korkarım benim erkeklerden yana talihim yoktur."

Kat, "Belki de Embarcadero'da talihin değişir," dedi.

Üçü birlikte apartmandan pek uzak olmayan Tarentino'da yemek yerlerken geçmişleri ve yaşamları konusunda konuştularsa da, konuşmaları hep kısıtlıydı. Birbirlerini tanımaya çalışan üç yabancıydılar.

Honey çok az konuşuyordu. Paige, *Bir utangaçlığı var, kolay incinebilir, herhalde Memphis'te bir erkek kalbini kırmıştır*, diye düşündü.

Paige Kat'a baktı. *Kendine güvenli. Onurlu. Konuşmasından hoşlanıyorum. İyi aileden geldiği belli.*

Bu arada Kat da Paige'i inceliyordu. *Yaşamı boyunca hiçbir şey için çalışmamış zengin bir kız. Güzelliğiyle kendini idare etmiş.*

Honey ikisine birden bakıyordu. *Kendilerinden ne kadar emin ikisi de. Yaşamları çok rahat geçecek.*

Hepsi de yanılıyorlardı.

Eve döndüklerinde Paige uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Yatağına uzanıp geleceği düşündü. Penceresi-

nin dışında sokakta bir araba çarpma sesi, sonra insanların bağırması duyuldu. Paige'in zihninde bu ses Afrika-
lı yerlilerin bağırıp çağrılmalarına ve silah seslerine dö-
nüştü. Zamanda geri bir yolculuğa çıkmış, Doğu Afri-
ka'da küçük bir orman köyünde ölümcül bir aşiret sava-
şının ortasında kalmıştı yine.

Paige korkuyordu. "Bizi öldürecekler!"

Babası kendisini kucağına aldı. "Bize bir zarar ver-
mezler, yavrum. Biz onlara yardım için buradayız. Bizim
dostları olduğumuzu biliyorlar."

Ve aşiretlerden birinin reisi aynı anda kulübelerin-
den içeri dalmıştı...

Honey yattığı yerde, Memphis'ten çok uzaktasın ar-
tık, Betty Lou, diye düşünüyordu. Herhalde bir daha ora-
ya dönemem. Şerifin kendisine söyledikleri hâlâ kulağın-
daydı: "Ailesine saygımız nedeniyle Rahip Douglas Lip-
ton'un ölüm nedenini 'bilinmeyen nedenlerle intihar' ola-
rak yazacağız. Ama sana bu kasabadan bir an önce git-
meni ve bir daha dönmemeni salık veririm..."

Kat penceresinden dışarı bakıyor, kent seslerini din-
liyordu. Yağmur damlalarının fısıltılarını duyuyordu:
*Başardın... başardın.. Hepsine yanıldıklarını gösterdim
işte. Doktor olmak istiyorsun, ha? Siyah kadından da
doktor olur muymuş? Ve tıp fakültelerinden red mektup-
ları. "Başvuruda bulunduğunuz için teşekkür ederiz. Ka-
yıtlarımızın dolduğunu üzülerek bildiririz."*

*"Geçmişinize bakınca sizin daha küçük bir üniversi-
tede daha mutlu olabileceğinizi bildirmek isteriz."*

Notları yüksekti, ama başvurduğu yirmi beş fakülte-
den yalnız biri kendisini kabul etmişti. Fakülte dekanı,
"Bugünlerde normal bir aileden gelen birini görmek doğ-
rusu çok hoş bir şey," demişti.

Korkunç gerçeği bir bilseydi.

İkinci Bölüm

ERTESİ sabah yeni stajyerler beş buçukta geldiklerinde hastane personeli kendilerini işlerinin başına götürmek üzere bekliyorlardı. O erken saatte bile bir tımarhane koşuşturması başlamıştı.

Hastalar gece boyunca kâh cankurtaranlarla, kâh polis arabalarıyla ve kimisi de yürüyerek gelmişlerdi. Personel bunlar S'ler derlerdi -yani süprüntüler. Silah ya da bıçakla yaralananlar, otomobil kazası geçirenler, etle-ri ve ruhları yaralanmış olanlar, istenmeyenler ve evsizler, her büyük kentin karanlık kanalizasyonlarından akan insanlık...

Her biri aynı anda bakım isteyen düzinelerce beklenmedik durumun çılgın hareketleri ve tiz çılgınlıklarında düzenli bir kaos duygusu hakimdi.

Yeni stajyerler yeni çevrelerine alışmaya çalışırken birbirlerine sokuluyorlar, çevrelerindeki bu gürültüleri dinliyorlardı.

Kıdemli bir stajyer yanlarına geldiğinde Paige, Kat ve Honey koridorda bekliyorlardı. "Dr. Taft hanginiz?"

Honey başını kaldırdı. "Ben."

Stajyer gülümseyerek elini uzattı. "Sizinle tanışmak benim için bir şerefti. Başhekimimiz sizin bu hastanenin gördüğü en yüksek notları almış olduğunuzu söyledi. Sizi aramızda gördüğümüze çok sevindik."

Honey utanarak gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Kat ile Paige şaşkınlıkla baktılar bu yeni arkadaşlarına. Onun o kadar zeki olduğunu tahmin edemezdim, diye düşündü Paige.

"İç hastalıklarına girmeyi düşünüyorsunuz, Doktor Taft?"

"Evet."

Stajyer Kat'a döndü. "Siz Dr. Hunter misiniz?"

"Evet."

"Siz de sinir cerrahisi ile ilgileniyorsunuz."

"Evet."

Stajyer elindeki listeye baktı. "Siz Dr. Lewis ile çalışacaksınız."

Stajyer Paige'e döndü. "Dr. Taylor?"

"Evet."

"Siz kalp cerrahisini seçmişsiniz."

"Evet."

"Güzel. Sizinle Dr. Hunter'i cerrahi vizitlere alacağız. Başhemşire Margaret Spencer'in bürosuna gidin. Koridorun aşağısındadır."

"Teşekkür ederim."

Paige diğerlerine bakıp derin bir soluk aldı. "Gidiyorum işte! Hepimiz için hayırlı olsun!"

Başhemşire Margaret Spencer bir kadından çok bir savaş gemisini andırıyordu. Paige geldiğinde hemşire bölmesinde çalışmaktaydı.

"Özür dilerim..."

Hemşire Spencer başını kaldırdı. "Evet."

"Buraya gelmemi söylediler. Ben Dr. Taylor."

Spencer Hemşire bir kağıda baktı. "Bir dakika." Bir kapıdan içeri girdi, az sonra bir ameliyat önlüğü ve bir beyaz önlük getirdi.

"Alın. Bunları ameliyathanede ve vizit yaparken giyeceksiniz. Vizit yaparken üzerine beyaz önlük giyilecek."

"Teşekkür ederim."

"Bir de şu var." Kadın Paige'e üzerinde "Dr. Paige Taylor" yazan madeni bir künye uzattı.

Paige maden parçasına uzun uzun baktı. Dr. Paige Taylor. Onur Madalyası almış gibiydi. O uzun ve yorucu çalışma yılları bu kısıcık yere sığmıştı işte. Dr. Paige Taylor.

Spencer Hemşire kızı gözetliyordu. "İyi misiniz?"

"İyiyim." Paige gülümsedi. "Çok iyiyim, teşekkür ederim. Bunları..."

"Doktorların soyunma odası koridorun aşağısında, soldadır. Vizite çıkacağınız için üstünüzü değişseniz iyi olur."

"Teşekkür ederim."

Paige çevresindeki koşuşturmaya şaşarak yürüdü. Koridor doktorlar, hemşireler, teknisyenler ve hastalarla doluydu ve herkes bir yere koşuşturuyordu.

"Dr. Keenan... Ameliyathane Üç... Dr. Keenan... Ameliyathane Üç."

"Dr. Talbot... Acil Odası Bir... Dr. Talbot... Acil Odası Bir..."

"Dr. Engel... 212 no.lu oda... Dr. Engel..."

Paige DOKTOR GİYİNME ODASI yazan kapıyı açtı. İçerde farklı soyunuk durumlarda beş altı doktor vardı. İki çırılçıplaktılar. Kapı açılınca dönüp baktılar.

"Oh! Özür dilerim." Paige hemen kapıyı kapattı. Ne yapacağını bilemeyerek durdu bir an. Sonra az ilerde HEMŞİRE GİYİNME ODASI yazan kapıyı gördü. İçerde birkaç hemşire üniformalarını giyiyorlardı.

Biri başını kaldırdı. "Merhaba. Sen yeni hemşirelerden misin?"

"Hayır. Değilim." Paige kapıyı kapatıp doktorların odasına döndü. Bir an durup derin bir soluk aldı ve içeri girdi. Konuşmalar birden kesildi.

Adamlardan biri, "Kusura bakma, yavrum. Burası doktorlar için," dedi.

"Ben de doktorum."

Erkekler birbirlerine baktılar. "Oo? Eh, hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim." Paige bir an duraksadı, sonra boş bir dolaba doğru yürüdü. Adamlar onun hastane giysilerini dolaba yerleştirmesini seyrettiler. Paige bir an erkeklere baktı, sonra ağır ağır bluzunun düğmelerini çözmeye başladı.

Doktorlar ne yapacaklarını bilemeyerek öylece durdular. Biri, "Belki de şey... küçük hanımı yalnız bıraksak iyi olacak, beyler," dedi.

Küçük hanım! "Teşekkür ederim," dedi Paige. Doktorlar giyinip odadan çıkana kadar bekledi. Acaba her gün bu sahneyi mi yaşayacağım, diye düşündü.

Hastane vizitlerinde hiç değişmeyen geleneksel bir yapı vardır. Doktor önden yürür, ardından kıdemli stajyer, onun ardından bir iki tıp öğrencisi gelir. Paige Dr. William Radnor'un grubundaydı. Kendisinden başka beş stajyerle koridorda doktoru bekliyorlardı.

Grubun içinde genç bir Çinli doktor vardı. Çinli elini uzattı. "Tom Chang. Umarım hepiniz benim kadar heyecanlısınızdır."

Paige gençten o anda hoşlandı.

Kendilerine doğru bir adam yaklaşıyordu. "Günaydın, ben Dr. Radnor'um," dedi. Işıltılı mavi gözlü, yumuşak sesli bir insandı. Stajyerler kendilerini tanıttılar.

"Bu ilk vizit gününüz. Burada görüp duyduğunuz her şeye çok dikkat etmenizi istiyorum, ama aynı zamanda rahat görünmeniz de çok önemlidir.

Paige ilk dersini aklına kaydetti. Dikkat et ama rahat görün.

"Hastalar sizin gergin olduğunuzu görürlerse, onlar da gerginleşeceklerdir ve sizin kendilerine açıklamadığınız bir hastalıktan ölmek üzere olduklarını sanırlar."

Hastaları gergin duruma sokma.

"Bundan sonra başka insanları yaşamlarından sorumlu olduğunuzu hiç unutmayın."

Şimdi başkalarının yaşamlarından sorumluyum. Aman Tanrım!

Dr. Radnor konuştuğu Paige o kadar heyecanlandı ve adamın sözü bittiğinde kendine güveni tümüyle kaybolmuştu. Bu iş için hazır değilim, diye düşündü. Ne yaptığımı bilmiyorum. Ben doktor olabilirmişim diye kim söyledi sanki? Ya birini öldürürsem?

Dr. Radnor anlatmaya devam ediyordu. "Hastalarınızın her biri için ayrıntılı notlar bekleyeceğim ... Laboratuvar bulguları, kan bulguları, elektrolit ve diğerleri. Anlaşıldı mı?"

Gruptan, "Evet, doktor," mırıltıları yükseldi.

"Burada her an otuz kırk ameliyatlık hasta bulunur. Onların işlerini düzenlemek size düşecek. Şimdi sabah vizitine başlıyoruz. Öğleden sonra da aynı viziti yapacağız."

Tıp fakültesinde her şey o kadar kolay görünmüştü ki. Paige oradaki dört yılını düşündü. Yüz elli öğrenci içinde sadece on beş kız vardı. Anatomi dersinin ilk gününü hiç unutamayacaktı. Öğrenciler içinde üzerleri sarı örtülerle örtülü yirmi masanın bulunduğu beyaz çini döşeli odaya girmişlerdi. Her masanın başında beş öğrenci vardı.

Profesör, "Tamam, şimdi örtüleri açın," demişti. Ve Paige'in ilk kadavrası önünde belirmişti. Kusacağından ya da bayılacağından korkmuştu ama garip bir sakinlik

içindeydi. Kadavra ilaçlarla korunmuştu ki, bu da onu insanlıktan bir adım uzaklaştırıyordu.

Öğrenciler anatomi laboratuvarında ilk başlarda çok sakini ve saygılıydılar. Ama inanılmaz bir şey, bir hafta sonra ölüleri keserlerken şakalaşıyorlar ve sandviçlerini yiyorlardı. Bu kendini savunmanın, kendi ölümlülüklerini reddetmenin bir yoluydu. Cesetlere adlar takıyorlar, onlara eski dostlarıymış gibi davranıyorlardı. Paige de diğerleri kadar rahat olmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Üzerindeki çalıştığı kadavraya bakarken şöyle düşünüyordu: *İşte bir evi ve ailesi olan bir adam. Her gün işine gider, yılda bir kere karısı ve çocuklarıyla tatile çıkardı. Herhalde spordan, sinemadan ve tiyatrodan hoşlanırdı. Güler ve ağlardı. Çocuklarının büyümesini seyreder, onları neşe ve üzüntülerini paylaşırdı ve güzel hayalleri vardı. Hepsinin gerçekleşmiş olduğunu umarım...*

Ama zamanla kadavra kesmek Paige için bile sıradan olmaya başladı. Göğsü aç, kaburgaları, ciğerleri, kalbi ve damarların içinde bulundu prekardiak torbayı incele.

Tıp fakültesinin ilk iki yılı uzun uzun organ adları listelerini ezberlemekle geçmişti. Son iki yıl daha ilginçti, o zaman iç hastalıkları, cerrahi, pediatri ve doğum dersleri almışlar ve yerel hastanede çalışmışlardı.

"Dr. Taylor..." Kıdemli stajyer kendisine doğru geliyordu.

Paige irkilerek kendine geldi. Ötekiler koridorda epey uzaklaşmışlardı bile.

"Geliyorum," dedi.

İlk önce odanın her iki yanında yataklar dizili olan küçük dört köşe bir koğuşa girdiler. Paige yataklar arasında perdeler olacağını sanmışsa da, böyle bir mahremiyet yoktu.

İlk hasta solgun yüzlü yaşlıca bir adamdı. Derin derin soluyarak uyuyordu. Dr. Radnor yatağın ayakucuna

geçti, tabelayı inceledi, sonra hastanın yanına gidip ya-
vaşça omzunu dürtükledi. "Bay Potter?"

Hasta gözlerini açtı.

"Günaydın, ben Dr. Radnor'um. Sizi kontrole gel-
dim. İyi bir gece geçirdiniz mi?"

"Fena değil."

"Sancınız var mı?"

"Evet. Göğsüm ağrıyor."

"Bir bakayım."

Doktor muayeneyi bitirince, "İyisiniz," dedi. "Hemşi-
reye sancılarınız için bir ilaç vermesini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim, doktor."

"Bu öğleden sonra yine geleceğiz."

Yatağın yanından uzaklaşınca Dr. Radnor stajyerle-
re döndü. "Hastanın kendisini yormaması için hep evet
veya hayırla yanıtlanacak sorular sorun. Ve iyileşmekte
olduğu konusunda güvence verin. Tabelasını inceleyip
not almanızı istiyorum. Bu öğleden sonra durumunu gör-
mek üzere bir daha geleceğiz. Her hastanın başlıca şika-
yetlerini, geçirmekte olduğu hastalığı, geçmişteki hasta-
lıklarını, aile tarihçesini kaydedin. İçki veya sigara içi-
yor mu? Bir dahaki vizitte her hastanın durumu hakkın-
da bir rapor bekleyeceğiz."

Bundan sonraki hasta kırk yaşlarında bir adamdı.

"Günaydın, Bay Rawlings."

"Günaydın, doktor."

"Bu sabah kendinizi biraz daha iyi hissediyor musu-
nuz?"

"O kadar da değil, doktor. Midem ağrıyor."

Dr. Radnor kıdemli stajyere döndü. "Proktoskopide
ne görüldü?"

"Herhangi bir sorun yoktu."

Bir sonraki hasta by-pass ameliyatı geçirmiş yaşlı
bir kadındı.

"Günaydın, Bayan Turkel."

"Beni burada ne kadar tutacaksınız?"

"Çok değil. Ameliyat başarılıydı. Yakında evinize gideceksiniz."

Ve bir sonraki hasta.

Sabah çok çabuk geçti. Otuz hasta görmüşler, her birinden sonra notlar almışlardı.

Hastalardan biri Paige'i şaşırtmıştı. Kadın çok sağlıklı görünüyordu.

Yanından uzaklaştıklarında, "Onun sorunu neydi, doktor?" diye sordu.

Dr. Radnor içini çekti. "Herhangi bir sorunu yoktur. Hastalık hastasıdır. İşleri budur. Son bir yıl içinde altı kez yattı."

Son hasta solunum cihazında komada olan yaşlı bir kadındı.

"Ağır bir kalp krizi geçirdi," dedi Dr. Radnor. "Altı haftadır komada. Yaşamsal belirtileri zayıflıyor. Onun için yapabileceğimiz bir şey yok. Bu öğleden sonra fişi çekeceğiz."

Paige dehşete kapılmıştı. "Fişi çekmek mi?"

"Hastane komitesi bu sabah karar verdi. Bitkisel yaşam. Seksen yedi yaşında ve beyni ölü. Onu yaşatmaya devam etmek merhametsizliktir ve ailesini de parasal olarak yıkmaktadır. Sizlerle öğleden sonraki vizitte görüşeceğiz."

Adamın arkasından baktılar. Paige dönüp hastaya baktı. Yaşıyordu kadın. Birkaç saate kadar ölmüş olacak, diye düşündü. Bu öğleden sonra fişi çekeceğiz.

Bu cinayettir! diye düşündü.

Üçüncü Bölüm

ÖĞLEDEN sonraki ziyaret sona erince yeni stajyerler yukarı kattaki küçük dinlenme odasında toplandılar. Odada sekiz masa, eski bir siyah-beyaz televizyon, bayat sandviç ve acı kahve veren iki otomat vardı.

Her masadaki konuşmalar hemen hemen birbirinin eşiydi.

Stajyerlerden biri, "Boğazıma bir baksana? Kızarmış mı?" dedi.

"Benim ateşim var galiba."

"Karnım şiş ve çok hassas. Apandisitim var galiba."

"Göğsümde berbat bir ağrı var, umarım kalp krizi geçirmiyorumdur."

Kat, Paige ve Honey'le bir masadaydı. "Nasıl gitti bakalım?" diye sordu.

Honey, "İyi," dedi.

İkisi de Paige'e baktılar. "Gergindim ama sakindim. Heyecanlıyım ama rahattım." Paige içini çekti.

"Uzun bir gün geçirdik. Buradan çıkınca bu gece eğlenmek istiyorum."

"Ben de," dedi Kat. "Hep birlikte yemek yeyip sonra da bir sinemaya gidelim."

"Çok iyi olur."

Masalarına yaklaşan bir hademe, "Dr. Taylor?" dedi.

Paige başını kaldırdı. "Dr. Taylor benim."

"Dr. Wallace sizi odasında görmek istiyor."

Hastane yöneticisi! Acaba ne yaptım? diye düşündü

Paige.

Hademe bekliyordu. "Dr. Taylor..."

"Geliyorum." Paige derin bir soluk alıp ayağa kalktı.

"Sonra görüşürüz."

"Bu taraftan, doktor."

Paige hademenin ardından asansöre binip Dr. Wallace'ın odasının bulunduğu beşinci kata çıktı.

Benjamin Wallace masasının başında oturuyordu.

Paige içeri girerken başını kaldırdı. "İyi günler, Dr. Taylor."

"İyi günler."

Wallace öksürdü. "İlk gününüz ve daha şimdiden iyi bir izlenim bıraktınız."

Paige şaşkın şaşkın baktı adamın yüzüne. "Şey.. anlamadım."

"Bu sabah giyinme odasında küçük bir sorun olmuş."

"Ha." Demek konu buydu!

Wallace gülümseyerek baktı kıza. "Siz kızlar için bir şeyler düşünmem gerektiği anlaşıyor."

"Biz..." Biz kız değiliz, demek üzereydi Paige. "Buna memnun oluruz," dedi.

"Bu arada hemşirelerin odasında giyinmek isterse-niz..."

"Ben hemşire değilim, doktorum," dedi Paige.

"Elbette. Pekala, sizin için bir şey yapacağız, doktor."

"Teşekkür ederim."

Wallace kıza bir kağıt uzattı. "Programınız burada. Saat altıdan başlayarak yirmi dört saat nöbette olacaksınız." Saatine baktı. "Yarım saat sonra yani."

Paige şaşkın şaşkın baktı adama. Günü o sabah beş buçukta başlamıştı. "Yirmi dört saat, ha?"

"Aslında otuz altı saat. Çünkü sabah yine viziteye çıkacaksınız."

Otuz altı saat! Bunun altından kalkacağımı umarım. Bunu da çok geçmeden öğrenecekti.

Paige, Kat ve Honey'i buldu.

"Yemeği ve sinemayı unutmak zorundayım. Otuz altı saatlik nöbete giriyorum."

Kat başını salladı. "Biz de kötü haberi aldık. Benimki yarın, Honey'inki de Çarşamba günü başlıyor."

"O kadar da kötü değil," dedi Paige. "Anladığım kadarıyla uyumak için bir oda varmış. Ben bu işten zevk alacağım galiba."

Yanıliyordu.

Bir hademe Paige'i uzun bir koridordan geçiriyordu.

Paige, "Dr. Wallace otuz altı saat nöbette olacağımı söyledi," dedi. "Bütün stajyerler böyle mi çalışırlar?"

"Sadece ilk üç yıl," dedi hademe.

Aman ne iyiydi!

"Fakat dinlenecek zamanınız olacak, doktor."

"Ya?"

"Burada. Burası nöbet odasıdır." Paige adamın açtığı kapıdan içeri girdi. Oda yoksul bir manastırın keşiş hücrelerinden farksızdı. İçerde bir yatak, çatlak bir yıkanma leğeni ve üzerinde telefon olan bir komodin vardı. "Burada uyuyabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Çağrı Paige kafeteryada yemeğine başlayacakken geldi.

"Dr. Taylor... Acil Üç... Dr. Taylor... Acil Üç..."

"Kaburgası kırılmış bir hasta var..."

"Bay Henegan göğüs ağrılarından şikayet ediyor..."

"İkinci Koğuştaki hastanın başı ağrıyor. Kendisine asetaminofen verebilir miyiz...?"

Paige tam geceyarısında uymaya başlamıştı ki, telefonun sesiyle uyandı.

"Acil Bir'e gelin." Bir bıçak yarasıydı ve Paige o işi hallettiğinde saat bir buçuk olmuştu. Saat ikiyi çeyrek geçe yine uyandırıldı.

"Dr. Taylor... Acil Üç."

"Tamam." Paige güçlkle kalkıp acil odasına gitti. Kırık bacaklı bir hasta getirilmişti. Adam acısından bağıyordu.

"Bir röntgen çekin," dedi Paige. "Elli miligram Demerol verin." Hastanın kolunu tuttu. "Hepsi geçecek. Sakin olmaya çalışın."

Hoparlörden metalik ses bir daha yükseldi. "Dr. Taylor... Üçüncü Koğuş. Acil."

Paige inleyen hastaya baktı.

Ses bir daha yükseldi. "Dr. Taylor...Üçüncü Koğuş, acil."

"Geliyorum," diye söylendi Paige. Koşar adımlarla Üçüncü Koğuşa gitti. Bir hasta kusmuştu, boğulmak üzereydi.

"Soluk alamıyor," dedi hemşire.

Paige adamla uğraşıp tam soluk almasını sağlamıştı ki hoparlörde yine adını duydu. "Dr. Taylor... Dördüncü Koğuş." Paige başını sallayarak Dördüncü Koğuşa koştu. Göğüs spazmlarıyla haykıran bir hasta erkeği hemen muayene etti. "Bağırsak düğümlenmesi olabilir, hemen ultrasona," dedi.

Kırık bacaklı hastanın yanma döndüğünde ağrı kesici etkisini göstermişti. Adamı ameliyathaneye kaldırtıp alçısını yaptı. İşinin biteceği anda adını bir kere daha duydu. "Dr. Taylor... Acil İkiye gelin. Acele."

"Dördüncü Koğuştaki mide ülserli hastanın sancısı var..."

Saat 3:30. "Dr. Taylor, 310 no.lu odadaki hastada kanama başladı..."

Koğuşlardan birinde bir kalp krizi vakası vardı. Paige hastanın kalbini dinlerken adını duydu yine. "Dr. Taylor... Acil İki..."

Paniğe kapılmamalıyım, diye düşündü Paige. Sakin ve soğukkanlı kalmalıyım. Paniğe kapıldı ama. Hangisi daha önemliydi, muayene etmekte olduğu hasta mı, yoksa bir sonraki hastası mı? "Siz burada bekleyin, ben hemen dönerim," dedi.

Paige Acil İki'ye koşarken yine adını duydu. "Dr. Taylor... Acil Bir..."

Tanrım! Paige sonsuz bir karabasanın içine kısırtılıp kaldığını hissediyordu.

Paige o gecenin geri kalan bölümünde bir zehirlenme, bir kol kırığı, bir fıtık ve bir kaburga kırığı için çağırıldı. Nöbet odasına döndüğünde o kadar bitkindi ki, yatağın üzerinde yığıldı kaldı. Tam dalmıştı ki, telefon çaldı.

Paige gözleri kapalı olarak uzandı telefona. "Alo.."

"Dr. Taylor, sizi bekliyoruz."

"Ne?" Paige nerede olduğunu düşünerek yattı olduğu yerde.

"Vizit başlıyor, doktor."

"Vizit mi?" Bu kötü bir şaka olmalı, diye düşündü. Bir insanı bu kadar çalıştıramazlar! İnsanlık değil bu! Ama kendisini bekliyorlardı.

Paige on dakika sonra gözleri uykudan kapanarak vizite başlamıştı. Bir ara Dr. Radnor'a çarptı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Hiç uyumadım da..."

Doktor anlayışla omzunu okşadı. "Alışsırın."

Paige nöbetten çıktıktan sonra tam on dört saat uyudu.

*

Bu yoğun baskı ve uzun saatler stajyerlerden bir kısmı için çok fazla gelmişti. Birer birer hastaneden ayrılmışlardı. Ben onlar gibi olmayacağım, diye Paige kendi kendine söz verdi.

Baskı gerçekten acımasızdı. Otuz altı saatlik bir nöbet sonunda o kadar bitkin düşmüştü ki, gerçekten neredede olduğunu bilemiyordu. Asansöre doğru yürümüş ama sonra beyni uyuşmuş olarak orada öylece kalmıştı.

Tom Chang yanma yaklaştı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandı Paige.

Chang gülümsedi. "Berbat bir görünüşün var."

"Teşekkür ederim. Bize neden böyle davranıyorlar?"

Chang omuzlarını silkti. "Kurama göre hastalarımızla sürekli ilişki içindeyiz. Eğer onları bırakıp eve gidersek biz yokken onlara ne olacağını bilemeyiz."

Paige başını salladı. "Eh, mantıksız değil." Oysa mantıklı bir yanı yoktu. "Peki, ayakta uyuyorsak onlara nasıl yardımcı olabiliriz?"

Chang yine omuz silkti. "Kuralları ben yapmıyorum. Bütün hastaneler böyledir." Paige'e daha yakından baktı. "Eve kadar gidebilecek misin?"

Paige ters ters baktı gencin yüzüne. "Elbette."

"Kendine iyi bak." Chang yürüdü gitti.

Paige asansörü bekledi. Sonunda geldiğinde ise ayakta derin bir uykuya dalmıştı.

Paige, "Korkunç bir itiraf dinlemek ister misiniz?" dedi. "Kimi zaman sabahın dördünde birine aspirin vermek için uyandırılıp da yarı uykulu bir halde hastaların öyle mışıl mışıl uyudukları odaların önünden geçerken bütün kapıları yumruklayıp herkesi ayağa kaldırmak istiyorum."

Kat elini uzattı. "Kulübümüze hoş geldin."

*

Hastalar her boyda, her yaşı ve renkteydi. İçlerinde korkanları, cesur olanları, sakinleri, küstahları, düşüncelileri ve isteklileri vardı. Hepsi de acı çeken insanlardı.

Doktorların çoğu fedakar insanlardı. Her meslekte olduğu gibi doktorun da iyisi ve kötüsü vardı. Genç ve yaşlı, beceriksiz ve usta, sevimli ve kötüydüler. Birkaç tanesi zaman zaman Paige'e cinsel yaklaşımda bulunmuşlardı. Bazıları bunu ustalıkla, bazıları da kabaca yapıyorlardı.

"Geceleri hiç yalnızlık hissetmez misin? Ben çok yalnızlık çekerim. Acaba diyorum ki..."

"Bu çalışma saatleri insanı öldürüyor, değil mi? Bana neyin enerji verdiğini biliyor musun? İyi bir sevişme. Neden:..."

"Karım birkaç günlüğüne kent dışına gitti. Carmel yakınlarında bir köy evim var. Bu hafta sonu..."

Ve hastalar.

"Demek doktorum sensin, ha? Beni ne iyi eder biliyor musun...?"

"Yavrum, yatağa biraz daha yaklaş. Bakayım gerçek mi onlar..."

Paige dişlerini gacırdatıyor ve hepsini duymazlıktan geliyordu. Alfred ile evlendikten sonra bunların da sonu gelecek, diye düşünüyordu. Alfred'i düşünmek bile kendisini neşelandiriyordu. Afrika'dan yakında dönecekti. Çok yakında.

Paige ve Kat bir sabah vizite çıkmadan karşılaştıkları cinsel tacizden söz ettiler

Kat, "Doktorların çoğu kusursuz bir beyefendi gibi davranıyorlar," dedi. "Ama birkaçı bizim çalışma koşullarına dahil olduğumuzu ve onlara hizmet için orada bulunduğumuzu sanıyorlar. Bana birinin asılmadığı bir hafta yok gibi. 'Neden bir içki içmeye bana gelmiyorsun, çok

güzel plaklarım var.' Ya da ameliyathenedeyken cerrahın kolunu göğüslerime sürmesi. Geri zekalının biri, 'Lokantada tavuk ısmarlarken kara etini isterim,' dedi."

Paige içini çekti. "Bizi seks nesnesi olarak görmekle bize iltifat yaptıklarını sanıyorlar. Ben bize doktormuşuz gibi davranmalarını yeğlerim."

"Çoğu bizim çevrelerinde olmamızı istemiyorlar bile. Bizi ya düzmek istiyorlar ya düzmek istiyorlar. Haksızlık bu. Biz kendimizi kanıtlayana kadar önemsiz görülmüyoruz, oysa erkekler ne boktan insanlar olduklarını kanıtlayana kadar üstün varlıklar olarak görülürler."

Paige, Arthur Kane'den söz edildiğini duymuştu. Doktor hastanedeki başlıca dedikodu konusuydu. Lakabı Dr. 007'ydi -öldürme izinli. Her soruna çözümünü ameliyat etmekti ve hastanedeki bütün doktorlardan daha yüksek bir ameliyat oranına sahipti. Hastalarının ölüm oranı da yüksekti.

Arthur Kane kısa boylu, çıplak kafalı, şahin burunlu, nikotinden sararmış dişli ve aşırı şişman bir adamdı. Kendisini kadınların bayıldıkları tip olarak görmesi inanılır gibi değildi. Yeni hemşirelerden ve kadın stajyerlerden "taze et" diye söz etmeyi severdi.

Paige Taylor taze etti. Kızı yukarı dinlenme odasında görünce davet beklemeden masasına çöküverdi.

"Uzun zamandır gözüm sende."

Paige şaşkın bir halde doğruldu. "Efendim?"

"Ben Dr. Kane. Arkadaşlarım bana Arthur derler." Adamın sesinde bir sırıtma vardı sanki.

Paige onun kaç arkadaşı olduğunu merak etti.

"Burada iyi misin?"

Paige şaşırmıştı. "Şey... iyiyim sanırım," dedi.

Adam öne eğildi. "Burası büyük bir hastanedir. Kaybolmak kolaydır. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Pek anlayamadım."

"Kalabalık içinde herhangi bir yüz olamayacak kadar güzelsin. Eğer burada bir yere varmak istiyorsan sana yardım edecek biri gerek. Hastaneyi iyi tanıyan biri."

Konuşma her an biraz daha kötüye gidiyordu.

"Ve siz de bana yardım etmek istiyorsunuz."

"Evet." Adam nikotin sarısı dişlerini gösterdi. "Bunu yemekte konuşsak, ha?"

"Konuşacak bir şey yok," dedi Paige. "İlgilenmiyorum."

Arthur Kane kalkıp yürüyen kızın ardından bakarken yüzünde uğursuz bir ifade vardı.

Birinci yıl cerrahi stajyerler iki aylık sürelerle doğum, ortopedi, üroloji ve cerrahide çalışırlardı.

Paige ciddi bir hastalıkla eğitim hastanesine yazın yatmanın tehlikeli olduğunu öğrenmişti. Kadrolu doktorlardan çoğu tatile gittiklerinden hastalar deneyimsiz genç stajyerlerin elinde kalırlardı.

Hemen hemen bütün cerrahlar ameliyathanede müzik çalınmasından hoşlanırlardı. Doktorlardan birinin lakabı Mozart, bir diğerinki Axel Rose'du.

Her nedense ameliyat insanı hep acıktırırdı. Ameliyathanede cerrahlar sürekli yemekten söz ederlerdi. Bir cerrah bir hastadan kangrenli bir safra kesesi çıkarırken, "Dün gece Bardelli'de esaslı bir yemek yedim, San Fransisco'nun en iyi İtalyan yemekleri oradadır," diyebilirdi.

"Cypress Club'da ıstakoz yedin mi...?"

"İyi et istiyorsan Van Ness'teki Prime Rib'i dene."

Ve bu arada hemşireler hastaların kanlarını siliyor olurlardı.

Doktorlar yemek dışında en çok beyzbol ve futbol maçlarından söz ederlerdi.

"Geçen Pazar 49'luları gördün mü? Joe Montana'yı arıyorlardır sanırım. Maçın son iki dakikasında mutlaka

gol atardı."

Ve patlamış bir apandisiti çıkarırlardı.
Kafka buna bayılırdı, diye düşündü Paige.

Paige bir sabah saat üçte nöbet odasında uyurken telefonla uyandı.

Kısık bir ses, "Dr. Taylor... 419 no.lu oda.. bir kalp krizi hastası. Acele," dedi ve telefon kapandı.

Paige uykusunu üzerinde atmaya çalışarak doğruldu. Acele. Hemen koridora fırladı. Ancak asansörü bekleyecek zaman yoktu. Merdivenlerden koşa koşa çıktı. 419 no.lu odayı bulup kapıyı açtı ve donup kaldı.

419 depo odasıydı.

Kat Hunter Dr. Richard Hutton'la vizite çıkmıştı. Dr. Hutton kırk beş elli yaşlarında, kısa konuşan, hızlı biriydi. Hasta başında iki üç dakikadan fazla kalmazdı, tabelalarını gözden geçirir, sonra stajyerlere emirler yağdırırdı.

"Hemoglobin kontrolü yapın, yarın ameliyata hazırlayın..."

"Ateşini yakından kontrol edin..."

"Bu dikişler alınsın..."

"Göğüs röntgeni çekilsin..."

Bir haftadır yatmakta olan ve yüksek ateş nedeniyle yapılan testlerden henüz bir sonuç alınmamış bir hastaya geldiler.

Koridora çıktıktan sonra Kat, "Onun nesi var?" diye sordu.

"Bir ATB," dedi Dr. Hutton. "Ancak Tanrı bilir. Her şeyi yaptık ama bir şey çıkmadı. Nesi olduğunu bulamıyoruz."

Bir ameliyattan sonra başı sarılı olan genç bir hastanın yattığı koğuşa girdiler. Hasta uyuyordu. Doktor

sargıları çıkarmaya başlayınca uyandı. "Neler oluyor burada?"

"Otur," dedi Dr. Hutton. Genç titriyordu.

Ben hastalarım asla böyle davranmayacağım, diye yemin etti Kat.

Bir sonraki hasta yetmiş yaşlarında, sağlıklı görünen bir adamdı. Dr. Hutton yatağa yaklaşınca hasta, "Seni orospu çocuğu! Dava edeceğim seni!" diye bağırdı.

"Bay Sparolini..."

"Bırak şimdi bu ağızları! Beni hadım ettin."

"Bay Sparolini, siz vazektomiye razı gelmişsiniz ve..."

"O karımın fikriydi. Lanet karı! Hele bir eve gideyim de!"

Adamı söylenerek bıraktılar.

"Sorunu nedir?" diye sordu stajyerlerden biri.

"Şehvet. Genç karısı altı çocuk doğurmuş, fazlasını istemiyor."

Ondan sonraki hasta on yaşında bir kızdı. Dr. Hutton tabelasına baktı. "Kötü mikropları kovmak için sana bir iğne yapacağız."

Bir hemşire iğneyle küçük kıza yaklaştı.

"Hayır!" diye bağırdı kız. "Canımı acıtacaksınız!"

"Bu hiç acıtmaz, yavrum," dedi hemşire.

Sözcükler Kat'ın zihninde karanlık bir yankı buldu.

Bu hiç acıtmaz, yavrum... Ürkütücü karanlıkta üvey babasının sesi.

"Çok keyif alacaksın. Aç bacaklarını. Hadisene, küçük orospu!" Ve üveybabası bacaklarını iki yana açmış ve o erkek sertliğini içine sokup acıdan bağırmasın diye eliyle de ağzını örtmüştü. Kat on üç yaşındaydı. O geceden sonra üvey babası her gece gelmeye başlamıştı. "Dü-

züşmeyi benim gibi bir erkekten öğrendiğin için şanslısın," diyordu. Üstüne abanır ve küçük kızın ağlayıp bağırması hiç para etmezdi.

Kat babasını hiç tanımamıştı. Annesi İndiana'da Gary'de evlerine yakın bir büroda geceleri temizliğe giderdi. Kat'ın üvey babası bir çelik fabrikasında geçirdiği kazada yaralanmış dev gibi bir adamdı. Çoğunlukla evde oturup içerdi. Kat'ın annesi geceleri işe gittiğinde o da Kat'ın odasına gelirdi. "Annene ya da kardeşine bir şey söylersen kardeşini öldürürüm," derdi. Kat, Mike'a bir zarar vermesini istemem, diye düşünürdü. Kardeşi kendisinden beş yaş küçüktü. Kat ona annelik eder, onu korurdu. Yaşamının tek parlak ışığıydı o.

Kat üvey babasının tehditlerinden korkmasına karşın bir sabah olanları annesine söylemeye karar verdi. Annesi buna bir son verir, kendisini korurdu.

"Anne, kocan sen gittikten sonra her gece yatağıma giriyor ve beni zorluyor."

Annesi Kat'a bir an baktı, sonra yüzüne bir şamar indirdi.

"Sakin böyle yalanlar uydurma bakayım!"

Kat bir daha ağzını açmadı. Evde kalmasının tek nedeni Mike'dı. Bensiz ne olur, diye düşünüyordu. Ancak hamile olduğunu öğrendiği gün Minneapolis'teki teyzesinin yanına kaçtı.

Kat evinden kaçtığı gün tüm yaşamı değişmişti.

Sophie Teyzesi, "Olanları bana anlatmak zorunda değilsin," dedi. "Ama bundan sonra kaçmayacaksın. Susam Sokağı'ndaki o şarkıyı bilir misin? 'Yeşil Olmak Hiç Kolay Değildir.' Yavrum, siyah olmak da kolay değildir. İki seçeneğin var. Ya kaçarsın, saklanırsın ve sorunların için dünyayı suçlarsın, ya da ayakların üzerinde durur ve önemli biri olmaya karar verirsin."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Önemli olduğunu bilerek. Çocuk, önce kafanın içinde kim olmak istediğini yarat. Sonra da o kişi olmak için çalışmaya başla."

Ben onun çocuğunu doğurmayacağım, diye Kat kararını verdi. Çocuğu aldıracağım.

Ameliyat bir hafta sonu sessizce, teyzesinin bir ebe arkadaşı tarafından yapıldı. Her şey bitince Kat, bir daha hiç bir erkeğin bana el sürmesine izin vermeyeceğim, diye düşündü. Asla!

Minneapolis Kat için bir masallar ülkesiydi. Hemen hemen her evin bir iki sokak ötesinde dereler, ırmaklar ve göller vardı. Ve sekiz bin dönüm bakımlı park. Kat bu kent göllerinde yelkenliye biner, Mississippi'de gezintilere çıkardı.

Sophie Teyzesiyle hayvanat bahçesini gezer, Pazarlarını Valleyfair Eğlence Parkı'nda geçirirdi. Sophie Teyze de kızı gazetler ve bu kız çocukluğunu hiç yaşamadı, diye düşünürdü.

Kat eğlenmeyi öğreniyordu ama Sophie teyze onun içinde kimsenin erişemeyeceği bir yer, bir daha incinmek için kurduğu bir engel olduğuna inanıyordu.

Kat'm okulda hep kız arkadaşları vardı. Erkek çocuklarla arkadaşlık etmezdi. Kız arkadaşları erkeklerle flört ederlerdi ama o hep yalnızdı. Ve bunun nedenini kimseye söylemeyecek kadar gururlu.

Kat'ın okulla ve okumakla pek ilgisi yoktu ama teyzesinin yanına gelince kısa sürede değişmişti. Teyzesinin evi kitaplarla doluydu ve onlar karşısında duyduğu heyecan bulaşıcıydı.

Küçük kıza, "Kitaplarda inanılmaz dünyalar vardır," dedi. "Okursan nereden geldiğini ve nereye gitmekte olduğunu öğrenirsin. Senin bir gün ünlü bir insan olacağına inanıyorum, yavrum. Ama önce eğitim görmelisin. Burası Amerika'dır. Burada istediğin her şey olabilirsin.

Kara ve yoksul olabilirsin; ama kongre üyelerimizden, sinema yıldızlarımızdan ve bilimadamlarımızdan bazıları da öyleydiler. Bir gün kara bir başkanımız da olacak. İstedğin her şeyi olabilirsin. Bu sana kalmış bir şeydir."

Başlangıç buydu işte.

Kat sınıf birincisi oldu. Okumaya çok düşküncü. Bir gün okul kitaplığında Sinclair Lewis'in Arrowsmith'i eline geçti, fedakar genç doktorun hikayesi karşısında büyüldü. Agnes Cooper'in Promises To Keep'ini ve Dr. Else Roe'nun Kadın Cerrah'ını okuyunca önüne yeni bir dünya açılmış gibi oldu. Bu dünyada kendilerine başkalarına yardıma, yaşamlarını kurtarmaya adanmış insanlar da olduğunu öğrenmişti. Kat bir gün okuldan dönünce teyzesine, "Ben doktor olacağım," dedi. "Hem de ünlü bir doktor olacağım."

Dördüncü Bölüm

PAZARTESİ sabahı Paige'in hasta tabelalarından üçü eksikti ve bunun için Paige suçlandı.

Paige çarşamba günü sabah dörtte nöbet odasında uyandırıldı. Telefonu açtı. "Dr. Taylor."

Sessizlik.

"Alo... alo."

Hattın öteki ucunda bir soluma duyuyordu. Sonra da telefon kapandı.

Paige sabaha kadar bir daha uyuyamadı.

Sabah Kat'a, "Ya giderek paranoyak oluyorum, ya da benden nefret eden biri var," dedi. Olanları anlattı.

"Hastalar bazen doktorlara kin duyarlar," dedi Kat. "Öyle biri var mı?"

Paige içini çekti. "Düzinelerce."

"Kaygılanacak bir şey olduğunu sanmam."

Paige buna inanmayı istedi.

Yaz sonlarına doğru tılsımlı telgraf geldi. Paige o gece eve geç geldiğinde telgrafı buldu. "Pazar öğle vakti San Francisco'ya geliyorum. Sevgiler, Alfred."

Alfred kendisine dönüyordu demek! Paige telgrafı bir daha, bir daha okudu. Her seferinde heyecan artıyordu. Alfred! Adı ne kadar çok renkli anıyı canlandırıyor-du...

Paige ile Alfred bir arada büyümüşlerdi. Babaları Dünya Sağlık Örgütü'nün Üçüncü Dünyayı dolaşan doktor kadrosundaydılar. Paige ve annesi de heyetin başında olan Dr. Taylor'dan ayrılmazlardı.

Paige ve Alfred'in çocuklukları bir masal gibiydi. Paige Hindistan'da hintçe öğrenmişti. İki yaşındayken oturdukları bambu kulübenin adının başa olduğunu bilirdi. Babası beyaz adam demek olan gorasahib'di ve kendisi de küçük kızkardeş olan nani'ydı. Paige'in babasına lider demek olan abadhan diye hitap ederlerdi.

Paige'in anababası yokken küçük kız haşhaş yapraklarından yapılan bhanga içkisini içerdi.

Sonra da Afrika'ya yeni bir serüvene gitmişlerdi.

Paige ve Alfred timsah ve suaygırı olan ırmaklarda yüzüp yıkanmaya alışmışlardı. Oyuncakları zebra, leopar ve yılan yavrularıydı. Penceresiz daire biçiminde kulübelerde toprak üstünde yaşarlardı. Paige kendi kendine, bir gün ben gerçek bir evde yaşayacağım, diye söz verirdi.

Doktorlar ve hemşireler içinse güç bir yaşamdı. Ama iki çocuk için aslanlar, zürafalar ve filler ülkesinde yaşamak bir serüvendi. İlkel okullara giderler, okul olmayınca büyüklerden ders öğrenirlerdi.

Paige zeki bir çocuktı ve beyni bir sünger gibi her şeyi emerdi. Alfred ona hayrandı.

Bir gün Paige on iki, kendisi de on dört yaşındayken, "Seninle evleneceğim, Paige," dedi.

"Ben de seninle evleneceğim, Alfred."

Yaşamlarının geri kalanını birlikte geçirmeye kararlı ciddi iki çocuktular.

Dünya Sağlık Örgütü doktorları ve karıları kendilerini işlerine adanmış, bencillikten uzak insanlardı. Çoğunlukla imkansız durumlarda çalışırlardı. Afrika'da, ilaçları babadan oğula geçen ve çoğunlukla öldürücü olan büyüücü doktorlarla uğraşmak zorundaydılar. Masailer'in geleneksel yara ilaçları sığır kanı, çiğ et ve esrarengiz bir bitkinin kökünün karışımı olan olkiloriteydi.

Kikuyular çiçek hastalığını sopalarla kovarlardı.

Dr. Taylor, "Bunu yapmamalısınız, bunun bir yararı yok," derdi.

"Sizin derimize sivri iğneler batırmanızdan iyidir," derdi yerliler.

Paige ve Alfred birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Büyüyünce millerce uzaktaki köy pazarına birlikte gitmeye başladılar. Hem yürürler, hem de gelecek için plan kurarlardı.

Tıp Paige'in yaşamının bir parçasıydı. Hastalara bakmayı, ilaç verip iğne yapmayı daha küçüklüğünde öğrenmişti.

Paige babasını severdi. Curt Taylor tanıdığı en iyi insandı. Yerlileri gerçekten sever, yaşamını kendisine ihtiyaç duyanlara adardı ve bunu Paige'e de aşlamıştı. Çalıştığı uzun saatlere karşın kızıyla uğraşacak zaman bulur, yaşadıkları ilkel yerlerin konforsuzluğunu unutturdu.

Paige'in annesiyle ilişkisi ise bambaşka bir şeydi. Annesi zengin bir ailenin çok güzel kızıydı. Bir doktorla evlenip uzak egzotik ülkelere gitmek kendisine çok romantik görünmüş, ama acı gerçekler karşısında kırılmıştı. Seven bir kadın değildi ve Paige onun hep şikayet ettiğini görmüştü.

"Bu lanet yere neden geldik, Curt?"

"Burada insanlar hayvanlar gibi yaşıyorlar. Onların o korkunç hastalıkları bize de bulaşacak."

"Neden sen de başka doktorlar gibi Amerika'da doktorluk yapıp para kazanmıyorsun?"

Ve böylece devam ederdi.

Annesi eleştirdikçe Paige babasını daha çok severdi.

Paige onbeş yaşındayken annesi Brezilya'da bir kakao plantasyonunun sahibiyle kaçtı.

"Geri dönmeyecek, değil mi?" diye sordu Paige.

"Hayır, yavrum, çok üzgünüm ama dönmeyecek."

"Çok sevindim!" Paige bunu söylemek istememişti. Annesinin kendisini ve babasını sevmeyerek terk etmesine kırılmıştı.

Bu deneyim Paige'i Alfred Turner'e biraz daha yaklaştırmıştı. Birlikte oyun oynarlar, seferlere çıkarlar ve hayallerini paylaşırlardı.

Alfred, "Ben de büyüyünce doktor olacağım, evleneceğiz ve birlikte çalışacağız," derdi.

"Ve çok çocuğumuz olacak!"

"Elbette. Sen nasıl istersen."

Paige'in on altıncı doğum günü yaşam boyu süren duygusal yakınlıkları yeni bir boyut kazandı. Doğu Afrika'da küçük bir köyde doktorlar bir salgın hastalıkla mücadeleye gitmişler ve kampta sadece Paige, Alfred ve bir aşçı kalmıştı.

Yemek yiyip yatmışlardı. Ama Paige geceyarısı uzaklardan geçen büyük hayvan sürülerinin uğultusu ile korkarak uyanmıştı. Sesler giderek yaklaştıkça korkusu artmıştı. Babasıyla diğerlerinin dönecekleri zaman belli değildi.

Paige kalktı ve çadırından çıkıp birkaç adım ilerde olan Alfred'in çadırına koştu.

Alfred uyuyordu.

"Alfred!"

Delikanlı hemen uyandı. "Paige? Bir şey mi oldu?"

"Korkuyorum. Biraz yanında yatabilir miyim?"

"Elbette." Hayvanların seslerini dinleyerek yattılar.

Gürültü birkaç dakika sonra azaldı.

Alfred yanibaşında yatan sıcak vücudu hissetti.

"Paige, artık çadırına dönsen iyi olur."

Paige onun erkekliğinin sertliğini hissediyordu. İçlerinde büyüyen fiziksel ihtiyaçlar birden yüzeye çıkmıştı.

"Alfred."

"Evet?" Delikanlının sesi boğuktu.

"Biz evleneceğiz, değil mi?"

"Evet."

"O zaman bir zararı yoktur."

Çevrelerindeki ormanın gürültüleri yok oldu ve iki genç kendilerinden başka hiç kimsenin olmayan bir dünyayı keşfe başladılar. Yeryüzünün ilk aşıklarıydı ve bunun mucizesiyle kendilerinden geçmişlerdi.

Paige şafak sökerken çadırına döndü. Ben artık bir kadını, diye mutluluk içindeydi.

Curt Taylor zaman zaman Paige'e Şikago'nun kuzeyinde Deerfield'deki güzel evlerinde kardeşiyle yaşaması için Birleşik Devletler'e dönmesini söylerdi.

"Neden?" diye sorardı Paige.

"Kibar bir genç hanım gibi yetişebilmen için."

"Ama kibar bir genç hanımım."

"Kibar genç hanımlar yabani maymunlarla oynayıp zebra yavrularına binmeye çalışmazlar."

Paige'in yanıtı hiç değişmezdi. "Ben seni terk etmem."

Paige on yedi yaşındayken DSÖ ekibi bir tifo salgını ile mücadele etmek için Güney Afrika'ya gitti. Doktorlar oraya vardıkdan kısa bir süre sonra iki kabile arasında savaş çıktı ve Curt Taylor oradan ayrılması için uyarıldı.

"Tanrı aşkına, kendilerini terk ettiğim takdirde ölecek hastalarım var," dedi.

Dört gün sonra köy saldırıya uğradı. Paige ile babası birbirlerine sokulup kulübelerinde bir köşeye büzüldüler.

Paige çok korkmuştu. "Bizi öldürecekler," dedi.

Babası kızını kucakladı. "Bize bir zarar vermezler, yavrum. Biz buraya onlara yardıma geldik. Dostları olduğumuzu biliyorlar."

Ve babası haklı çıkmıştı.

Kabilelerden birinin reisi birkaç adamıyla kulübeye girdi. "Merak etmeyin, sizi koruyacağız," dediler. Ve korudular da.

Kavga ve silah sesleri sonunda kesildi, ancak Curt Taylor kararını vermişti.

Kardeşine bir telgraf çekti. *Paige'i ilk uçakla gönderiyorum. Ayrıntıları sonra bildiririm. Lütfen kendisini havaalanında karşıla.*

Paige bu haberi duyunca çok kızmıştı. Ağlaya ağlaya küçük bir uçağın kendisini beklediği küçük ve tozlu bir piste götürüldü. Oradan bir kente gidecek, oradan da Johannesburg uçağına binecekti.

"Benden kurtulmak istediğin için beni gönderiyorsun," diye ağlıyordu.

Babası kızı kucakladı. "Seni dünyada her şeyden çok seviyorum, yavrum. Seni her an arayacağım. Ama ben de yakında döneceğim ve yine beraber olacağız."

"Söz mü?"

"Söz."

Alfred de Paige'i uğurlamaya gelmişti.

"Merak etme," dedi. "İlk fırsatta gelip seni alacağım. Beni bekleyecek misin?"

Bunca yıldan sonra saçma bir soruydu bu.

"Elbette bekleyeceğim," dedi Paige.

*

Paige'in uçağı üç gün sonra Şikago'nun O'Hare Havaalanı'na indi. Richard amcası kendisini karşılamaya gelmişti. Paige amcasını ilk kez görüyordu. Hakkında bildiği tek şey karısı yıllar önce ölmüş olan çok zengin bir işadamı olduğuydu. Paige'in babası, "Ailede başarılı olan odur," derdi.

Paige'in amcasının ilk sözleri kızı sersemletti: "Çok üzgünüm, Paige, ama az önce babanın bir yerli ayaklanması sırasında öldürüldüğünü haber aldım."

Paige'in bütün dünyası bir anda paramparça olmuştu. Acısı o kadar büyüktü ki, dayanabileceğini sanmıyordu. Amcamın beni ağlarken görmesini istemiyorum, diye düşündü. Asla ağlamayacağım. Oradan ayrılmamalıydım. Yine oraya döneceğim.

Richard Paige'in babasının cenaze töreni için Afrika'ya gitmesine izin vermedi.

Adam kızı mantığa davet etti. "Paige, baban gömüldü bile. Oraya dönmenin bir anlamı yok."

Ama vardı: Alfred oradaydı.

Paige'in gelişinden birkaç gün sonra amcası geleceğini konuşmak için kızı karşısına oturttu.

"Konuşacak bir şey yok," dedi Paige. "Ben doktor olacağım."

Paige yirmi bir yaşında koleji bitirince on tıp fakültesine başvurdu ve hepsi tarafından kabul edildi. Boston'daki okulu seçti.

Bir DSÖ ekibiyle part-time Zaire'de çalışmakta olan Alfred'e telefonla erişmek iki gününü almıştı.

Paige haberi verince Alfred, "Bu çok iyi haber, sevgilim," dedi. "Benim de tıp derslerim bitmek üzere. DSÖ ile bir süre kalacağım ama birkaç yıl sonra birlikte doktorluk yapacağız."

Birlikte. Tılsımlı sözcük.

"Paige, seni çok özledim. Birkaç günlüğüne buradan kurtulabilirsem, Hawaii'de buluşabilir miyiz?"

Paige bir an bile duraksamadı. "Elbette."

Ve ikisi de bu buluşmayı gerçekleştirdiler. Paige daha sonraları Alfred'in o uzun yolculuğu yapmasının kendisi için ne kadar güç olmuş olacağını düşündü. Ama Alfred o konuda bir tek şey söylememişti.

Hawaii'de Güneşli Koy adında küçük bir otelde inanılmaz üç gün geçirmişlerdi. Sanki hiç ayrılmamış gibiydiler. Paige Alfred'e kendisiyle Boston'a dönmesini söylemek isterdi ama bunun ne kadar bencilce bir şey olduğunu biliyordu. Alfred'in yaptığı iş çok daha önemliydi.

Son günlerinde giyinirlerken Paige, "Seni nereye gönderecekler," diye sordu.

"Gambia'ya, ya da Bangladeş'e."

İnsanları kurtarmak, kendisine o kadar ihtiyaç duyanlara yardım etmek için. Paige erkeğe sarıldı, gözlerini kapattı. Onu bırakmak istemiyordu.

Alfred onun düşüncelerini okumuş gibi, "Seni asla elimden kaçırmam," dedi.

Paige Alfred'in telgrafını beşinci kere okudu.

Kat ve Honey odalarında uyuyorlardı. Paige ikisini de sarsarak uyandırdı. "Alfred geliyor! Pazara burada olacak!"

"Çok iyi," diye mırıldandı Kat. "Ben yeni yattım, Pazara uyandırırsın artık."

Honey ise kalkmıştı. "Onunla tanışmaya can atıyorum," dedi. "Onu görmeyeli ne kadar olmuştu?"

"İki yıl. Ama sürekli yazıştık."

"Talihli kızsın," diye Kat içini çekti. "Eh, artık hepimiz uyandığımıza göre kahve yapayım bari."

Üçü mutfak masası çevresine oturdular.

"Alfred'e bir parti verelim," dedi Honey. "'Hoşgeldin Damat' partisi falan gibi bir şey."

"İyi fikir," dedi Kat.

"Gerçek bir kutlama yaparız -pasta, balonlar- aklınıza ne gelirse."

"Evde yemek yaparız," dedi Honey.

Kat başını salladı. "Ben senin yemeklerini tattım, dışardan getiririz."

Pazara daha dört gün vardı. Üç kız bütün boş zamanlarını Alfred'i konuşarak geçirdiler. Bir mucizeyle o Pazar üçü de nöbetçi değillerdi.

Pazar günü dışardan getirttikleri yemeklerle sofrayı hazırlayıp bir kenara da buz içine şampanya koydular.

Saat ikide zil çaldı. Paige koşup açtı. Alfred karşındaydı. Biraz yorgun ve biraz da zayıf. Ama onun Alfred'i idi işte. Yanında otuz yaşlarında görünen kumral bir kadın vardı.

"Paige!" diye bağırdı Alfred.

Paige erkeğe sarıldı. Sonra Honey ve Kat'a döndü. "Bu Alfred Turner işte," dedi. "Bunlar da oda arkadaşlarım Honey Taft ve Kat Hunter."

"Memnun oldum," dedi Alfred. Yanındaki kadına döndü. "Bu da Karen Turner. Karım."

Üç kadın donup kalmışlardı.

"Karın mı?" dedi Paige.

"Evet." Alfred kaşlarını çatı. "Benim.. benim mektubumu almamış mıydın?"

"Mektup mu?"

"Evet. Birkaç hafta önce göndermiştim."

"Hayır.."

"Ooo! Çok üzüldüm. Sana her şeyi anlatmıştım... ama almamışsan...Çok üzgünüm, Paige. O kadar birbirimizden uzaktık ki... sonra Karen'le karşılaştım... ve...bilirsin işte..."

"Bilirim," dedi Paige: Karen'e dönüp zorlama bir gülümsemeyle, "Çok... çok mutlu olacağınızı umarım," dedi.

"Teşekkür ederim."

Huzursuz bir sessizlik oldu.

Karen, "Sevgilim, biz gitsek iyi olacak," dedi.

"Evet, çok iyi olur," dedi Kat.

Alfred, "Gerçekten çok üzgünüm, Paige..." dedi.

"Ben... şey... hoşça kal."

"Güle güle, Alfred."

Üç kadın yeni evlilerin arkalarından baktılar.

"Vay orospu çocuğu!" dedi Kat. "Ne kötü bir şey."

Paige'in gözleri yaşlıydı. "Ben... kırmak istememiş... şey... yani mektubunda her şeyi açıklamıştır herhalde," dedi.

Honey Paige'i kucakladı. "Bütün erkeklerin hadım edilmesi için bir yasa çıkartılmalı," dedi.

"Bak buna içerim işte," dedi Kat.

"Bana izin verin." Paige odasına gidip kapıyı kapattı. O gün bir daha dışarı çıkmadı.

Beşinci Bölüm

PAGE bundan sonraki bir iki ay içinde Kat ve Honey'i pek az gördü. Kafeteryada alelacele bir kahvaltı ediyorlar ve ancak koridorlarda rastlaşıyorlardı. Çoğunlukla evde birbirlerine notlar bırakarak ilişkilerini sürdürmekteydiler.

"Yemek buzdolabında."

"Mikrodalga bozuldu."

"Kusura bakma, toplayacak zaman bulamadım."

"Cumartesi gecesi üçümüz birlikte akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

Bu dayanması güç çalışma saatleri bir ceza gibi devam ediyor, stajyerlerin dayanıklılığı sınanıyordu.

Paige bu baskıdan memnundu. Alfred'i ve birlikte planladıkları o mutlu geleceği düşünecek zamanı kalmıyordu. Ama ne yaparsa yapsın, onu aklından da çıkartıp atamıyordu. Kendisine o boşuna "eğer" oyunuyla işkence etmekteydi.

Eğer Alfred'le Afrika'da kalsaydım?

Eğer benimle Şikago'ya gelmiş olsaydı?

Eğer Karen'le karşılaşmamış olsaydı?

Eğer...?

Paige bir Cuma günü önlüğünü giymeye gittiğinde üzerine kara keçe kalemle "orospu" yazılmış olduğunu gördü.

Paige ertesi gün not defterini bulamadı. Bütün notları gitmişti. Belki bir yere koydum ve unuttum, diye düşündü.

Ama buna kendini inandıramadı.

Hastane dışındaki dünya yok gibiydi. Paige Irak'ın Kuveyt'i yağmaladığını biliyordu ama, lösemiden ölmekte olan on beş yaşındaki bir hastasının ihtiyaçları ondan önemliydi. Doğu ve Batı Almanya'nın birleştikleri gün Paige bir şeker hastasının yaşamını kurtarmak için uğraşıyordu. Margaret Thatcher İngiltere başbakanlığından istifa etmişti ama ondan daha önemlisi, 214 numaradaki hasta yine yürümeye başlamıştı.

Bunu katlanabilir yapan tek şey Paige'in yanında çalıştığı doktorlardı. Bunlar birkaç istisna dışında kendilerini başkalarını tedaviye, ağrıyı gidermeye ve yaşam kurtarmaya adanmışlardı. Paige onların her gün yarattıkları mucizeleri görüyordu ve bu da kendisini gururlandırıyordu.

En büyük stres Acil Odasında yaşanıyordu. Acil Odası sürekli olarak akla gelebilen her türlü derdi çeken insanlarla doluydu.

Hastanede geçirilen uzun saatler ve baskılar doktor ve hemşireleri çok büyük stres altına sokuyordu. Doktorlar arasında boşanma oranı çok yüksek, evlilik dışı ilişkiler çok yaygındı.

Sorunları olanlardan biri de Tom Chang'dı. Bir gün kahve içerken derdini Paige'e açtı.

"Ben saatlere uyuyorum, ama karım uyamıyor," dedi. "Beni artık hiç göremediğinden yakınıyor ve küçük kızıma bir yabancı olduğumu söylüyor. Haklı. Ama ne yapacağımı bilemiyorum."

"Karın hastaneyi ziyaret etti mi?"

"Hayır."

"Bir öğleyin yemeğe çağırsana, Tom. Burada neler

yaptığımızı ve bunun ne kadar önemli olduğunu görsün kendi gözüyle."

Chang'ın yüzü aydınlandı. "Bu iyi fikir işte. Teşekkür ederim, Paige. Onunla tanışmanı isterdim. Bizimle yemek yer misin?"

"Seve seve."

Chang'ın karısı Sye, klasik ve zamanlara sığmayan güzellikte bir genç kadındı. Chang kadına hastaneyi gezdirdikten sonra Paige'le kafeteryada yemek yediler.

Chang Paige'e Sye'in Hong Kong'da doğup büyüdüğünü söyledi.

"San Fransisco'yu nasıl buluyorsun?" diye sordu Paige.

Kısa bir sessizlik oldu. "İlginç bir kent," dedi Sye. "Ama ben burada kendimi yabancı hissediyorum. Çok büyük ve çok gürültülü."

"Ama bildiğim kadarıyla Hong Kong da öyleymiş."

"Ben Hong Kong'dan bir saat uzakta bir köydenim. Orada gürültü yoktur, otomobil yoktur ve herkes komşusunu tanır." Kocasına baktı. "Tom ve küçük kızım da orada çok mutluyduk. Llama adası çok güzeldir. Bembeyaz kumsalları ve küçük çiftlikleri vardır, hemen yakınımızda da küçük bir balıkçı köyü yer alır. Sak Kwu Wan. O kadar sakindir ki."

Kadının sesi özlem doluydu. "Kocamla orada hep bir aradaydık. Bir ailenin olması gerektiği gibi. Burada ise onu hemen hemen hiç görmüyorum."

Paige, "Bayan Chang, şu anda sizin için ne kadar güç olduğunu biliyorum," dedi. "Ama birkaç yıla kadar Tom kendi muayenehanesini açabilecek ve o zaman çalışma saatleri bu kadar uzun olmayacak."

Tom Chang karısının elini tuttu. "Gördün mü? Her şey yoluna girecek, Sye. Sabırlı olmalısın."

"Anlıyorum," dedi kadın. Ama sesinde bir inanmışlık yoktu.

Onlar konuşurken bir adam kafeteryaya girdi. Kapının önünde dururken Paige adamın sadece ensesini görebiliyordu. Paige'in kalp atışları hızlandı. Adam döndü. Hiç tanımadığı bir yabancıydı.

Chang Paige'e bakıyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye Paige yalan söyledi. Onu unutmam gerek, o iş bitti, diye düşündü. Ama o güzel yılların anıları, heyecanları, birbirlerine olan sevgileri... *Bütün bunları nasıl unutabilirim? Doktorlardan birini bana bir beyin ameliyatı yapması için kandırabilir miyim acaba....*

Paige koridorda Honey'e rastladı. Honey soluk soluğaydı ve kaygılı görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Honey huzursuzca gülümsedi. "Evet." Sonra hızlı adımlar yürüdü gitti.

Honey hastanede sertliğiyle tanınan Charles İşler adındaki doktorun yanında çalışıyordu.

İşler ilk vizitte, "Dr. Taft sizinle çalışmak istiyordum," dedi. "Dr. Wallace bana tıp fakültesindeki olaganüstü başarılarınızdan söz etmişti. İç hastalıklarını seçmişsiniz sanırım."

"Evet."

"Güzel. O zaman daha üç yıl buradasınız."

Ve vizite başlamışlardı.

İlk hasta genç bir Meksikalı oğlandı. Dr. İşler diğer stajyerlere bakmadan Honey'e döndü. "Bunu ilginç bir vaka olarak bulacağınızdan eminim, Dr. Taft. Hastada bütün klasik izler ve belirtiler görünmektedir: iştahsızlık, kilo kaybı, ağızda pas tadı, kansızlık, aşırı sinirlilik ve uyumsuzluk. Buna ne teşhis koyardınız?" Beklentiyle gülümsedi.

Honey bir an adamın yüzüne baktı. "Bu pek çok şey olabilir, değil mi?"

Stajyerlerden biri atıldı. "Kurşun zehirlenmesi mi?"

"Doğru," dedi Dr. İslar.

Honey gülümsedi. "Elbette. Kurşun zehirlenmesi."

Dr. İslar yine Honey'e döndü. "Nasıl tedavi edersiniz?"

Honey kaçamak bir yanıt verdi. "Bunun farklı tedavi yöntemleri vardır, değil mi?"

İkinci bir stajyer, "Eğer zehirlenme uzun vadede olmuşsa ansefalopati vakası olarak tedavi edilmelidir," dedi.

Dr. İslar başını salladı. "Doğru. Biz de bunu yapıyoruz. Su eksikliğini ve elektrolit bozuklukları düzeltiyoruz."

Honey'e baktı. Honey başını salladı.

Ondan sonraki hasta seksenli yaşlarında bir erkekti. Adamın gözleri kırmızıydı ve göz kapakları birbirine yapışmıştı.

"Gözlerinize şimdi bakacağız," dedi Dr. İslar. "Nasıl-sınız?"

"Yaşlı biri için hiç kötü sayılmam."

Dr. İslar battaniyeyi çekip hastanın şişmiş dizini ve dizkapağını gösterdi. Ayaklarının tabanlarında da yaralar vardı.

Dr. İslar stajyerlere döndü. "Şişliğe artrit neden oluyor." Honey'e baktı. "Artrit ve konjonktivit bir arada olunca sanırım teşhisin ne olduğunu anlamışsındır."

Honey ağır ağır, "Şey.. bu şey... olabilir.." dedi.

Bir stajyer, "Reiter sendromu," dedi. "Nedeni bilinmiyor. Genellikle hafif ateş eşliğinde görülür."

Dr. İslar başını salladı. "Doğru," dedi. Honey'e döndü. "Tedavisi nedir?"

"Tedavi mi?"

Öteki stajyer, "Tedavi kesin değildir," dedi. "Ateş giderici ilaçlarla tedavi edilebilir."

"Çok iyi," dedi Dr. İslar.

Sekiz on hastayı daha ziyaret ettikten sonra vizit bitince Honey, "Sizinle bir dakika yalnız görüşebilir miyim, Dr. İslar?" dedi.

"Elbette. Odama gelin."

İslar'ın odasında oturduklarında Honey, "Sizi düşkünlüğüne uğrattığımı biliyorum," dedi.

"Doğrusu biraz şaşırdığımı itiraf..."

"Biliyorum, Dr. İslar," diye Honey adamın sözünü kesti. "Dün gece gözlerimi kırpmadım. Sizinle çalışacağım için o kadar heyecanlıydım ki... hiç uyuyamadım."

Dr. İslar şaşırmıştı. "Anlıyorum. Bir neden olduğunu tahmin etmiştim... fakülteadaki başarın çok büyüktü. Neden doktor oldun?"

Honey bir an yere baktı, sonra hafif bir sesle, "Bir kaza geçirmiş küçük kardeşim vardır," dedi. "Doktorlar onu kurtarmak için her şeyi yaptılar... ama ben onun ölümünü izledim. Ölmesi çok uzun sürdü ve ben de büyük bir çaresizlik hissediyordum. O anda yaşamımı başka insanları iyileştirerek geçireceğime karar verdim." Gözleri dolmuştu.

Çok kolay kırılacak bir insan, diye düşündü Dr. İslar. "Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim," dedi.

Honey adama bakarak, bana inandı, diye düşündü.

Altıncı Bölüm

KENTİN öteki ucunda TV ekipleri ve gazeteciler sokakta Lou Dinetto'nun mahkemedən çıkmasını bekliyorlardı. Dinetto çevresine selamlar yağdırıp gülümseyerek göründü. Yanında iki korusu vardı: Gölge adıyla tanınan uzun boylu, zayıf ve Rhino olarak anılan iriyarı biri. Lou Dinetto her zaman ki gibi çok iyi giyimliydi: gri ipekli kumaştan takım elbise, beyaz gömlek, mavi kravat ve timsah derisi ayakkabılar. Kısa boylu, çarpık bacaklı ve tıknazca olduğundan elbiseleri kendisini zayıf gösterecek şekilde yaptırılırdı. Hep gülümseyip basınla şakalaştığından basın da onun sözlerini yinelemekten hoşlanırdı. Dinetto kundakçılıktan cinayete kadar pek çok suçtan üç kere idam istemiyle mahkemeye verilmiş, ama her seferinde beraat etmişti.

Şimdi de kapıdan çıkarken gazetecilerden biri, "Bay Dinetto, beraat edeceğinizi biliyor muydunuz?" diye sordu.

Dinetto güldü. "Elbette. Ben maşum bir işadamıyım. Devletin beni kovalamaktan başka yapacak işleri olmalı. O kadar yüksek vergi ödememizin nedeni bu işte."

Lou Dinetto üzerine çevrilen televizyon kamerasına gülümsemek için sözünü kesti.

"Bay Dinetto, bu cinayet davasında aleyhinizde tanıklık edecek iki tanığın neden mahkemeye gelmedikleri konusunda bir açıklama yapar mısınız?"

"Elbette. Onlar yalan söylemekten kaçınan namuslu yurttaşlardı."

"Devlet sizin Batı Kıyısı çetesinin başında olduğunuzu ve sizin planlamanız ..."

"Ben sadece lokantamda insanların nereye oturacaklarını planlarım. Herkesin rahat etmesini isterim." Çevresini saran gazetecilere gülümsedi. "Bu akşam hepiniz bedava bir yemek ve içkiye davetlisiniz."

Dinetto kaldırıma yanaşmış kendisine bekleyen siyah limuzine doğru yürüdü.

"Bay Dinetto..."

"Çocuklar, bu gece lokantamda görüşürüz."

Lou Dinetto arabasına binerken gülerек el salladı. Rhino kapıyı kapatıp öne oturdu. Gölge direksiyona geçti.

"Mükemmeldin, patron!" dedi Rhino. "Bu serserilerle konuşmasını iyi biliyorsun doğrusu."

"Nereye?" diye sordu Gölge.

"Eve. Sıcak bir banyo ve esaslı bir biftek istiyorum." Araba hareket etti.

"Tanıklar hakkındaki o sorudan hoşlanmadım," dedi Dinetto. "Öğrenmeyeceklerinden emin misiniz?"

"Denizin dibinde konuşamazlar, patron."

Dinetto başını salladı. "Aferin."

Araba Fillmore Sokağı'ndan geçiyordu. Dinetto, "Ya yargıç itirazını kabul etmeyince savcının yüzündeki o bakışı gördünüz mü?" diye sordu.

Birden arabanın önüne bir köpek çıkıvermişti. Gölge hayvana çarpmamak için direksiyonu sertçe kıvrıp frene bastı. Araba kaldırıma çıkıp bir sokak lambası direğine tosladı. Rhino'nun başı ön cama çarptı.

"Ne bok yiyorsun?" diye bağırdı Dinetto. "Beni öldürmek mi istiyorsun?"

Gölge titriyordu. "Özür dilerim, patron. Arabanın önüne bir köpek çıktı ve...."

"Ve sen de onun yaşamının benimkiden önemli olduğunu düşündün, aptal herif!"

Rhino inliyordu. Başını çevirince Dinetto alnındaki derin bir yaradan kan fışkırdığını gördü.

"Tanrı aşkına şu yaptığına bak!" diye bağırdı.

"Bir şey yok," dedi Rhino.

Dinetto Gölge'ye döndü. "Onu hemen hastaneye götür."

Gölge arabayı kaldırımından indirdi.

"Embarcadero iki blok ötede. Oraya acile götürürüz."

"Başüstüne, patron."

Dinetto arkasına yaslandı. "Bir köpek!" diye söyledi. "Tanrım!"

Dinetto, Gölge ve Rhino içeri girdiklerinde Acil odasında Kat vardı.

Dinetto Kat'a seslendi. "Hey sen!"

Kat başını kaldırdı. "Bana mı dediniz?"

"Yok başkasına! Bu adam yaralı. Hemen gereğine bakın."

"Ondan önce beş altı kişi var," dedi Kat. "Sırasını bekleyecek."

"Hiçbir şey beklemeyecek," dedi Dinetto. "Ona hemen bakacaksın."

Kat gidip Rhino'yu muayene etti. Bir parça pamuk alıp alnına bastırdı. "Bunu burada tut. Az sonra bakarım."

"Ben ona şimdi bakılacak dedim," dedi Dinetto.

Kat Dinetto'ya döndü. "Burası hastanenin acil odasıdır. Ve başındaki doktor da benim. Onun için ya susun ya da gidin buradan."

Gölge, "Hanımefendi, sen kiminle konuştuğunun farkında değilsin," dedi. "Onun dediğini yaparsan iyi edersin. Bay Lou Dinetto'dur o."

"Eh, tanıştırılma faslı bittiğine göre şimdi adamıma bak," dedi Dinetto.

"Sizin kulağınız işitmiyor galiba," dedi Kat. "Bir ke-re daha söylüyorum. Ya sesinizi kesin ya da buradan gidin. Benim işim var."

Rhino atıldı. "Öyle konuşamaz..."

Dinetto adamına döndü. "Kes sesini!" Kat'a bakarak ses tonunu değiştirdi. "Eğer onu mümkün olduğu kadar çabuk tedavi ederseniz çok memnun olurum," dedi.

"Elimden geleni yaparım." Kat Rhino'yu bir yatağa oturttu. "Burada yatın, bir iki dakika sonra geleceğim." Sonra Dinetto'ya baktı. "Şu köşede iskemle var, oturun lütfen."

Dinetto ile Gölge öteki uçtaki hastalarının yanına giden Kat'ın arkasından baktılar.

"Patron, senin kim olduğundan haberi yok bunun," dedi Gölge.

"Olsa da fark etmezdi, bu cesur bir kadın."

Kat on beş dakika sonra dönüp Rhino'yu muayene etti. "Beyne bir şey olmamış," dedi. "Talihiniz varmış.",

Dinetto Kat'ın usta hareketlerle Rhino'nun alnını dikişini seyretti.

Kat işi bitince, "Tamam," dedi. "Beş gün sonra gelirsiniz dikişleri alırım."

Dinetto gidip Rhino'nun alnına baktı. "Çok iyi yapmış," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Kat. "Şimdi izin verirseniz..."

"Bir dakika." Dino Gölge'ye, "Şuna bir yüzlük ver," dedi.

Gölge cebinden bir yüz dolarlık çıkardı. "Al."

"Vezne dışardadır."

"Bu hastane için değil. Senin için."

"Teşekkür ederim, istemem."

Dinetto Kat'm dönüp hastalarına gidişine baktı.

"Belki de az geldi, patron," dedi Gölge.

Dinetto başını salladı. "Bu epey başına buyruk bir karı. Hoşlandım." Bir an düşündü. "Doktor Evans emekli oluyor, değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Bu doktor hakkında her şeyi öğrenmenizi istiyorum."

"Neden?"

"Onun işimize yarayacağını tahmin ediyorum."

Yedinci Bölüm

HASTANELERİ yöneten hemşirelerdir. Başhemşire Margaret Spencer de Embarcadero İlçe Hastanesi'nde yirmi yıldır çalışmakta olduğundan hastanenin bütün girdisini çıktısını bilirdi. Spencer Hemşire hastaneyi yönetirdi ve bunu anlamayan doktorların başları belada demekti. Margaret Spencer hangi doktorun uyuşturucu aldığını, hangisinin ayyaş olduğunu, kimin beceriksiz olduğunu ve kimin kendi yardımını hak ettiğini çok iyi bilirdi. Doktorların hangi ameliyathanelere dağıtılacağını o tayin ederdi ve hemşireler yeteneksizden vazgeçilmeze kadar çeşitli derecelerde olduğundan onunla iyi geçinmek doktorların yararınaydı. Spencer çok komplike bir böbrek ameliyatına beceriksiz bir hemşire gönderebilir, ya da basit bir bademcik ameliyatına en becerikli hemşiresini ayırabilirdi. Margaret Spencer'in pek çok önyargıları arasında kadın doktorlara ve siyahlara duyduğu antipati de vardı.

Kat Hunter siyah bir doktordu.

Kat çok güç günler geçiriyordu. Hiçbir şey açıkça söylenip yapılmıyordu ama önyargı çok ustaca yollarla belli edilmekteydi. Kat'ın istediği hemşirelerin hep başka

işleri olur, kendisine en yeteneksizler verilirdi. Kat sık sık zührevi hastalıklı erkek klinik hastalarına verildiğinin farkındaydı. İlk birkaç vakayı normal olarak kabul ettiyse de, bir günde altı hasta verildiğinde bir şeylerden kuşulanmaya başladı.

Öğle tatilinde Paige'e, "Sen zührevi hastalıklı erkekleri sık sık muayene eder misin?" diye sordu.

Paige bir an düşündü. "Geçen hafta bir tane ettim. Buradaki hademelerden biriydi."

Bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek, diye düşündü Kat.

Spencer Hemşire, Kat'ın yaşamını dayanılmaz hale sokarak kendisini hastaneden kaçırmak istiyordu ama Kat'm yeteneklerini ve fedakarlığını hesaba katmamıştı. Kat birlikte çalıştığı insanların gözlerine girmekteydi. Hastalarını olduğu kadar yanında çalışanları da etkileyen doğal bir becerisi vardı.

Bir sabah vizitinde Kat Dundas adında kıdemli bir stajyerle birlikteydi. Baygın yatan bir hastanın yatağı başındaydılar.

Dundas genç stajyerlere, "Bay Levy bir trafik kazası geçirmiş," dedi. "Çok kan kaybettiği için hemen kan verilmesi gerekiyor. Hastanede şu an kan eksikliği var. Bu adamın ailesi de kendisine kan vermeyi reddediyor. Çok sıkıntılı bir durumdayız."

"Ailesi nerede?" diye sordu Kat.

"Ziyaretçi odasındalar."

"Onlarla bir konuşabilir miyim?"

"Bir işe yaramaz," dedi Dr. Dundas. "Ben konuştum. Kesin kararlılar."

Vizit sona erince Kat bekleme odasına gitti. Adamın karısı, yetişkin oğlu ve kızı oradaydılar. Oğulun başında bir Musevi takkesi vardı.

"Bayan Levy?"

Kadın ayağa kalktı. "Kocam nasıl? Doktor ameliyat yapacak mı?"

"Evet," dedi Kat.

"Bizden kan istemeyin, bugünlerde AIDS falanla bu iş çok tehlikeli oldu."

"Bayan Levy, kan vermekle AIDS'e yakalanılmaz. Hastanede şu an aranan kan yok, ama biz sorunu çözdük."

"Çok iyi."

"Kocanıza domuz kanı vereceğiz."

Anne ve oğlu dehşetle Kat'a baktılar.

"Ne?"

"Domuz kanı," dedi Kat. "Sanırım bir zararı olmaz." Sonra odadan çıkmak üzere döndü.

"Bir dakika!" diye bağırdı Bayan Levy.

Kat durdu. "Efendim?"

"Şey... bize bir dakika düşünmemiz için izin verir misiniz?"

"Elbette."

Kat on beş dakika sonra Dr. Dundas'a gitti. "Bayan Levy'nin ailesi için kaygılanmanıza gerek kalmadı," dedi. "Hepsi de kan vermeye hazırlar."

Olay bir anda hastaneye yayıldı. O güne kadar Kat'ı gözardı eden doktorlar ve hemşireler şimdi onunla konuşmak için fırsat arıyorlardı.

Kat birkaç gün sonra ülserli bir hasta olan Tom Leonard'ın özel odasına gitti. Adam yakınlardaki bir mezeciden getirttiği öğle yemeğini yiyordu.

Kat adamın yanına gitti. "Ne yapıyorsunuz?"

Adam gülümsedi. "Bir değişiklik olsun diye doğru dürüst bir yemek yiyorum. Yemek bol, siz de bana katılır mıydınız?"

Kat hemşire ziline bastı.

"Buyrun, doktor?"

"Bu yiyecekleri hemen çıkar buradan. Bay Leonard hastane diyetindedir. Tabelasını okumadın mı?"

"Evet ama o ısrar..."

"Lütfen götürün buradan!"

"Hey, bir dakika!" diye bağırdı Leonard. "Hastane-nin verdiği o şeyleri yiyemiyorum."

"Ülserden kurtulmak istiyorsanız yiyeceksiniz." Kat hemşireye baktı. "Götür bunları!"

Kat yarım saat sonra hastane yöneticisinin odasına çağırıldı.

"Beni istetmişsiniz, Dr. Wallace."

"Evet. Oturun. Tom Leonard sizin hastanız, değil mi?"

"Evet. Bu öğlen kendisini turşulu salamlı sandviçle patates salatası yerken yakaladım..."

"Ve yemeğini aldınız."

"Elbette."

Wallace öne doğru eğildi. "Doktor, herhalde Tom Leonard'ın hastane yönetim kurulunda olduğunu bilmiyordunuz. Onu mutlu etmek isteriz. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Kat adamın yüzüne inatla bakarak, "Hayır, efendim," dedi.

Doktor gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bence Tom Leonard'ı mutlu etmenin tek yolu onu sağlığına kavuşturmaktır. Eğer midesini parçalamaya devam ederse de tedavi olmayacaktır."

Benjamin Wallace zorla gülümsedi. "Neden bu kararı kendisine bırakmıyoruz?"

Kat ayağa kalktı. "Çünkü ben onun doktoruyum. Başka bir şey var mıydı?"

"Ben... hayır. Hepsi bu kadar."

Kat odadan çıktı.

Benjamin Wallace sersemlemiş bir halde kaldı oturduğu yerde. Kadın doktorlar!

*

Telefon geldiğinde Kat gece nöbetindeydi. "Dr. Hunter, 320 numaraya gelseniz iyi olur."

"Hemen geliyorum."

320 numaradaki hasta seksen yaşlarında kanserli Bayan Molloy'du. Kat odaya yaklaşırken içerden gelen tartışma seslerini duydu.

Bayan Molloy sakinleştirici almış ama bilinci yerinde olarak yatıyordu. Odada oğlu ve iki kızı vardı.

Oğlu, "Mirası üçe böleriz," diyordu.

"Hayır!" dedi kızlardan biri. "Anneme bakan Laurie ile bendim. Onun temizliğini yapıp yemeğini veren kimdi sanıyorsun? Biz yaptık! Parası da bize kalmalı ve..."

Adam, "Ben de sizin kadar çocuğuyum onun!" diye bağırды.

Bayan Molloy çaresiz bir halde yatmış, çocuklarını dinliyordu.

Kat çok kızmıştı. "Özür dilerim," dedi.

Kadınlardan biri Kat'a baktı. "Daha sonra gelin, hemşire. Şimdi işimiz var."

"Bu benim hastam. Size odadan çıkmanız için on saniye tanıyorum. Güvenliği çağırıp hepinizi kapı dışarı etmeden çıkın buradan!"

Adam bir şey söyleyecek oldu ama Kat'm gözlerindeki bakışı görünce sustu. Kızkardeşlerine dönerek omuzlarını silkti. "Dışarda konuşuruz."

Kat onların odadan çıkmalarını bekledikten sonra Bayan Molloy'a dönüp kadının başını okşadı. Sonra yanına oturup elini tutarak uyumasını bekledi.

Hepimiz ölüyoruz. Dylan Thomas'ın dediğini unut. Önemli olan o uykuya yavaşça geçiştir, diye düşündü.

Bir hademe koğuşa girdiğinde Kat hastalardan birini muayene ediyordu.

"Doktor, size acele bir telefon var."

Kat'ın kaşları çatıldı. "Teşekkür ederim." Bütün gövdesi alçılı olan hastaya döndü. "Ben şimdi dönerim."

Kat koridordaki hemşire bölmesindeki telefona gitti.
"Alo?"

"Selam, abla."

"Mike!" Kat kardeşinin sesini duyunca sevinmiş ama sevinci birden kaygıya dönüşmüştü. "Mike, sana bu raya telefon etmemeni söylemiştim. Ev telefonum var..."

"Özür dilerim. Ama akşamı bekleyemezdim. Küçük bir sorunum var."

Kat bunun ardından ne geleceğini biliyordu.

"Bir işe yatırmak için birinden borç almıştım..."

Kat kardeşine bunun ne işi olduğunu sormadı. "Ve iş battı," dedi.

"Evet. Şimdi de parasını geri istiyor."

"Kaç para, Mike?"

"Eğer beş bin dolar gönderebilirsen..."

"Ne?"

Nöbetçi hemşire Kat'a merakla bakıyordu.

Beş bin dolar. Kat sesini alçalttı. "Bende o kadar yok. İstersen yarısını şimdi... geri kalanı da birkaç hafta sonra gönderirim. Olur mu?"

"Olur sanırım, Abla, seni rahatsız etmekten nefret ediyorum ama bilirsin..."

Kat çok iyi bilirdi. Kardeşi yirmi iki yaşındaydı ve hep esarengiz işlere girerdi. Sokak çeteleriyle dolaşır ve kimbilir neler yapardı. Hep benim suçum, diye düşündü Kat. Ben evden kaçıp onu terk etmeseydim... "Beladan uzak dur, Mike. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Kat."

Ne yapıp yapıp o parayı bulmalıyım, dünyada Mike'tan başka kimsem yok, diye düşündü.

Dr. İslar Honey Taft'la çalışmayı iple çekiyordu. Onun o ilk performansını unutmuştu ve kızın kendisine öylesine saygı duyması hoşuna gidiyordu. Ama vizitlerde Honey artık gerilerde duruyor ve sorularını yanıtlamaya gönüllü olmuyordu.

Vizitten yarım saat sonra Dr. İslar Benjamin Wallace'ın odasında idi.

"Sorun nedir?" diye sordu Wallace.

"Dr. Taft."

Wallace gerçek bir şaşkınlıkla baktı adamın yüzüne. "Dr. Taft mı? Buraya kimsede görmediğim tavsiyelerle gelmişti."

"Beni şaşırtan da o işte. Başka stajyerlerden de haberler alıyorum. Yanlış teşhisler koyuyormuş. Neler olduğunu anlamak istiyorum."

"Bilmem ki. Çok esaslı bir fakülteden geldi."

"Fakülte dekanına bir telefon etsen iyi olur sanırım," dedi Dr. İslar.

"Dekan Jim Pearson'dur. İyi adamdır. Ararım."

Wallace birkaç dakika sonra telefonda Jim Pearson'la konuşuyordu. Biraz hoşbeşten sonra, "Betty Lou Taft için aramıştım," dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. "Evet?"

"Jim, kızla bazı sorunlarımız var. Senin tavsiyenle buraya alınmıştı."

"Doğru."

"Raporun şu anda önümde. Karşılaştığın en parlak öğrenci olduğunu yazmışsın."

"Doğru."

"Ve tıp mesleğine şeref vereceğini yazmışsın."

"O da doğru."

"Herhangi bir kuşkun..."

"Hayır," dedi Dr. Pearson. "Hiç yok. Biraz heyecanlıdır herhalde. Kendisine bir fırsat tanırırsan düzeleceğine eminim."

"Bunu duyduğuma çok memnun oldum. Ona her fırsatı tanıyacağız. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Pearson telefonu kapattı.

Jim Pearson yaptığı şey için kendinden nefret ederek öylece kaldı oturduğu yerde.

Ama önce karım ve çocuklarım gelir, diye düşündü.

Sekizinci Bölüm

HONEY Taft çok başarılı bir ailenin çocuğu olma talihsizliğiyle doğmuştu. Yakışıklı babası Memphis'de büyük bir bilgisayar şirketinin kurucusu ve başkanı, annesi genetik bilimcisi, ikiz abları da anne ve babası kadar güzel, akıllı ve hırslı insanlardı. Taft'lar Memphis'in en ileri gelen aileleri arasındaydılar.

Honey ablaları altı yaşındayken doğmuştu.

Annesi arkadaşlarına, "Honey bizim küçük bir kazamızı," derdi. "Ben aldırtmak istedim ama Fred karşı çıktı. Şimdi de pişman oldu işte."

Honey ablalarının aksine çirkindi. Onlar zeki, Honey sıradandı. Ablaları dokuz aylıkken konuşmaya başlamışlardı. Honey iki yaşına kadar tek bir sözcük söylemiş değildi.

Babası, "Biz ona aptal," deriz diye gülerdi. "Honey Taft ailesinin çirkin ördeğidir. Ama onun bir kuğuya dönüşeceğini hiç sanmam."

Honey aslında çirkin değildi, ama güzel de değildi. İnce, etsiz bir yüzü, açık sarı saçları ve pek de dikkat çekmeyen bir vücudu vardı. Ama Honey çok tatlı ve neşeliydi ki, rekabetçi bir ailede bu özellikler aranan bir nitelik sayılmazdı.

Honey kendini bildi bileli hep anababasıyla ablalarını memnun etmeye, onların kendisini sevmelerine çalış-

mıştı. Ama bu boşuna bir gayretti. Anababası meslekleriyle, ablaları güzellik kraliçelikleri ve burslar kazanmakla meşguldüler. Honey ayrıca çok da utangaçtı. Ailesi bilerek ya da bilmeyerek kızın içine bir aşağılık duygusu yerleştirmişlerdi.

Honey lisede okul parti ve danslarına yalnız gider, ne kadar mutsuz olduğunu göstermemek, kimsenin eğlenmesine engel olmamak için hep gülümserdi. Okulun en popüler gençlerinin ablaları ile çıktıklarını görür, kendisi ders çalışmak üzere yalnız odasına dönerdi.

Ve ağlamamaya çalışırdı.

Haftasonları ve yaz tatillerinde Honey bebek bakarak harçlığını çıkarırdı. Çocuklara bakmaktan hoşlanır, onlar da ona taparlardı.

Honey ders çalışmadığı zamanlar tek başına çıkıp Memphis'i gezerdi. Elvis Presley'in yaşadığı Graceland'a gitmiş, blues müziğinin doğduğu Beale Sokağı'nda dolaşmıştı. Pembe Saray Müzesini, Planeteryum'u ve akvaryumu gezmişti.

Ve Honey hep yalnızdı.

Yaşamında önemli bir değişiklik olacağının farkında bile değildi.

Honey sınıf arkadaşlarının çoğunun oğlanlarla ilişkide bulunduklarını bilirdi. Okulda sürekli bu konu konuşulurdu.

"Ricky ile yattın mı? En esaslısı o!"

"Joe orgazm için birebir.."

"Dün gece Tony ile çıktım. Bittim ama. Ne hayvan yahu! Bu gece yine çıkıyoruz..."

Honey onların konuşmalarını dinler, kıskançlık duyar, seksin neye benzediğini asla öğrenmeyeceğini düşünürdü. Beni kim ister ki, derdi kendi kendine.

*

Bir Cuma akşamı okul dansı vardı. Honey'in gitmeye niyeti yoktu ama babası, "Senin için çok kaygılanıyorum," dedi. "Ablaların hiç dans etmediğini ve bir erkek arkadaş bulamadığın için dansa gitmediğini söylüyorlar."

Honey kıpkırmızı kesildi. "Doğru değil bu," dedi. "Bir arkadaşım var ve gidiyorum." Tanrım, ne olur arkadaşımın kim olduğunu sormasın, diye dua etti.

Babası sormadı.

Honey şimdi yine dansa her zamanki köşesinde oturmuş diğerlerinin eğlenmelerini seyrediyordu.

İşte mucize o zaman oldu.

Okul futbol takımı kaptanı ve okulun en gözde kişisi Roger Merton pistte kız arkadaşıyla kavga ediyordu. Merton içki de içmişti.

Kız," Sen bir boka yaramaz orospu çocuğunun birisin!" dedi.

"Sen de aptalın birisin."

Kız bunun üzerine pistten çıkıp gitti.

Merton, Honey'in kendilerine baktıklarını görmüştü.

"Sen ne bakıyorsun?" dedi.

"Hiç."

"Ona gösteririm! Göstermez miyim sanıyorsun?"

"Ben.. şey, evet."

"Gel bir içki içelim."

Honey duraksadı. Merton'un sarhoş olduğu belliydi. "Şey... ben..."

"Çok iyi. Arabada bir şişem var."

"Ben sanmıyorum..."

Merton, Honey'in kolunu yakaladığı gibi dışarı çekti. Honey kötü bir sahne yaratmamak ve oğlanı bir açmazla düşürmemek için ses çıkarmadan gitti.

Dışarı çıktıklarında kolunu kurtarmaya çalıştı. "Roger, bence bu iyi bir fikir değil. Ben..."

"Ne yani? Korkuyor musun?"

"Hayır, ben..."

"Gel öyleyse."

Roger arabanın kapısını açtı. Honey bir an durdu.

"Gir içeri."

"Sadece bir dakikalığına."

Honey, Roger'i üzmemek istemediği için arabaya bindi.

Oğlan da yanına geçti.

"O aptal kıza göstereceğiz, değil mi?" Roger içki şişesini uzattı. "Al bakalım."

Honey daha önce ağzına bir kere alkollü içki koymuş ve hiç hoşlanmamıştı. Ama Roger'in duygularını incitmek istemiyordu. İstemeye istemeye bir yudum aldı.

"Sen okulda yeni misin?"

Honey üç dersi Roger'le birlikte görüyordu. "Hayır," dedi. "Ben..."

Roger, Honey'in memeleriyle oynamaya başladı.

Honey irkildi.

"Hey! Haydi, beni memnun etmek istemiyor musun?"

İşte tılsımlı cümle buydu. Honey herkesi memnun etmek isterdi ve bunun yolu buyusa...

Honey, Merton'un arabasının arka koltuğunda ilk kez sevişti ve bu kendisine yepyeni ve inanılmaz bir dünyanın ufuklarını açtı. Seksten pek hoşlanmış sayılmazdı ama bu önemli değildi. Önemli olan Merton'un hoşlanmış olmasıydı. Honey onun bu kadar hoşlanmış olmasına şaşıyordu. Kimseyi bu kadar heyecanlı görmemişti. Demek bir erkeği memnun etmenin yolu bu, diye düşündü.

Honey olan şeyin mucizesini unutamıyordu. Yattığı yerde Merton'un içindeki erkek katılığını, onu daha ilerilere itişini, sonra, "Tanrım... evet, evet... müthişsin, Sally..." diye inlediğini hatırlıyordu.

Honey ona da aldırmamıştı. Futbol takımı kaptanını

memnun etmişti! Ve ne yaptığının farkında bile değildim, diye düşündü. Bir erkeği nasıl memnun edeceğimi gerçekten öğrenirsem...

Ve Honey'in ikinci doğuşu o zaman başladı.

Honey ertesi sabah Poplar Sokağı'ndaki bir pornografi kitapçısına giderek erotizm üzerine beş altı kitap aldı. Bunları kimseye göstermeden eve taşıyıp odasında okudu. Okudukları kendisini şaşkına çevirmişti.

Parfüm Bahçesi, Kama Sutra, Tibet Aşk Sanatı kitaplarını okuyup gidip yenilerini aldı.

Sevişmenin otuz yedi pozisyonunun heyecanlandırıcı fotoğraflarını dikkatle inceleyip Yarım Ay, Daire, Lotus Çiçeği ve Bulut Parçacıkları'nın anlamlarını öğrendi.

Honey sekiz çeşit ağız seksinde, on altı zevk yolunda uzman oldu. Bir erkeğin aldığı zevki arttıran karuna'yı yapmayı en azından kuramsal olarak öğrendi.

Artık bilgisini uygulamaya koymaya hazırdı.

Kama Sutra'da bir erkeği uyandıracak afrodizyak tarifleri vardı ama Honey o maddeleri nerede bulacağını bilemiyordu. Bunların yerine kendisi bazı şeyler hazırladı.

Honey ertesi hafta sınıfta Roger Merton'u görünce yanına gidip, "Geçen gecedен çok hoşlandım, onu bir daha yapabilir miyiz?" dedi.

Roger'in Honey'in kim olduğunu hatırlaması bir dakika sürdü. "Elbette," dedi. "Neden olmasın? Bizimkiler bu gece sokağa çıkacaklar. Saat sekizde gel bize?"

Honey o akşam Merton'un evine gittiğinde elinde bir kavanoz akça ağaç şurubu vurdu.

"Bu ne?" diye sordu Merton.

"Sana göstereceğim."

Ve gösterdi.

Merton ertesi sabah okulda arkadaşlarına Honey'i anlatıyordu.

"İnanılmaz biri," dedi. "Biraz şurupla neler yapabileceği aklınıza bile gelmez."

O öğleden sonra beş altı oğlan Honey'den randevu koparmaya çalıştılar. Honey ondan sonra her gece çıkmaya başladı. Oğlanlar mutluydular, onların mutlulukları Honey'i de mutlu kılıyordu.

Honey'in anababası kızlarının bu birdenbire çıkan popülerliğinden çok memnundular.

Babası gururla, "Kızımızın çiçek açması biraz uzun sürdü, ama şimdi gerçek bir Taft oldu," diyordu.

Honey'in matematikle arası iyi değildi ve son sınavında da başarısız olduğunu biliyordu. Matematik öğretmeni Bay Janson bekardı ve okulun yakınlarında oturuyordu. Honey bir akşam üzeri oraya gitti. Kapıyı açan adam kızı görünce şaşırmıştı.

"Honey! Burada ne işin var senin?"

"Yardıma ihtiyacım var. Eğer dersinizden kalırsam babam beni öldürür. Bazı matematik problemleri getirdim. Acaba birlikte gözden geçirir miyiz diye düşünmüştüm de."

Adam bir an duraksadı. "Bu pek olaganüstü ama... pekala," dedi.

Bay Janson Honey'i severdi. Honey sınıftaki öteki kızlar gibi değildi. Onlar gürültücü ve kayıtsızdılar, oysa Honey çok duyarlıydı ve insanı memnun etmek isterdi.

Bay Janson kanepede kızın yanına oturup logaritma anlatmaya başladı.

Honey logaritmayla ilgilenmiyordu. Bay Janson konuşurken adama iyice yaklaşmıştı. Bay Janson çok geçmeden fermuarının açıldığını fark etti.

Şaşkın şaşkın bakıyordu kıza. "Ne yapıyorsun?"

"Ben sizi ilk gördüğüm andan beri istiyorum," dedi

Honey. Çantasından küçük bir kavanoz kaymak çıkar-
dı.

"Nedir o?"

"Size göstereyim..."

Honey matematikten 10 aldı.

Honey'i bu kadar popüler yapan kullandığı yardımcı araçlardı. Bunları okuduğu kitaplardan öğrenmişti. Öğ-
lanlara hayallerine bile gelmeyecek binlerce yıllık tek-
niklerle zevk tattırıyordu.

Honey'in notları da artmış, okulda ablalarından da-
ha popüler olmuştu. Oğlanlar kendisini Private Eye ve
Bombay Bisiklet Kulübü'ne, Cedar Cliff'te kaymaya, Lan-
dis Havaalanı'nda paraşütle atlamaya götürüyorlardı.

Honey'in kolejdeki yılları da sosyal bakımdan başa-
rılı geçti. Babası bir gece, "Yakında mezun olacaksın, ge-
leceğini düşünme zamanı geldi. Ne yapmak istiyorsun?"
diye sordu.

Honey hiç düşünmeden, "Hemşire olmak istiyorum,"
dedi.

Babasının yüzü kızardı. "Doktor demek istedin her-
halde."

"Hayır, baba, ben..."

"Sen bir Taft'sın. Tıbbaya girmek istiyorsun, doktor
olacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, baba."

Honey gerçekten hemşire olmak istemişti. İnsanlara
bakmayı, yardım etmeyi seviyordu. Doktor olup başkala-
rının yaşamlarından sorumlu olmak düşüncesi kendisini
ürkütmüştü. Ama babasını düş kırıklığına uğratmaması
gerektiğini de biliyordu.

Honey'in kolej notları tıp fakültesine girmeye yeterli
değilse de, babasının etkinliği yeterliydi. Knoxville'deki

tıp fakültesine büyük bağışlar yapardı. Bir gün dekan Jim Pearson'u görmeye gitti.

"Çok büyük bir şey istiyorsunuz," dedi Pearson. "Ama bakın ne yapacağım. Honey'i bir deneme süresi için okula alacağım. Altı ay sonunda yeterli bulunamazsa kendisini çıkarmak zorunda kalacağız."

"Çok iyi. Honey sizi şaşırtacaktır."

Babası haklıydı.

Honey'in babası kızın Knoxville'de kuzeni Rahip Douglas Lipton'un yanında kalmasını ayarladı.

Douglas Lipton Baptist Kilisesi rahibiydi, altmışlı yaşları içindeydi ve kendisinden on yaş büyük bir kadınla evliydi.

Rahip Honey'i evine almaktan mutluluk duyuyordu.

Karısına, "Evin içinde taze bir esinti gibi," dedi.

İnsanı mutlu etmek için bu kadar çalışan kimse tanımamıştı o güne kadar.

Honey tıp fakültesinde pek başarısız sayılmazsa da kendini doktorluğa adayacak bir insan değildi. Sadece babasını memnun etmek için orada okuyordu.

Honey'in öğretmenleri kızdan hoşlanmışlardı. Halinde öylesine bir gerçek sevimlilik vardı ki, profesörleri onun başarılı olmasını istiyorlardı.

Honey anatomide zayıftı. Sekizinci hafta sonunda anatomi öğretmeni kızı çağırttı. "Ne yazık ki, seni bırakmak zorunda kalacağım," dedi.

Olamaz, diye düşündü Honey. Babamı düşkırıklığına uğratamam. Boccaccio olsaydı ne salık verirdi?

Honey profesöre biraz daha yaklaştı. "Bu okula sizin için geldim," dedi. "Hakkınızda o kadar çok şey duymuştum ki." Biraz daha yaklaştı. "Ben sizin gibi olmak istiyorum." Biraz daha. "Doktor olmak, benim için her şeydir.. lütfen yardım edin bana.."

Honey bir saat sonra adamın yanından ayrıldığında bir sonraki sınavın yanıtlarını almıştı.

Honey tıp fakültesini bitirmeden profesörlerinin çoğunu ayartmıştı. Kızın o çaresiz görünüşü karşısında hiçbiri direnememişlerdi. Kızı ayartanın kendileri olduğuna inanıyorlar ve onun masumlüğundan yararlandıkları için suçluluk duyuyorlardı.

Honey'in ağına en son düşen Dr. Jim Pearson oldu. Pearson kız hakkında aldığı raporlardan sonra çok meraklanmıştı. Kızın olaganüstü cinsel becerileri olduğu söyleniyordu. Notlarını konuşmak için Honey'i çağırttı. Honey yanında küçük bir kutu pudra şekeri getirmişti ve aradan bir saat geçince Dr. Pearson da diğerleri gibi zokayı yutmuştu. Honey kendisini genç ve doymak bilmez yapıyordu. Kendisini kızı yakalayıp kölesi yapmış bir kral gibi hissediyordu.

Karısı ile çocuklarını düşünmemeye çalıştı.

Honey, Rahip Douglas Lipton'u gerçekten sevmişti. Adamın karısının sürekli eleştiriler yağdıran soğuk bir kadın olmasına üzülüyordu. Bunu hak etmiyor, diye düşündü. Onun avutulmaya ihtiyacı var.

Bayan Lipton başka bir kentte oturan kızkardeşini ziyarete gitmişken Honey bir gece rahibin yatak odasına girdi. Çırılçıplaktı. "Douglas..."

Adamın gözleri yuvalarından fırladı. "Honey? Hasta mısın?"

"Hayır. Seninle konuşabilir miyim?"

"Elbette." Adam lambaya uzandı.

"Işığı yakma." Kız erkeğin yatağına girdi.

"Ne var? Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Çok endişeliyim."

"Neden?"

"Senin yüzünden. Sen sevmeye layık bir insansın. Seninle sevişmek istiyorum."

Adam artık iyice uyanmıştı. "Sen daha bir çocuksun!" dedi. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Karın sana sevgi veremiyor..."

"Honey, olanaksız bu! Hemen odana dön..."

Kız çıplak vücudunu hissediyordu. "Honey, bunu yapamayız... Ben..."

Kız şimdi üzerine çıkmıştı. Rahip kendini kaybetti. Honey sabaha kadar onun yatağında kaldı.

Sabah saat altıda yatak odasının kapısı açıldı ve içeri Bayan Lipton girdi. Eşikte durup ikisine de baktı, sonra hiçbir şey söylemeden çıktı.

Rahip Douglas Lipton iki saat sonra evinin garajında intihar etti.

Honey haberi alınca yıkıldı, olanlara inanamıyordu.

Şerif gelip Bayan Lipton'la konuştu.

Sonra gidip Honey'i buldu. "Bu aileye olan saygımız nedeniyle Rahip Douglas Lipton'un 'bilinmeyen nedenlerle intihar ettiğini' söyleyeceğiz," dedi. "Ama sen bir an önce buradan gideceksin ve bir daha dönmeyeceksin."

Honey de San Francisco'daki Embarcadero İlçe Hastanesi'ne gitmişti.

Dr. Jim Pearson'un parlak tavsiyesiyle.

Dokuzuncu Bölüm

PAIGE için zaman kavramı diye bir şey kalmamıştı. Ne başlangıç vardı ne de son. Zaman kopuksuz bir tempo içinde birinden diğerine akıveriyordu. Hastane yaşamının tümü olmuştu. Dış dünya çok uzak ve çok yabancı bir gezegendi.

Noel gelip geçmiş, yeni bir yıl başlamıştı. Dış dünyada ABD askerleri Kuveyt'i Irak işgalinden kurtarmışlardı.

Alfred'den hiç haber yoktu. Paige, yanlış yaptığını anlayacak ve bana dönecek, diye düşünüyordu.

O gece sabaha karşı gelen esrarengiz telefonlar da başladığı gibi ansızın durmuştu. Paige başına yeni ve esrarlı bir şey gelmediği için memnundu. Sanki kötü bir düş görmüş gibiydi, ancak düş görmediğini de biliyordu.

Günü yine çılgınca bir koşuşturmacayla geçmekteydi. Hastaları tanıyacak zaman yoktu. Onlar sadece safra keseleri, delik karaciğerler, kırık kemiklerdi.

Stajyerliğin ikinci yılı da bir geçiş dönemiymiş. Stajyerler daha çok ilgi isteyen görevlere yükseliyorlar ve yeni gelenlere bir horgörü ve küçümsemeyle bakıyorlardı.

Kat, Paige'e, "Zavallılar," dedi. "Kendilerini nelerin beklediğini bilmiyorlar."

"Yakında öğrenirler."

Paige ve Honey, Kat için üzülmüyorlardı. Kız sürekli zayıflıyor ve canından bezmiş görünüyordu. Konuşmanın ortasında birden dalıp gidiyordu. Zaman zaman esraren-giz telefonlar geliyor ve Kat her konuşmadan sonra biraz daha depresyona gömülüyordu.

Paige ile Honey bir gün kızı karşılarına aldılar.

"Bir aksilik mi var, Kat?" diye sordu Paige. "Seni sevdiğimizi bilirsin, bir sorunun varsa yardım etmek isteriz."

"Teşekkür ederim. Ama yapacağınız bir şey yok. Bir para sorunun var."

Honey şaşırmişti. "Paraya ne ihtiyacın var ki? Bir yere çıkmıyoruz ki. Bir şey satın alacak zamanımız da yok. Biz..."

"Benim için değil, kardeşim için." Kat daha önce bir kardeşi olduğundan söz etmemiştir.

"Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedi Paige.

"San Francisco'da mı oturuyor?" diye Honey sordu.

Kat duraksıyordu. "Hayır. Detroit'te yaşar. Bir gün tanışsınız."

"Memnun oluruz. Ne iş yapar?"

"Bir tür girişimci işte. Şu aralarda talihi pek yaver gitmiyor ama kendini toparlayacaktır. Her zaman böyle olur."

Henry Bowman İowa'da stajyerlikten gelmişti. Herke-se iyi davranmaya çalışan iyi huylu, neşeli bir insandı.

Bir gün Paige'e, "Yarın gece küçük bir parti veriyorum," dedi. "Sen, Dr. Hunter ve Dr. Taft boşsanız gelsenize. Eğlenirdik."

"Tamam," dedi Paige. "Ne getirelim?"

Bowman güldü. "Hiçbir şey getirmeyin."

"Emin misin? Bir şişe şarap ya da..."

"İstemez. Benim küçük dairemde yapacağız."

Bowman'ın küçük dairesi antika mobilyalarla dolu on odalı bir çatı katıydı.

Üç kadın içeri girince şaşkınlıktan dilleri tutuldu.

"Aman Tanrım!" dedi Kat. "Bütün bunlar nereden geldi?"

"Akıllı bir babam vardı, bütün parasını bana bıraktı," dedi Bowman.

"Ve sen de çalışıyorsun?" diye şaştı Kat.

Bowman gülümsedi. "Ben doktorluktan hoşlanıyorum."

Bowman haklıydı. Üçü de o gece çok eğlendiler.

Paige gece sonunda ayrılırken, "Çok teşekkür ederim," dedi.

"Cumartesi boş musun?" diye sordu Bowman.

"Evet."

"Küçük bir motorum var, seni biraz gezdirmek isterim."

"Çok iyi olur."

Kat nöbet odasında sabah saat dörtte telefonun sesiyle uyandı. "Dr. Hunter... Acil Üç."

Kat gözlerini güçlkle açık tutarak asansörle Acil Odasına indi.

Kendisini kapıda bir hademe karşıladı. "Şurada sedyede. Çok ağrısı varmış."

Kat adamın yanına gitti. "Ben Dr. Hunter," dedi.

Adam inledi. "Doktor, bir şey yapın, bu sırt ağrısı beni öldürecek."

Kat esnemesini güç tuttu. "Ne kadar zamandır ağrıyor?"

"İki hafta oldu."

Kat şaşkınlıkla baktı adama. "İki hafta mı? Neden daha önce gelmediniz?"

Adam kıpırdamaya çalışınca yüzünü buruşturdu. "Doğrusunu isterseniz hastaneden nefret ederim."

"Şimdi neden geldiniz öyleyse."

Adamın yüzü aydınlandı. "Büyük bir golf turnuvası var, sırtım düzelmezse zevkine varamayacağım."

Kat derin bir soluk aldı. "Golf turnuvası."

"Evet."

Kat kendini güçlkle tutabildi. "Bakın, siz en iyisi şimdi eve gidin, iki aspirin alın, sabaha kadar düzelmezseniz, bana o zaman telefon edersiniz." Sonra hastayı ağız açık bırakarak çıkıp gitti.

Harry Bowman'ın küçük motoru on beş metrelik bir yattı.

Paige, Kat ve Honey'i görünce, "Hoş geldiniz," dedi.

Honey hayran hayran baktı yata.

"Çok güzelmış," dedi Paige.

Körfezde üç saat kadar dolaşıp güneşli günün keyfini çıkardılar. Uçu de haftalardır ilk kez dinleniyorlardı.

Melek Adası açıklarında demir atıp öğle yemeği yerlerken Kat, "Yaşam budur işte," dedi "Kıyıya hiç dönme-yelim."

"Fena fikir değil," dedi Honey.

Rıhtıma dönünce Paige, "Bundan ne kadar zevk aldığımızı ifade edecek sözcük bulamıyorum," dedi.

"O zevk bana ait. Bir daha tekrarlarız."

Ne kadar hoş bir adam, diye düşündü Paige.

Honey doğumda çalışmaktan çok hoşlanmıştı. Bu koğuş yeni yaşam ve yeni umutla dolu bir yerdi.

İlk kez anne olan kadınlar hevesli ve ürkektir. Bu

işe alışkın olanlar ise bir an önce olup bitsin istiyorlardı.

Doğurmak üzere olan kadınlardan biri Honey'e, "Sonunda ayak parmaklarımı yine görebileceğim?" dedi.

Paige günlük tutuyor olsaydı Ağustosun on beşini özel olarak işaretlerdi. Jimmy Ford yaşamına o gün girmişti.

Jimmy çok sevimli gülümlü ve çok neşeli bir hastane hademesiydi. Ufak tefek ve zayıf olan genç on yedisinden fazla göstermezdi. Yirmi beş yaşındaydı ve hastane koridorlarında neşeli bir fırtına gibi dolaşırdı. Hiçbir işte yılmazdı.

Sabahtan akşama kadar herkesin işine koşardı. Statü diye bir şey bilmez, doktorlara, hemşirelere ve kapıcılara farksız davranır, hikaye anlatmaya bayılırdı.

Paige, Kat ve Honey aynı gün boş olduklarında San Francisco'yu keşfe çıkarlardı. Hollanda Değirmeni'ne ve Japon Çayhanesi'ne, Balıkçılar Rıhtımı'na gitmişlerdi. Bir gün Posta Caddesi'nde Maharani'de yemek yediler. Bütün garsonlar Hintliydi ve Paige arkadaşlarını şaşırtarak adamlarla Hintçe konuştu.

"Hum Hindustani baht bahut ocho bolta hi." Ve ondan sonra lokanta onların oldu.

Honey, "Hintçeyi de nereden öğrendin?" diye sordu.

Paige duraksadı. "Ben bir süre Hindistan'da yaşamıştım." Her şey hâlâ o kadar canlıydı ki. Alfred'le Agra'daydılar, Tac Mahal'a bakıyorlardı. *Burasını Şah Cihan karısına yaptırtmış. İnşaat tam yirmi yıl sürmüştü, Alfred.*

Ben de sana bir Tac Mahal yaptırtacağım. Ne kadar süreceği umurumda bile değil.!

Bu Karen Turner. Karım.

Paige adını duyunca başını çevirdi.

"Paige..." Kat'ın yüzü kaygılıydı. "İyi misin?"

"İyiyim."

O imkânsız saatlerde çalışma devam ediyordu. Bir yılbaşı daha gelip geçmiş, ikinci yıl yerini üçüncüsüne bırakmıştı ama hâlâ bir değişiklik yoktu. Dış dünya hastaneye giremiyordu. Uzak ülkelerin savaşları, açlıkları ve felaketleri günde yirmi dört saat karşı karşıya bulundukları ölüm kalım krizleri yanında soluk kalıyorlardı.

Kat ile Paige hastane koridorlarında karşılaştıklarında Kat, "Eğleniyor musun?" diye sorardı.

Paige de, "En son ne zaman uyudun?" diye yanıt verirdi.

Kat içini çeker, "Kimbilir," derdi.

Cinsel taciz Kat'ın yaşamının bir parçası olmuş gibiydi. Sadece doktorların sürekli imaları değil, hastalar bile onu yatağa atmaya kalkışıyorlardı. Onlar da doktorların aldığı yanıtı alırlardı: Dünyada bana dokunmasına izin vereceğim bir tek erkek bile yoktur.

Ve Kat buna inanıyordu.

Hummalı bir sabah Mike yine telefon etti.

"Merhaba, abla."

Kat başına gelecekleri biliyordu. Kardeşine olan bütün parasını göndermesine karşın gönderdiği hiçbir şeyin yeterli olmayacağını biliyordu.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, Kat. Ama başım belada yine." Sesi çok gergindi.

"Mike... iyi misin?"

"İyiyim. Önemli bir şey değil. Birine bir borcum var da, acaba sen..."

"Elimden geleni yaparım," dedi Kat.

"Teşekkür ederim. Sana hep güvenebilirim, değil mi, abla? Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Mike."

Kat bir gün Paige ile Honey'e, "Bizim neye ihtiyacımız var, biliyor musunuz?" dedi.

"Bir aylık uykuya."

"Bir tatile. Şimdi Champs Elisees'de olup da o pahalı mağazalarının vitrinlerine bakıyor olmalıydık."

"Hem de nasıl. Ve birinci sınıf yolculuk!" diye Paige güldü. "Bütün gün uyuyup bütün gece oynaşırdık."

Honey güldü. "Bu çok iyi işte."

"Birkaç aya kadar bir tatilimiz olacak," dedi Paige. "Haydi hep birlikte bir yere gidecekmiş gibi plan yapalım."

"Bu iyi fikir işte," dedi Kat. "Cumartesi günü bir turizm acentesine uğrayalım."

Bundan sonraki üç günü heyecanlı planlar yaparak geçirdiler.

"Ben Londra'yı görmek için can atıyorum. Belki de yolda kraliçeyi görürüz."

"Ben Paris'e gitmek istiyorum. Orası dünyanın en romantik kentiymiş."

"Ben Venedik'te ayışığında gondolla gezmek istiyorum."

Alfred, belki de balayımızda Venediğe gideriz, Paige, demişti.

Alfred'in Karen'i balayında Venediğe götürüp götürmediğini merak etti.

Cumartesi günü hep birlikte Powell Sokağı'ndaki Corniche Turizm Acentasına uğradılar.

Tezgahın ardındaki kadın çok kibardı. "Nasıl bir tur düşünüyordunuz?" diye sordu.

"Avrupa'ya gitmek istiyorduk -Londra, Paris, Venedik..."

"Çok güzel. Gayet ekonomik paket turlarımız vardır..."

"Hayır hayır." Paige Honey'e bakıp gülümsedi. "Birinci sınıf olsun."

"Evet, uçaklar da birinci sınıf," dedi Kat.

"Oteller de," dedi Honey.

"Size Londra'da Ritz'i, Paris'te Crillon'u, Venedik'te Cipriani'yi salık verebilirim. Ayrıca..."

Paige, "Birkaç broşür alabilir miyiz?" diye sordu. "Onları inceleyerek bir karara varırız."

"Elbette," dedi kadın.

Paige bir broşüre bakıyordu. "Yat da kiraliyor musunuz?"

"Evet."

"Güzel. Belki de bir yat kiralarız."

"Çok iyi." Kadın bir tomar broşür toplayıp Paige'e verdi. "Hazır olduğunuz zaman haber verin yeter. Biz ondan sonrasını hazırlar, rezervasyonlarınızı yaparız."

"Bir haber veririz," dedi Honey.

Dışarı çıktıklarında Kat hahkahayı bastı. "Büyük hayal kurmak gibisi de yok doğrusu, değil mi?"

"Sen hiç kaygılanma," dedi Paige. "Bir gün o yerlerin hepsine gideceğiz."

Onuncu Bölüm

EMBARCADERO İlçe

Hastanesi Başhekimisi Seymour Wilson olanaksız bir işi yapmaya çalışan çaresiz bir insandı. Hasta çok, doktor ve hemşire az, günün yirmi dört saati yetersizdi. Kendini batan bir geminin kaptanı gibi hissediyor, boşuna oradan oraya koşup delikleri tıkamaya çalışıyordu.

Dr. Wilson'un o andaki kaygısı Honey Taft'tı. Bazı doktorlar kadından çok hoşlanıyorlarsa da, güvenilir stajyerler ve hemşireler Dr. Taft'ın işini yapabilecek yetenekte olmadığını bildiriyorlardı.

Wilson sonunda Ben Wallace'ı görmeye gitti. "Doktorlarımızdan birinden kurtulmak istiyorum," dedi. "Birlikte vizit yaptığı stajyerler onun yeteneksiz olduğunu söylüyorlar."

Wallace Honey'i hatırlıyordu. Yüksek notları ve çok iyi tavsiyeleri vardı. "Bundan hiçbir şey anlamadım," dedi. "Bir yanlışlık olmalı." Bir an düşündü. "Bak ne yapalım, Seymour. Kadrandaki en huysuz, en aksi doktor kimdir?"

"Ted Allison."

"Tamam. Yarın sabah Honey Taft'ı Dr. Allison'la vizite çıkart. Allison sana onun hakkında bir rapor versin. O yeteneksiz derse, buradan gönderirim."

"Oldu," dedi Dr. Wilson. "Teşekkür ederim, Ben."

Honey öğle yemeğinde Paige'e ertesi sabah Dr. Allison'la vizite çıkacağını söyledi.

"Onu bilirim," dedi Paige. "Berbat bir ünü vardır."

"Ben de öyle duydum."

O sırada hastanenin başka bir köşesinde Seymour Wilson Ted Allison'la konuşuyordu. Allison yirmi beş yıllık emektar bir doktordu. Donanmada doktorluk yapmıştı.

Wilson, "Dr. Taft'a dikkat etmeni istiyorum," dedi. "Eğer beceremiyorsa, gidecek. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Ted Allison böyle bir şeyi hevesle beklerdi. Seymour Wilson gibi o da beceriksiz doktorlardan nefret ederdi. Ayrıca kadınların tıp alanında olmak istedikleri takdirde hemşirelik yapmalarının daha doğru olacağına inanırdı. Florence Nightingale için iyi olan onlar için de iyi olmaydı.

Ertesi sabah saat altıda stajyerler vizitlere çıkmak için koridorlarda toplandılar. Dr. Allison'un yanında baş asistanı olan Tom Benson ve beş stajyer vardı.

Allison, Honey'e bakarak, Haydi bakalım göster nele-
rin varmış, diye düşündü.

Birinci Koğuştaki ilk hasta kalın battaniyelerin altında yatan bir genç kızdı. Grup kendisine yaklaştığında uyuyordu.

"Pekala," dedi Dr. Allison. "Tabelasına bakın şimdi."

Stajyerler hastanın tabelasını incelediler. Dr. Allison Honey'e döndü. "Bu hasta ateşli, zayıflıyor ve genel bir kırıklığı var. Öksürüyor ve zatürreesi var. Teşhisiniz nedir, Dr. Taft?"

Honey kaşlarını çattı, ama bir şey söylemedi.

"Ee?"

"Bence psittakosis -papağan humması," dedi Honey.

Dr. Allison şaşkınlıkla baktı kıza." Bu... sonuca nasıl vardınız?"

"Semptomlar tipik psittakosis, kendisinin bir evcil hayvanlar mağazasında çalıştığı yazılıydı. Psittakosis papağanlar tarafından bulaştırılır."

Allison başını salladı. "Çok iyi. Tedavinin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet. On gün tetrasiklin, kesin yatak istirahati ve bol sıvı."

Dr. Allison gruba döndü. "Bunu hepiniz duydunuz mu? Dr. Taft kesin olarak haklı."

Bir sonraki hastaya geçtiler.

Dr. Allison, "Tabelayı incelerseniz, hastada mesotelial tümör, kanlanma ve yorgunluk var. Teşhis nedir?"

Stajyerlerden biri, "Bir tür zatürreeye benziyor," dedi.

İkinci bir stajyer, "Kanser olabilir," dedi.

Dr. Allison Honey'e döndü. "Sizin teşhisiniz nedir, doktor?"

Honey düşünceliydi. "Bir tür asbest zehirlenmesi diyebilirim. Tabelasında bir halı fabrikasında çalıştığı yazıyor."

Ted Allison hayranlığını saklayamadı. "Mükemmel! Tedavisini biliyor musunuz?"

"Ne yazık ki, şimdiye kadar belirli bir tedavisi bulunmamıştır."

Honey ondan sonraki iki saatte üç hastalık daha teşhis etti. Vizit bitince Dr. Allison, Honey'in elini sıktı. "Ben kolay kolay etkilenmem, doktor. Ama size müthiş bir geleceğinizin olduğunu söylemek isterim."

Honey'in yüzü kızardı. "Teşekkür ederim, Dr. Allison."

Allison giderken, "Ve bunu Ben Wallace'a söyleyeceğim," dedi.

Allison'un kıdemli asistanı Tom Benson Honey'e bakıp güldü. "Yarım saat sonra görüşürüz, yavru," dedi.

Paige Dr. Arthur Kane'in yoluna çıkmamaya çalışıyordu. Ancak Kane her çıkan fırsatta Paige'in kendisine ameliyatta yardımcı olmasını istiyordu. Ve her seferinde saldırganlığı giderek artıyordu.

"Benimle çıkmayacaksın da ne demek oluyor? Bu işi başkasıyla yapıyorsundur herhalde."

"Boyum kısadır, yavrum, ama her yerim kısa değildir. Anlarsın ya!"

Paige onunla çalışmaktan korkuyordu. Kane'in gereksiz yere ameliyat yapıp sağlıklı organları çıkardığını çok görmüştü.

Paige ile Kane bir gün ameliyathaneye giderlerken Paige, "Ne ameliyatı yapacağız, doktor?" diye sordu.

"Cüzdan ameliyatı!" Sonra Paige'in yüzünü gördü. "Şaka ediyordum, şekerim," dedi.

Paige daha sonra Kat'a, "Kane kasap dükkanında çalışmalıydı," dedi. "İnsanları ameliyat etmeye hakkı yok."

Özellikle gereksiz bir karaciğer ameliyatından sonra Dr. Kane Paige'e dönüp başını salladı. "Çok kötü. Yaşayıp yaşamayacağını bilemem."

Paige kendini güç tuttu. Sonunda Tom Chang'la konuşmaya karar verdi.

"Biri Dr. Kane'i rapor etmeli," dedi. "Hastalarını öldürüyor."

"Sakin ol."

"Olamam! Böyle bir insanı ameliyata sokmak cinayettir. Haysiyet divanına verilmeli."

"Bunun ne yararı olur ki? Aleyhine başka bir doktorun tanıklık etmesi gerek ve bunu kimse yapmaz. Burası kapalı bir topluluktur ve hepimiz bunun içinde yaşamak zorundayız, Paige. Bir doktorun başka bir doktor aleyhinde tanıklık yapması hemen hemen olanaksızdır. Hepi-

mizin birbirimize ihtiyacımız vardır. Sakin ol. Seni dışarı çıkarıp bir yemek ısmarlayayım haydi."

Paige içini çekti. "Tamam, ama bu boktan bir sistem."

Paige yemekte, "Sye ile aranız nasıl?" diye sordu.

Chang yanıt vermeden önce düşündü. "Ben... sorunlarımız var. İşim evliliğimizi yıkıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Sonunda düzeleceğine eminim."

"Hele düzelmesin."

Paige adama baktı.

"Beni terkederse intihar ederim," dedi Chang.

Arthur Kane ertesi sabah bir böbrek ameliyatı yapacaktı. Cerrahi bölüm şefi Paige'e, "Dr. Kane 4 no.lu Ameliyathanede kendisine yardım etmeni istedi," dedi.

Paige'in ağzı birden kurumuştı. Adamın yanında olmaktan nefret ediyordu.

"Acaba bir başkası..." dedi.

"Seni bekliyor, doktor."

Paige içini çekti. "Peki."

Paige ellerini yıkadığında ameliyat başlamıştı.

Kane, "Bana bir el ver, sevgilim," dedi.

Hastanın karnı tentürdiyotla çizilmiş, göğüs kafesinin hemen altında bir yarık yapılmıştı. Buraya kadar iyi, diye düşündü Paige.

"Neşter!"

Hemşire Dr. Kane'e neşteri uzattı.

Kane başını kaldırdı. "Müzik çalın."

Bir an sonra CD çalmaya başladı.

Dr. Kane kesmeye devam ediyordu.

"Sünger."

Hemşire süngerini uzattı.

"Güzel." Kane çevresini kesip böbreği ortaya çıkardı. Forsepsle böbreği aldı. "Tamam. Dikelim şimdi."

Bir kere olsun her şey yolunda gitmişti. Ama Paige'i rahatsız eden bir şey vardı. Böbreğe yakından baktı. Sağlıklı görünüyordu. Acaba...

Dr. Kane hastayı dikerken Paige duvardaki ışıklı camın üstündeki röntgen filminin yanına gitti. Bir an baktıktan sonra, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

Film ters konulmuştu. Dr. Kane yanlış böbreği çıkarmıştı.

Paige yarım saat sonra Ben Wallace'ın odasındaydı.

"Sağlıklı böbreği çıkardı ve hastalıklı olanı bıraktı!" Paige'in sesi titriyordu. "Onun hapse atılması gerek!"

Benjamin Wallace kadını sakinleştirmeye çalıştı. "Paige, bunun olmayacak bir şey olduğunu kabul ediyorum," dedi. "Ama isteyerek yapılmış bir şey değildir. Bu bir yanlıştı ve..."

"Yanlış mı? O hasta, yaşamının sonuna kadar diyaliz makinesine bağlı yaşayacak. Biri bunun bedelini ödemeli!"

"İnan bana, bir değerlendirme tahkikatı yapacağız."

Paige bunun ne demek olduğunu bilirdi: bir grup doktor olanları inceleyecekler ama bu gizli yapılacaktı. Bilgi hastadan ve kamuoyundan saklanacaktı.

"Dr. Wallace..."

"Sen bizdensin, Paige. Bir takım oyuncusu olmalısın."

"Onun bu hastanede çalışmaya hakkı yok. Ya da herhangi bir hastanede."

"Resmin tümünü görmelisin, Paige. Eğer Kane atılacak olursa bu kötü reklam olur ve hastanenin ünü zarar görür. Ardından da herhalde bir sürü yanlış tedavi davası açılır."

"Ya hastalar?"

"Dr. Kane'i daha sıkı göz altında tutacağız." Wallace öne eğildi. "Sana bir öğüt vereceğim. Özel doktorluğa baş-

layınca hasta göndermeleri için öteki doktorların tavsiyelerine ihtiyacın olacak. Bu yapılmadığı takdirde hiçbir yere varamazsın. Ama meslektaşlarını ihbar ederek adın çıkarsa hasta bulamazsın. Sana bunu garanti edebilirim."

Paige ayağa kalktı. "Yani hiçbir şey yapmayacaksınız?"

"Sana bir değerlendirme soruşturması yapacağımızı söyledim ya."

"Bu kadar mı?"

"Evet."

"Haksızlık bu," dedi Paige. Kafeteryada Kat ve Honey'le yemek yiyordu.

Kat başını salladı. "Yaşamın haksızlık olmadığı konusunda kimse bir şey söylemiş değildir."

Paige beyaz çini döşeli salona baktı. "Burası içimi karartıyor. Herkes hasta."

"Hasta olmasalardı burada olmazlardı," dedi Kat.

"Neden bir parti vermiyoruz?" dedi Honey.

"Parti mi? Ne diyorsun sen?"

Honey'in sesinde birden bir heyecan belirmişti. "Biraz doğru dürüst yiyecek ve içki alır, bir kutlama yaparız. Hepimizin bir neşelenmeye ihtiyacımız var."

Paige bir an düşündü. "Hiç de kötü bir fikir değil! Tamam!"

"Anlaştık," dedi Honey. "Her şeyi ben hazırlarım. Yarın vizitlerden sonra yaparız."

Arthur Kane, Paige'e koridorda rastladı. Sesi buz gibiydi. "Yaramazlık ettin," dedi. "Biri sana ağzını kapatmanı öğretmeli!" Yürüdü gitti sonra.

Parti haberi çabuk yayıldı. Bütün stajyerler para yardımını yaptılar. Ernie'den güzel yiyecekler ısmarlandı, içkiler alındı. Parti saat beşte doktorlar dinlenme salonunda yapılacaktı. Yemekler ve içkiler saat dört buçukta geldi. Paige, Kat ve Honey saat beşi çeyrek geçe odaya girdiklerinde stajyerler, asistanlar ve hemşireler yeyip eğlenmeye başlamışlardı bile.

Paige, Honey'e, "Bu gerçekten iyi bir fikirdi," dedi.

"Teşekkür ederim."

Tom Chang, "Bunu her hafta yapmalıyız," dedi.

"Haklısın. Bu..."

Hoparlörden bir ses yükseldi: "Dr. Chang... 7 no.lu oda... Dr. Chang..."

Bir dakika sonra: "Dr. Smythe... Acil İki... Dr. Smythe..."

Hoparlör hiç susmadı. Otuz dakika içinde hemen hemen bütün hemşireler ve stajyerler bir acil duruma çağrılmıştı. nce Honey, sonra Paige ile Kat da çağrıldılar.

"Bu olanlara inanamıyorum," dedi Kat. "İnsanların koruyucu meleklerden söz ettiklerini bilirsiniz. Bence bizim de bir koruyucu şeytanımız var."

Sözleri gerçekleşecek bir kehanet olacaktı.

Paige ertesi pazartesi sabah nöbetten çıkıp arabasını almaya gittiğinde lastiklerin ikisinin bıaklandığını gördü. Gözlerine inanamayarak baktı. Biri sana ağzını kapatmasını öğretmelidir!

Eve dönünce Honey ve Kat'a, "Arthur Kane'e dikkat edin," dedi. "O adam delidir."

On Birinci Bölüm

KAT telefonun çalmasıyla uyandı. Gözlerini açmadan elini uzatıp açtı.

"Alo?"

"Kat? Ben Mike."

Kat kalp atışları çarparak doğruldu. "Mike, iyi misin?" Kardeşinin güldüğünü duydu.

"Çok iyiyim, abla. Senin ve arkadaşımın sayesinde."

"Arkadaşım mı?"

"Bay Dinetto.."

"Kim?"

"Bay Dinetto. Benim yaşamımı kurtardı."

Kat kardeşinin neden söz ettiğinden habersizdi.

"Mike...?"

"Hani borçlu olduğum kişiler vardı ya? Bay Dinetto onlardan kurtardı beni. Gerçek bir beyefendi. Ve seni çok değerli buluyor, Kat."

Kat Dinetto olayını unutmuştu ama birden hatırladı: *Hanım, sen kiminle konuştuğunu bilmiyorsun. Adamın dediğini yapsan iyi edersin. Bay Lou Dinetto'dur bu.*

Mike anlatmaya devam ediyordu. "Sana biraz para gönderiyorum, Kat. Arkadaşın bir işe girmemi sağladı. İyi para alıyorum."

Arkadaşım. Kat sinirlenmişti. "Mike, kendine dikkat et," dedi.

Kardeşinin yine güldüğünü duydu.

"Benim için kaygılanma. Sana her şeyin yoluna gireceğini söylememiş miydim? Haklıydım işte."

"Kendine iyi bak, Mike. Sakın..."

Telefon kapanmıştı.

Kat bir daha uyuyamadı. Dinetto! Mike'ı nasıl öğrenmişti ve neden yardım ediyordu?

Kat ertesi akşam hastaneden çıktığında kapıda siyah bir limuzin kendisini bekliyordu. Arabanın yanında Gölge Rhino duruyorlardı.

Kat geçerken Rhino, "Gir içeri, doktor. Bay Dinetto seninle konuşmak istiyor," dedi.

Kat adamın yüzüne baktı. Rhino'nun korkunç bir görünüşü vardı ama kendisini asıl korkutan Gölge'ydı. Onun sakinliği altında ölümcül bir şey vardı. Başka koşullar altında olsa arabaya asla binmezdi ama Mike'ın telefonunun şaşkınlığından daha kurtulamamıştı.

Kentin eteklerinde küçük bir apartman dairesinde Dinetto kendisini bekliyordu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim, Dr. Hunter," dedi. "Bir arkadaşım kaza geçirdi. Kendisine bir bakmanızı istiyorum."

"Mike'la ne işiniz var?" diye sordu Kat.

"Başının biraz dertte olduğunu öğrendim, biraz yardım ettim, hepsi bu."

"Onun varlığını nereden öğrendiniz... yani demek istediğim... o benim kardeşimdi ve..."

Dinetto gülümsedi. "Bizim işte biz herkesle arkadaşız. Birbirimize yardım ederiz. Mike kötü birkaç kişinin eline düşmüştü, kurtulmasına yardım ettim. Bunun için bana teşekkür etmelisiniz."

"Ediyorum," dedi Kat. "Çok teşekkür ederim."

"Güzel! 'El eli yıkar' deyişini duymuş muydunuz?"

Kat başını salladı. "Ben yasadışı bir şey yapmam."

"Yasadışı mı?" Dinetto kırılmış gibiydi. "Ben sizden böyle bir şey istemem ki. Bir arkadaşım bir kaza geçirdi ve hastanelerden hiç hoşlanmaz. Ona bir bakar mısınız?"

Ben nelere karışıyorum acaba? diye düşündü Kat. "Pekala," dedi.

"Yatak odasındadır."

Dinetto'nun arkadaşı fena dayak yemişti. Yatakta baygın yatıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kat.

Dinetto kadının yüzüne baktı. "Merdivenden düştü."

"Hastaneye yatması gerek."

"Söyledim ya, hastanelerden hoşlanmaz. Size istediğiniz hastane teçhizatını bulabilirim. Arkadaşlarıma bakan bir doktor vardı ama o da bir kaza geçirdi."

Kat ürperiyordu. Oradan kaçıp evine gitmekten ve Dinetto'nun adını bir daha duymamaktan başka bir şey istemiyordu. Ancak yaşamda hiçbir şey bedava değildi. Mantosunu çıkartıp işe koyuldu.

On İkinci Bölüm

PAIGE stajyerliğinin dördüncü yılı başlarken yüzlerce ameliyatta bulunmuştu. Artık bu işe iyice alışmıştı. Safra kesesi, dalak, karaciğer, apandisit ve en heyecanlısı, kalp ameliyatlarını biliyordu. Ancak ameliyatları kendisinin yapmadığı için çok sıkılıyordu. "Seyret, yap ve öğret" düsturuna ne oldu? diye düşünüyordu.

Yanıtını cerrahi bölüm başkanı George Englund kendisini çağırınca aldı.

"Paige, yarın saat yedi buçukta Üç no.lu ameliyathanede bir fıtık ameliyatı var."

Paige not aldı. "Tamam. Ameliyatı kim yapacak?"

"Sen."

"Tamam. Ben..." Duyduğunu ancak anlayabilmişti. "Ben mi?"

"Evet. Bir sorun mu var?"

Paige'in gülümsemesi odayı aydınlattı. "Hayır, efendim! Ben... teşekkür ederim!"

"Buna hazırsın artık. Hasta ameliyatı sen yapacağın için talihlidir bence. Adı Walter Herzog. 314 numaradadır."

"Herzog. 314. Tamam."

Paige odadan koşa koşa çıktı.

*

Paige hiç bu kadar heyecanlanmış değildi. *İlk ameliyatımı yapacağım! Bir insanın yaşamını elimde tutacağım. Ya buna hazır değilsem? Ya bir yanlışlık yaparsam? Bir aksilik olabilir. Murphy yasasıdır bu.* Paige kendi kendisiyle yaptığı tartışmanın sonunda paniğe kapılmıştı.

Kafeteryaya gidip bir fincan kahve aldı. *Bir aksilik olmayacak. O kadar çok fıtık ameliyatı izledim ki. İşten bile değil.* Kahvesini bitirdiğinde ilk hastasıyla görüşmeye hazırды.

Walter Herzog altmış yaşlarında, zayıf, çıplak kafalı ve çok sinirliydi. Paige elinde bir buket çiçekle içeri girdiğinde yatakta kasıklarını tutarak yatıyordu.

"Hemşire... bir doktor çağırabilir misiniz?"

Paige adamın yanına gidip çiçekleri uzattı. "Ben doktorum ve ameliyatınızı ben yapacağım."

Adam bir çiçeklere bir Paige'e baktı. "Ne yapacaksınız?"

"Telaş etmeyin. İyi ellerdesiniz." Yatağın ayak ucundaki tabelayı alıp baktı.

"Ne yazıyor?" diye adam heyecanla sordu. *Bana neden çiçek getirdi?*

"İyi olacağınızı yazıyor."

Adam yutkunduydu. "Gerçekten ameliyatı siz mi yapacaksınız?"

"Evet."

"Ama... ama çok genç görünüyorsunuz."

Paige adamın kolunu okşadı. "Henüz hiçbir hastamı kaybetmiş değilim." Çevresine bakındı. "Burada rahat mısınız? Okuyacak bir şey ister miydiniz?"

"Hayır, iyiyim." *Kadın neden bu kadar iyi davranıyordu? Kendisine söylemediği bir şey mi vardı?*

"Güzel, o zaman sabaha görüşürüz." Paige bir kağıda bir şeyler yazıp uzattı. "Bu benim ev numaram. Bu gece

bana ihtiyacınız olursa beni arayabilirsiniz. Telefonun yanından ayrılmayacağım."

Paige odadan çıktığında Walter Herzog tam bir çöküntü içindeydi.

Jimmy birkaç dakika sonra Paige'i doktorlar odasında buldu. "Seni kutlarım! Ameliyat yapacaktıydın."

Burada da haberler ne çabuk yayılıyor, diye düşündü Paige. "Evet," dedi.

"Hasta her kimse, talihliyim doğrusu. Bana bir şey olduğu takdirde sadece senin beni ameliyat etmene izin verirdim."

"Teşekkür ederim, Jimmy."

Paige o akşam yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı. Geceyi masa bacaklarına cerrahi düğümler deneyerek geçirdi. İyi bir uyku çekeceğim, diye düşündü. Sabaha taptaze kalkmam gerek.

Ama bütün gece ameliyatı aklından defalarca yaparak bir dakika bile uyuyamadı.

Paige sabah saat altıda hastane otoparkına girdi. Kendi park yerinin yanında yeni bir kırmızı Ferrari duruyordu. Arabanın kimin olduğunu merak etti. Her kimse çok zengin olmalıydı.

Paige sabah yedide Walter Herzog'un pijamasını çıkartıp mavi hastane önlüğünü giymesine yardım ediyordu. Hemşire adama bir sakinleştirici vermiş, kendisini ameliyathaneye götürecek sedyeyi bekliyorlardı.

"Bu benim ilk ameliyatım," dedi Walter Herzog. Benim de, diye düşündü Paige.

Sedye geldi ve Walter Herzog ameliyathaneye doğru yola çıkarıldı. Paige yanında yürürken kalbi öylesine çarpıyordu ki, adamın duyacağından korktu.

Üç numaralı ameliyathane epey büyüktü ve içinde bir kalp monitörü, bir kalp-ciğer makinesi ve daha bir sürü teknik araç gereç vardı. Paige içeri girdiğinde ekip hazırlık yapıyordu. Ekte bir doktor, bir narkozcu, iki stajyer ve üç hemşire vardı.

Hepsi de Paige'in ilk ameliyatını nasıl yapacağını görmek için meraklanıyorlardı.

Paige ameliyat masasına gitti. Walter Herzog'un kasıkları traş edilmiş, antiseptik bir sıvı sürülmüştü. Ameliyat olacak yerin çevresi steril örtülerle kaplıydı.

Herzog uykulu bir sesle, "Beni öldürmezsiniz değil mi?" dedi.

Paige gülümsedi. "Ne? Böylece kusursuz sicilimi mi lekeleyeyim yani?"

Paige narkozcuya baktı, sonra derin bir soluk alıp işe başladı.

"Neşter."

Paige ilk kesişi yapacakken hemşire bir şey söyledi.

"Ne?"

"Müzik ister miydiniz, doktor?"

Paige'e ilk kez bu soru soruluyordu. "Olur," dedi. "Bir Jimmy Buffet koyalım."

Paige ilk neşter darbesini vurduktan sonra bütün heyecanının geçmiş olduğunu farkettil. Sanki bütün yaşamı boyunca hep bu işi yapmıştı.

"Sünger."

"İşte..."

"Tam zamanında açmışız..."

"Kelepçe..."

"Kanı alın lütfen..."

Paige sadece yaptığı şeyi düşünüyordu. Fıtık kesesi-

ni bul... çevresini temizle... kesenin ağzını bağla... kalanını kes... dik...

İlk neşter darbesinden bir saat yirmi dakika sonra ameliyat sona ermişti.

Paige'in tükenmiş olması gerekirken son derecede rahattı.

Walter Herzog'un dikişleri tamamlanınca ameliyathane hemşiresi Paige'e döndü. "Dr. Taylor..."

Paige başını kaldırdı. "Efendim?"

Hemşire gülümsedi. "Çok iyiydi, doktor."

Pazar günü üç kadın da boştular.

"Bugün ne yapalım?" diye sordu Kat.

Paige'in aklına bir fikir geldi. "Hava çok güzel, Ağaç Parkı'na gidelim, piknik yaparız."

"Çok iyi," dedi Honey.

"Haydi," dedi Kat.

Telefon çaldı.

"İnsaf! dedi Kat. "Lincoln'un bizi serbest bıraktığını sanıyordum. Açmayın. Bugün izinliyiz."

"İzin diye bir şey yoktur," dedi Paige.

Kat telefonu açtı. Bir süre dinledikten sonra Paige'e uzattı. "Sizin için, Dr. Taylor."

"Peki." Paige telefonu aldı. "Ben Dr. Taylor... Merhaba, Tom... Ne? Hayır, dışarı çıkmak üzereydim... Anlıyorum... Tamam. On beş dakika sonra oradayım." Telefonu kapattı. Bu piknik de bu kadar işte, diye düşündü.

"Kötü mü?" diye sordu Honey.

"Evet, bir hastamızı kaybetmek üzereyiz. Akşam yemeğine gelmeye çalışırım."

Paige hastaneye geldiğinde doğruca otoparka girip kırmızı Ferrari'nin yanına park etti. Acaba bunu almak için kaç ameliyat yapmak gerekti? diye düşündü.

On dakika sonra ziyaretçiler bekleme odasına giryordu. Koyu renk takım elbiseli bir adam oturmuş pence-
reden dışarı bakıyordu.

"Bay Newton?"

Adam ayağa kalktı. "Evet."

"Ben Dr. Taylor'um. Küçük oğlunuzun yanından ge-
liyorum. Karnındaki sancılar nedeniyle getirilmiş."

"Evet. Şimdi eve götüreceğim."

"Sanırım bu mümkün değil. Dalağı yarılmış. Hemen
kan vermek ve ameliyat etmek gerek. Aksi takdirde
ölür."

Bay Newton başını salladı. "Biz Yehova Şahitleri
mezhebindeniz. Tanrı onun ölmesine izin vermeyecektir.
Ve onu başkasının kanıyla kirletemem. Onu buraya ka-
rım getirdi. Bunu yaptığı için cezalandırılacaktır."

"Bay Newton, durumun ne kadar ciddi olduğunu an-
lamadınız sanırım. Hemen ameliyat etmezsek oğlunuz
ölecektir."

Adam Paige'e bakıp gülümsedi. "Tanrı'nın yollarını
bilemezsiniz, değil mi?"

Paige kızmıştı. "Tanrı'nın yolları hakkında fazla bir
şey bilmeyebilirim ama yarılmış dalaklar konusunda çok
şey bilirim." Cebinden bir kağıt çıkardı. "Çocuk reşit ol-
madığı için bu onay belgesini sizin imzalamanız gereki-
yor."

"Ya imzalamazsam?"

"O zaman ameliyatı yapamayız."

Adam başını salladı. "Sizin gücünüzün Tanrı'nın gü-
cünden daha çok olduğuna mı inanıyorsunuz?"

Paige adama baktı. "Bunu imzalamayacaksınız, değil
mi?"

"Hayır. Sizden daha büyük bir güç oğluma yardım
edecektir."

Paige koğuşa döndüğünde altı yaşındaki Peter bilin-
cini kaybetmişti.

Chang, "Kurtulamayacak," dedi. "Çok kan kaybetti. Ne yapacaksın?"

Paige kararını verdi. "Hemen ameliyathaneye al. Acele."

Chang şaşırmişti. "Babası fikir mi değiştirdi?"

Paige başını salladı. "Evet. Haydi, şimdi acele edelim."

"Aferin! Ben bir saat konuştum ama başaramadım. Tanrı'nın oğlunu iyileştireceğini söyledi."

"Tanrı oğlanı gözetiyor, sen hiç merak etme," dedi Paige.

İki saat ve dört şişe kan sonunda ameliyat başarıyla tamamlandı.

Paige oğlanın alnını okşadı. "İyileşecek."

Bir hademe koşa koşa ameliyathaneye girdi. "Dr. Taylor, Dr. Wallace sizi hemen görmek istiyor."

Benjamin öyle kızgındı ki, sesi çatal çatal çıkıyordu. "Böyle bir şeyi nasıl yapabildin? İzinsiz ameliyat yaptın ve çocuğa kan verdin! Yasaları çiğnedin!"

"Bir çocuğun yaşamını kurtardım."

Wallace derin bir soluk aldı. "Mahkemeden izin almalıydın."

"Buna zaman yoktu," dedi Paige. "On dakika daha müdahale edilmesiyle ölecekti. Tanrı'nın başka yerde işi vardı."

Wallace odanın içinde gidip geliyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Mahkeme emri alacağız."

"Neden? Ameliyatı yaptın ya."

"Mahkeme emir tarihini bir gün öncesi olarak düzelteceğim. Bunu kimse fark etmeyecektir."

"Aman Tanrım!" Wallace soluk soluğaydı şimdi. "Bu bana işime mal olabilir."

Paige uzun uzun adamın yüzüne baktıktan sonra dönüp yürüdü.

"Paige...?"

Kadın durdu. "Efendim?"

"Bir daha asla böyle bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Zorunlu olmadıkça asla," dedi Paige.

On Üçüncü Bölüm

BÜTÜN hastanelerde uyuşturucu hırsızlığı sorunu vardır. Yasalara göre dispanserden alınan her uyuşturucu karşılığında imza gerekirse de güvenlik kontrolü ne kadar sıkı olsa da, bağımlılar onun üstesinden gelmenin bir yolunu bulurlar.

Embarcadero İlçe Hastanesi'nin sorunu çok büyüktü. Margaret Spencer Ben Wallace'la konuşmaya gitti.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, doktor. Fentanilimiz giderek azalıyor."

Fentanil aşırı bağımlılık yapan bir narkoz ilacıydı.

"Ne kadar kaybolmuş?"

"Çok. Birkaç şişe olsaydı, bunun masum bir açıklaması olabilirdi. Ama bu iş giderek düzenli bir hal almaya başladı. Haftada on şişeden fazla kayboluyor."

"Kimin aldığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, efendim. Güvenlikle konuştum. Onlar da ne yapacaklarını bilemiyorlar."

"Dispansere kimler girebiliyor?"

"Sorun da bu zaten. Narkozcuların hepsi ve cerrahlarla hemşirelerin çoğu."

Wallace düşünceliydi. "Bana haber verdiğin için teşekkür ederim. Ben gerekeni yaparım."

"Teşekkür ederim, doktor."

Bir bu eksikti, diye düşündü Wallace. Hastane yönetim kurulu toplantısı yakındı ve zaten çözümlenmesi gereken pek çok sorun vardı. Ben Wallace istatistiklerin farkındaydı. Birleşik Devletler'deki doktorların yüzde onundan fazlası, çeşitli zamanlarda uyuşturucu ve içki bağımlısı olmuşlardı. İlaçlara kolayca erişebilme doktorlar için ayartıcı oluyordu. Bir doktorun bir dolabı açıp istediği uyuşturucuyu hemen orda koluna zerk etmesi işten bile değildi. Bağımlı biri ilaca her iki saatte bir gerek duyabilirdi.

Şimdi de bu iş kendi hastanesinde başlamıştı. Yönetim kurulu toplantısından önce bir şeyler yapılmalıydı. Yoksa bu sicilini lekelerdi.

Ben Wallace suçluyu bulmak için kimden yararlanacağını bilemiyordu. Çok dikkatli olması gerekiyordu. Dr. Taylor'la Dr. Hunter'in uyuşturucu kullanmadığından emindi. Uzun uzun düşündükten sonra onlardan yararlanmaya karar verdi.

İkisini de çağırarak, "Sizden bir iyilik yapmanızı istiyorum," dedi. Kayıp fentanil konusunu anlattı. "Gözlerinizi açık tutmanızı istiyorum. Birlikte çalıştığınız doktorlardan biri ameliyat ortasında odadan çıkarsa, ya da herhangi bir bağımlılık işareti gösterirse, bana haber vermenizi istiyorum. Kişilik değişimlerine, depresyona, randevulara gelmemelere karşı dikkatli olun. Ve bu iş aramızda kalırsa çok memnun olurum."

Odadan çıktıklarında Kat, "Burası çok büyük bir hastane," dedi. "Şerlok Holmes'e ihtiyacımız olacak."

"Hayır," dedi Paige mutsuz bir tavırla. "Onun kim olduğunu biliyorum."

Mitch Campbell, Paige'in en sevdiği doktorlardan biriydi. Elli yaşlarında, her zaman neşeli ve kır saçlı Dr. Campbell aynı zamanda hastanenin en iyi cerrahları arasındaydı. Paige son zamanlarda onun ameliyatlara bir-

kaç dakika geç geldiğine ve ellerinde gözle görülür bir titremenin başladığına dikkat etmişti. Dr. Campbell ameliyatlarında yardımcı olarak sık sık Paige'i kullanır ve zaman zaman da ameliyatın büyük bir bölümünü yapmasına izin verirdi. Ameliyatın ortasında elleri titremeye başlayınca neşteri Paige'e verirdi.

"İyi değilim, sen alır mısın?" derdi.

Ve ameliyathaneden dışarı çıkardı.

Paige onun nesi olabileceğini çok düşünmüştü. Şimdi biliyordu artık. Ama ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Durumu Wallace'a anlattığı takdirde Dr. Campbell'in kovulacağından ve meslek yaşatısının sona ereceğinden emindi. Ama bir şey yapmadığı takdirde de, hastaların yaşamlarını tehlikeye sokardı. Belki de onunla konuşmayı denemeliyim, diye düşündü. Ona bildiklerini söyler ve tedavi görmesi için ısrar ederim. Konuyu Kat'a açtı.

"Bir sorun," dedi Kat. "İyi bir insan ve iyi bir doktor. Eğer ihbar edersen işi bitmiş demektir, ama ihbar etmezsen de vereceği zararı bir düşün. Onunla yüzleştiğin takdirde ne olacak dersin?"

"Herhalde inkar edecektir, Kat."

"Doğru. Durumun çok güç doğrusu."

Paige'in ertesi günü Dr. Campbell ile ameliyatı vardı. Umarım yanlış düşünüyorumdur, diye dua etti. Ne olur geç kalmasın ve ameliyat ortasında çıkıp gitmesin.

Campbell on beş dakika geç geldi ve ameliyatın ortasında, "Paige, devam eder misin? Ben hemen gelirim," dedi.

Onunla konuşmalıyım, diye düşündü Paige. Onun mesleğini yok edemem.

Ertesi sabah Paige ile Honey doktorlar otoparkın-

dayken yanlarındaki yere kırmızı Ferrari'siyle Harry Bowman girdi.

"Çok esaslı araba," dedi Honey. "Bunlar kaç?"

Bowman güldü. "Eğer fiyatını soruyorsan alamazsın."

Paige onları dinlemiyordu. Arabaya bakıyor ve o çatı dairesini, zengin partileri ve yatı düşünüyordu. Babam bütün parasını bana bıraktı. Ama Bowman bir ilçe hastanesinde çalışıyordu. Neden?"

Paige on dakika sonra personel bürosunda kayıtları tutan sekreter Karen'in yanındaydı.

"Karen, bana bir iyilik yapar mısın? Aramızda kal-sın ama Harry Bowman benden kendisiyle çıkmamı istedi ve ben onun evli olduğunu sanıyorum. Özel dosyasına bir göz atabilir miydin?"

"Elbette. Onlara hiç güven olmaz, değil mi? Elbette bakabilirsin." Karen bir dolaptan bazı kağıtlar çıkartıp Paige'e getirdi.

Paige hemen şöyle bir göz attı. Dr. Harry Bowman Ortabatı'da küçük bir üniversiteden gelmişti ve kayıtlara göre tıp fakültesinde okurken hep çalışmıştı. Narkozcuydu.

Babası da berberdi.

Honey Taft Embarcadero İlçe Hastanesi doktorlarının çoğu için bir bilmeceydi. Sabahları kendinden emin görünmezdi. Ama öğleden sonraları tümüyle başka biri olur çıkardı. Her hasta hakkında şaşırtıcı derecede bilgi sahibi olur, doğru teşhisler koyardı.

Kıdemli stajyerlerden biri bir meslektaşıyla kızıdan söz ediyordu.

"Hiç anlamıyorum doğrusu," dedi. "Sabahları Dr. Taft hakkında şikâyetler birbiri ardından gelir. Sürekli yanlışlık yapar. Ama öğleden sonraları inanılmayacak kadar parlaktır. Teşhisleri doğrudur ve çok başarılı olur.

Sadece öğleden sonra etkisini gösteren bir mucize hap alıyor olmalı."

Dr. Nathan Ritter kitapla yatıp kitapla kalkan bir insandı. O parlaklığa sahip değilse de, çalışkan ve fedakar-
dı ve kendisiyle çalışanlarda da aynı nitelikleri isterdi.

Honey onun ekibine verilmek talihsizliğine uğramış-
tı.

İlk durakları sekiz on hastanın bulunduğu bir ko-
ğuştı. Hastalardan biri kahvaltısını ediyordu. Ritter ya-
tağın ucundaki tabelaya baktı. "Dr. Taft, bu tabelada bu-
nun sizin hastanız olduğu yazılı."

Honey başını salladı. "Evet."

"Bu sabah bronkoskopi yapılacaktı."

"Evet."

"Ve onun kahvaltı etmesine izin veriyorsunuz, ha?
Bronskopiden önce!"

"Adamcağız kaç zamandır bir şey yememiş...."

Nathan Ritter asistanına döndü. "Ameliyatı iptal
edin." Honey'e bir şey söylemeye başladı, ama kendini
tuttu. "Devam edelim," dedi.

Bir sonraki hasta çok kötü öksürmekte olan bir Por-
torikoluydu. Dr. Ritter adamı muayene etti. "Bu kimin
hastası?" diye sordu.

Benim," dedi Honey.

Ritter kaşlarını çattı. "Enfeksiyonu şimdiye kadar
bitmeliydi." Tabelaya baktı. "Günde dört kere elli milig-
ram ampisilin mi veriyorsunuz?"

"Evet."

"Ama yanlış! Günde dört kere beş yüz miligram ol-
ması gerek. Bir sıfırı unutmuşsun."

"Özür dilerim, ben..."

"Hasta onun için iyileşmiyor! Hemen değiştirilsin."

"Peki, doktor."

Honey'in başka bir hastasına geldiklerinde Dr. Rit-

ter, "Bunun kolonoskopisi var," dedi. "Radyoloji raporu nerede?"

"Radyoloji raporu mu? Korkarım istemeyi unuttum."

Dr. Ritter uzun uzun baktı Honey'in yüzüne.

Sabah viziti ondan sonra daha da kötüleşti.

Bir sonraki hasta ağlayıp inlemekteydi. "Çok sancım var. Benim neyim var böyle?"

"Bilmiyoruz," dedi Honey.

Dr. Ritter öfkeyle baktı kadının yüzüne. "Dr. Taft, bir an dışarda görüşebilir miyiz?"

Koridora çıkınca, "Bir hastaya asla bilmediğini söyleme," dedi. "Onlar senden yardım istiyorlar. Eğer yanıtı bilmiyorsan, bir şeyler uydur. Anladın mı?"

"Ama bu pek doğru..."

"Ben sana doğru olup olmadığını sormadım. Ne dersen onu yap."

Bir fıtık, bir hepatit ve bir Alzheimer hastalığı görüldü. Vizit sona erinde Dr. Ritter doğruca Benjamin Wallace'ın odasına çıktı.

"Bir sorunumuz var," dedi.

"Nedir o, Nathan?"

"Buradaki stajyerlerden biri. Honey Taft."

Yine mi! "Ee, ne olmuş?"

"Bir felaket o."

"Ama o kadar iyi tavsiyelerle gelmişti."

"Ben, hastanenin başı belaya girmeden, bir iki kişi ölmeden onu buradan atmalısın."

Wallace bir an düşündü, sonra kararını verdi. "Tamam. Buradan gidecek."

Paige sabah ameliyatlara meşguldü. Boş bir an bulur bulmaz Dr. Wallace'a gidip Dr. Bowman hakkındaki kuşkularını söyledi.

"Bowman mı? Emin misin? Yani... ben bir bağımlılık hali görmedim de."

"Kendisi kullanmıyor," dedi Paige. "Satıyor. Stajyer aylığı ile milyonerler gibi yaşıyor."

Ben Wallace başını salladı. "Pekala. Kontrol edeceğim. Teşekkür ederim, Paige."

Wallace güvenlik şefi Bruce Anderson'u çağırttı. "Uyuşturucu hırsızını bulduk galiba," dedi. "Dr. Harry Bowman'ı yakından izlemeni istiyorum."

"Bowman mı?" Anderson şaşkınlığını saklamaya çalıştı. Dr. Bowman nöbetçilere sürekli olarak Küba puroları ve diğer küçük armağanlar verirdi. Onu hepsi severlerdi.

"Dispansere girerse, çıktığında üstünü arayacaksın."

"Peki, efendim."

Harry Bowman dispansere gidiyordu. Elinde epey si-pariş vardı. Her şey talihli bir rastlantıyla başlamıştı. İowa'da Ames'de küçük bir hastanede çalışıyor ve stajyer aylığıyla geçinmeye çalışıyordu. Şampanyadan zevk almasına karşın cüzdanı ancak birayla sınırlıydı. Bir gün talih yüzüne güldü.

Hastaneden taburcu edilen hastalarından biri bir sabah telefon etti.

"Doktor, çok sancım var, bana bir ilaç vermelisin."

"Yeniden hastaneye yatmak ister misin?"

"Evden çıkmak istemiyorum. Bana eve ilaç getirebilir misiniz?"

Bowman bir an düşündü. "Tamam. Eve dönerken uğrarım."

O akşam hastaya bir şişe fentanil getirdi.

"Çok teşekkür ederim," diyen hasta cebinden bir to-mar para çıkardı. "Buyrun!"

Bowman şaşırmıştı. "Bunun için para vermeniz gerekmez," dedi.

"Şaka mı ediyorsun?" dedi adam. "Bu altın değerindedir. Bundan getirecek olursan sana bir servet ödemeye hazır tanıdıklarım var."

İşte böyle başlamıştı. İki ay sonra Bowman hayalinden bile geçmeyecek paralar kazanıyordu. Ama ne yazık ki, hastane başhekimini durumu anlamıştı. Kamuoyunda bir skandal kopmasını istemediğinden, Bowman'a eğer sessizce gidecek olursa siciline bir şey işlenmeyeceğini söyledi.

İyi ki oradan ayrılmışım, diye düşündü Bowman. San Francisco çok daha büyük bir pazarmış.

Dispansere vardığında Bruce Anderson kapının dışında duruyordu. Bowman başını sallayarak, "Merhaba, Bruce," dedi.

"İyi günler, Dr. Bowman."

Bowman beş dakika sonra dispanserden çıktığında Anderson, "Özür dilerim, üstünüzü aramak zorundayım," dedi.

Harry Bowman adamın yüzüne baktı. "Aramak mı? Sen ne diyorsun, Bruce?"

"Özür dilerim, doktor. Dispansere giren herkesin üstünü aramak için emir aldık."

Bowman sinirlenmişti. "Böyle bir saçmalık duymamıştım," dedi. "Kesinlikle reddediyorum!"

"O zaman benimle Dr. Wallace'ın odasına gelmenizi isteyeceğim."

"Pekala. Bunu duyunca çok kızacaktır."

Bowman fırtına gibi girdi Wallace'ın odasına. "Ben, neler oluyor burada? Bu adam üstümü aramak istedi!"

"Ve sen de reddettin, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Pekala." Wallace telefona uzandı. "O zaman bu işi San Francisco polisi yapsın." Numarayı çevirmeye başladı.

Bowman paniğe kapıldı. "Dur bir dakika! Buna gerek yok." Yüzü birden aydınlandı. "Şimdi anladım!" Ce-

binden bir şişe fentanil çıkardı. "Bunları ameliyat için alıyordum..."

"Ceplerini boşalt," dedi Wallace.

İki saat sonra Narkotik Büro'nun San Francisco şubesi, imzalı bir itirafı Bowman'ın uyuşturucu sattığı kimselerin listesini almıştı.

Paige haberi alınca Mitch Campbell'i görmeye gitti. Campbell odasında dinleniyordu. Paige içeri girerken masanın üstünde duran ellerinin titrediğini görmüştü.

Campbell ellerini hemen kucağına indirdi. "Merhaba, Paige. Nasılsın bakalım?"

"İyiym, Mitch. Seninle konuşmaya geldim."

"Otur hele."

Paige adamın karşısına oturdu. "Ne kadar zamandır sende Parkinson hastalığı var?"

Adamın yüzü bembeyaz kesildi. "Ne?"

"Parkinson, değil mi? Bunu saklamaya çalışıyordun."

Yoğun bir sessizlik oldu. "Ben... ben... evet. Ama ben... doktorluktan vazgeçemem. Bu benim tüm yaşamımdır."

Paige öne eğildi. "Doktorluktan vazgeçmen gerekmez, ama ameliyat yapmamalısın."

Adam birden yaşlanmış gibiydi. "Biliyorum. Geçen yıl bırakacaktım." Acı acı gülümsedi. "Ama artık bırakacağım herhalde, değil mi? Sen gidip bunu Dr. Wallace'a söylersin."

"Hayır," dedi Paige. "Dr. Wallace'a sen kendin söyleyeceksin."

Tom Chang yanına geldiğinde Paige kafeteryada yemek yiyordu.

"Olanları duydum," dedi Chang. "Bowman! İnanılmaz bir şey. İyi çalıştın."

Paige başını salladı. "Az daha yanlış adamı yakalattırıyordum."

Chang sessizce oturuyordu.

"İyi misin, Tom?"

"İyiyim mi diyeyim yoksa gerçeği mi istersin?"

"Biz arkadaşız. Gerçeği isterim."

"Evliliğim yıkıldı." Chang'ın gözleri dolmuştu. "Sye memlekete geri döndü."

"Çok üzüldüm."

"Suç onun değil. Evlilik diye bir şey kalmamıştı aramızda. Benim hastaneyle evli olduğumu söyledi. Haklıydı. Bütün ömrümü burada geçirip sevdiklerim yerine yabancılarla bakıyorum."

"Geri dönecektir."

"Hayır. Bu kere dönmez."

"Danışmanlığa başvurmayı falan denedin mi?"

"Sye istemiyor."

"Çok üzüldüm, Tom. Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

"Dr. Taylor... Oda 410...."

Paige birden bir korku duydu içinde. "Gitmem gerek," dedi. 410 numaralı oda. Sam Bernstein. Yetmişli yaşları içindeki adam en sevdiği hastalarından biriydi. Ameliyatı olanaksız bir mide kanseriyle yatmıştı. Hastanedeki hastaların çoğunun sürekli yakınmaları karşısında Sam Bernstein bir istisnaydı. Paige onun cesaretine ve onuruna hayrandı. Kendisini düzenli olarak ziyaret eden bir karısı ve iki yetişkin oğlu vardı. Paige onlardan da hoşlanmıştı.

Adam yaşam-destek sistemine bağlanmış, bir de not düşülmüştü: CÇ -kalbi durursa, Canlandırmaya Çalışmayın.

Paige içeri girdiğinde yatağın başında bir hemşire vardı. Paige girerken başını kaldırdı. "Öldü, doktor. Acil sürece geçmedim, çünkü..."

"Haklıydım. Teşekkür ederim."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Gerekenleri ben yaparım." Paige yatağın yanında durup canlı ve neşeli bir insan olan, ailesi ve arkadaşları olan, yaşamını çok çalışarak ve sevdiklerine bakarak geçiren adama baktı. Şimdi de...

Adamın özel eşyasının durduğu çekmeceyi açtı: ucuz bir saat, bazı anahtarlar, on beş dolar, takma dişleri ve karısına bir mektup. Bir insanın yaşamından geriye kalanlar.

Paige üzerine çöken sıkıntıyı bir türlü atamıyordu. "O kadar iyi bir insandı ki," dedi. "Neden...?"

Kat, "Paige, hastalarınızla duygusal ilişkiye giremezsiniz," dedi. "Bu seni paramparça eder."

"Biliyorum. Haklısın, Kat. Ama... ama ne kadar çabuk, değil mi? Daha bu sabah konuşuyorduk. Yarın cenazesi kalkacak."

"Gitmeyi düşünmüyorsun herhalde?"

"Hayır."

Kat ertesi sabah koridorda Honey'e rastladı. Honey heyecanlı görünüyordu.

"Bir aksilik mi var?" diye sordu kat.

"Dr. Wallace beni çağırtmış. Saat ikide odasında olmamı istemiş."

"Nedenini biliyor musun?"

"Geçen gün vizit çok kötü geçti. O Dr. Ritter canavarın biri."

"Umarım her şey yolunda gider."

"Ben de. Ama içimde kötü bir his var."

Honey saat ikide çantasında küçük bir kavanoz balla Benjamin Wallace'ın odasına girdi. Resepsiyon memuru

ru yemekteydi. Dr. Wallace'ın kapısı açıktı. "Buyrun, Dr. Taft," diye seslendi.

Honey odaya girdi.

"Kapıyı kapatın, lütfen."

Honey kapıyı kapattı.

"Oturun."

Honey adamın karşısına oturdu. Az daha titreyecekti.

Benjamin Wallace kıza bakarak, bu bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi bir şey, diye düşündü. Ancak yapılması gereken yapılmalıydı.

Honey bir saat sonra solaryumda Kat'ı bulup yanına oturdu.

"Dr. Wallace'ı gördün mü? diye sordu Kat.

"Evet. Uzun uzun konuştuk. Karısının geçen Eylül'de evden kaçtığını biliyor muydun? On beş yıldır evliymişler. Daha önceki evliliğinden iki yetişkin çocuğu varmış ama onları pek görmezmiş. Zavallı adamcağız öyle yalnız ki?"

İKİNCİ KİTAP

On Dördüncü Bölüm

YİNE Yılbaşı gelmişti ve Paige, Hat ve Honey 1994'ü Embarcadero İlçe Hastanesinde karşıladılar. Kendilerine hastaların adları dışında hiçbir şey değişmemiş gibi geliyordu.

Paige otoparktan geçerken Harry Bowman ve kırmızı ferrari'sini hatırladı. Harry Bowman'ın sattığı zehirle kaç kişinin yaşamı yok oldu? diye düşündü. Uyuşturucu o kadar ayartıcı ve sonunda da o kadar öldürücüydü ki.

Jimmy Ford elinde küçük bir buket çiçekle Paige'in yanına geldi.

"Nedir bu, Jimmy?"

Jimmy'nin yüzü kızardı. "Sana getirdim. Evleneceğimi biliyor muydun?"

"Hayır! Ama bu çok güzel bir haber. Talihli kız kimmiş bakalım?"

"Adı Betsy. Bir giyim mağazasında çalışıyor. Yarım düzine çocuğumuz olacak. İlk kızıma Paige adını vereceğim. Umarım bir itirazın olmaz."

"İtiraz mı? Aksine çok sevinirim."

*

Paige, Tom Chang için kaygılanıyordu. Genç adam dalgınlıktan derin depresyona gidip geliyordu.

Bir sabah Paige'le konuşurken, "Buradaki insanların çoğunun biz olmasaydık öleceklerini düşünmüş müydün?" dedi. "Bizim onların bedenlerini iyileştirip sağlıklı birer insan yapma gücümüz var," dedi.

Ertesi gün, "Biz kendi kendimizi kandırıyoruz," dedi. "Biz olmasaydık hastalarımız daha çabuk iyileşirlerdi. Biz bütün yanıtlar bizdeymiş gibi davranarak ikiyezülülük ediyoruz."

Paige bir an baktı. "Sye'den haber var mı?"

"Dün konuştum. Buraya dönmeyecek. Boşanma davası açmış."

Paige adamın kolunu tuttu. "Çok üzüldüm, Tom."

Chang omuzlarını silkti. "Neden? Ben aldırıyorum artık. Yeni bir kadın bulacağım. Göreceksin bak."

Bu konuşmada yerine oturmamamış bir şey vardı.

Paige o gece Kat'a, "Tom Chang için çok kaygılanıyorum," dedi. "Onunla son zamanlarda konuştun mu?"

"Evet."

"Sana normalmiş gibi geldi mi?"

"Hiçbir erkek bana normal görünmez," dedi Kat.

Paige hâlâ kaygılıydı. "Onu yarın akşam yemeğe çağıralım," dedi.

Paige ertesi sabah hastaneye girdiğinde bir hademenin Tom Chang'ı bodrumdaki teçhizat odasında bulduğunu öğrendi. Aşırı uyku ilacı alarak intihar etmişti.

Paige kendinden geçmişti. "Onu kurtarabilirdim," dedi. "O hep yardım çığlıkları atıyordu ve ben de onu duymadım."

Kat, "Ona yardım etmenin yolu yoktu, Paige," dedi. "Sorun da sen değildin, çözüm de. Karısı ve çocuğu olmadan yaşamak istemedi. Bu kadar basit işte."

Paige gözlerini kuruladı. "Lanet olsun buraya!" dedi. "Burasının baskısı ve çalışma saatleri olmasaydı karısı asla onu terk etmezdi."

"Ama terk etti," dedi. Kat. "Ve bu iş bitti."

Paige bir sabah Market Sokağı'nda giderken Alfred Turner'i gördü. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Onu aklından çıkaramamıştı. Alfred trafik ışığında karşıya geçiyordu. Paige köşeye vardığında ışık kırmızıya döndü. Paige buna aldırmadan arabaların arasından karşı kaldırıma koştu.

Adama yetişmek için hızlı adımlarla yürüyüp koluna dokundu. "Alfred..."

Adam döndü. "Affedersiniz?"

Bir yabancıydı.

Paige ve Kat artık dördüncü staj yıllarına geldikleri için düzenli olarak ameliyat yapıyorlardı.

Kat sinir cerrahisi üzerinde çalışıyordu ve insanın kafatasının içinde nöron adı verilen yüz milyar karmaşık bilgisayar mucizesine şaşmaktan kendini alamıyordu.

Kat birlikte çalıştığı doktorlara büyük saygı duyardı. Hepsi de usta ve parlak cerrahlardı. Kendisine güçlük çıkaran birkaç doktor yok değildi. Ondan randevu almaya çalışırlardı ve Kat birlikte çıkmayı reddettikçe ısrarlar da artıyordu.

Bir doktorun kendisi için, "İşte demirdonlu geliyor," dediğini duymuştu.

Paige zaman zaman hastane doktorlarıyla çıkarsa da, hiçbiri ile romantik bir ilişkiye girmiyordu. Alfred Turner kendisini çok kırmıştı ve bir daha aynı şeyi yaşamamaya kararlıydı.

Günlerinin ve gecelerinin çoğu hastanede geçiyordu. Paige genel cerrahide çalışıyordu ve bundan zevk almaktaydı.

Cerrahi bölüm başkanı George Englund bir sabah kendisini çağırttı.

"Bu yıl uzmanlık dalın olan kardiyovasküler cerrahiye başlayacaksınız."

"Evet."

"Sana bir sürprizim var. Dr. Barker'den söz edildiğini duymuş muydun?"

Paige şaşkınlıkla baktı adamın yüzüne. "Dr. Lawrence Barker mi?"

"Evet."

"Elbette."

Lawrence Barker'in adını duymamış olan yoktu. Dünyanın en büyük kalp cerrahlarından biriydi.

"Geçen hafta kralını ameliyet ettiği Suudi Arabistan'dan döndü. Dr. Barker benim eski arkadaşımdır, haftada üç gün bedava olarak burada çalışmayı kabul etti."

"Müthiş bir şey bu!" dedi Paige.

"Senin onun ekibine veriyorum."

Paige bir an konuşamadı. "Ne.. ne diyeceğimi bilemiyorum. Size minnettarım."

"Bu senin için mükemmel bir fırsattır. Ondan çok şey öğrenebilirsin."

"Bundan hiç kuşku yok. Teşekkür ederim, George."

"Yarın sabah saat altıda onuna vizite çıkacaksın."

"Yarını iple çekiyorum o halde."

"İple çekmek" sözü azdı. Dr. Lawrence Barker gibi biriyle çalışmak Paige'in rüyasıydı.

Adamı da, fotoğrafını da görmemişti, ama onu hayalinde canladırıyordu: uzun boylu, yakışıklı, kır saçlı, uzun ve duyarlı elli. Birlikte çalışacağız ve ben kendimi onun için vazgeçilmez biri yapacağım. Evli mi acaba?

Paige o gece Dr. Barker hakkında erotik bir film gördü. İkisi de çıplak bir halde ameliyat yapıyorlardı.

Ameliyatın ortasında Dr. Barker, "Seni istiyorum," demişti. Bir hemşire hastayı ameliyat masasından almış, Dr. Baker masaya Paige'i yatırmış ve sevişmişlerdi.

Paige uyandığında yatağından düşüyordu.

Paige ertesi sabah saat altıda kıdemli stajyer Joel Philips ve diğer beş stajyerlere ikinci kat koridorunda heyecanla beklerken ekşi yüzlü ve kısa boylu bir adam hızlı adımlarla yanlarına geldi. Adam sanki sert bir rüzgar karşısındaymış gibi öne doğru eğilerek yürüyordu.

"Burada ne duruyorsunuz? Haydi işe!" dedi.

Paige'in kendini toparlaması biraz uzun sürdü, ama hemén grubun ardına takıldı. Dr. Barker, "Her gün bakmanız gereken otuz otuz beş hasta var," dedi. "Her biri konusunda ayrıntılı notlar almanızı istiyorum."

Birkaç kişi, "Evet, efendim," diye mırıldandılar.

İlk koğuşa varmışlardı. Dr. Barker kırk yaşlarındaki bir hastanın yanında durdu. O aksi tavrı birden değişivermişti. Hastanın omzuna hafifçe dokunarak gülümsedi. "Günaydın. Ben Dr. Barker'im."

"Günaydın, doktor."

"Bugün nasılsınız bakalım?"

"Göğsüm ağrıyor."

Dr. Barker hastanın tabelasını inceledikten sonra Dr. Philips'e döndü. "Röntgenlerinde ne görünüyor?"

"Bir değişiklik yok. İyileşme yolunda."

"Bir CBC daha yapalım."

Dr. Philips not aldı.

Dr. Barker hastanın kolunu okşarak gülümsedi. "İyileşiyorsun. Seni bir hafta sonra taburcu ederiz." Sonra stajyerlere dönüp sert bir sesle, "Haydi!" dedi. "Daha çok hastamız var."

Tanrım, bu adam Dr. Jekyll ile Bay Hyde'ın tam kendisi!

Bir sonraki hasta göğsüne bir pacemaker yerleştirir-

len şişman bir kadındı. Dr. Barker tabelasını inceledi. "Günaydın, Bayan Shelby," dedi. "Sesi sakinleştiriciydi. "Ben Dr. Barker'im."

"Beni burada ne kadar tutacaksınız?"

"O kadar sevimlisiniz ki, sizi buradan hiç çıkartmak istemezdim, ama ne yapalım ki evde karım var."

Bayan Shelby kıkır kıkır güldü. "Talihli kadın."

Barker yine kadının tabelasını inceledi. "Taburcu olmanız çok yaklaşmış," dedi.

"Çok iyi."

"Bu öğleden sonra sizi bir daha göreceğim."

Lawrence Barker stajyerlere döndü. "Yürüyün!"

Doktorun ardından çevresi ailesiyle sarılı küçük bir Guatemalalı çocuğun yattığı yarı özel odaya girdiler.

"Günaydın," dedi Dr. Barker. Hastanın tabelasına baktı. "Bu sabah nasılsın bakalım?"

"İyiym, doktor."

Dr. Barker Phillips'e döndü. "Elektrolitlerde bir değişiklik var mı?"

"Hayır, doktor."

"Bu iyi haber işte." Dr. Barker oğlanın kolunu okşadı. "Dayan, Juan."

Annesi heyecanla, "Oğlum iyileşecek mi?" diye sordu.

Dr. Barker gülümsedi. "Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Teşekkür ederim, doktor."

Dr. Barker ardında stajyerler olduğu halde koridora çıktı. "Hastada miyorkardi, düzensiz ateş nöbetleri, başağrıları ve lokalize ödem var," dedi. "Siz dehalardan biri bana bunun en çok rastlanan nedenini söyleyebilir misiniz?"

Bir sessizlik oldu. Paige duraksayarak, "Ben bunun kalıtsal olduğunu sanıyorum," dedi.

Dr. Barker kadına bakıp teşvik edercesine başını salladı.

Paige bu hareketten memnun olarak devam etti. "Bir kuşak atlar ve sonra annenin genleriyle geçirilir." Kendinden memnun bir halde yüzü kızarak sustu.

Dr. Barker bir an kadının yüzüne baktı. "Palavra! Bu Chagas hastalığıdır. Latin Amerika halklarında görülür." Paige'e tiksintiyle baktı. "İnsaf! Sana doktor olduğun da kim söyledi?"

Paige kıpkırmızı kesilmişti.

Vizitin ondan sonraki kısmı bir karanlık içinde geçti. O sabah yirmi dört hastayı gezmişlerdi ve Paige Dr. Barker'in bütün sabahını kendisini küçük düşürmekle geçirdiği izlenimine kapılmıştı. Barker sorularını hep ona soruyordu. Doğru yanıt verdiğinde iltifat etmiyor, yanlış yanıtlarına ise bağırıyordu. Paige'in bir yanlışlık yaptığı yerde, "Ben köpeğimi bile sana ameliyat ettirmem," diye kükredi.

Vizit sona erince Dr. Philips, "Saat ikide ikinci vizi- te çıkacağız," dedi. "Şimdi defterlerinizi alın ve her hasta için notlarınızı yazın."

Philips Paige'e acıyarak baktı, bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra dönüp Dr. Barker'in yanına gitti.

Bu namussuzu bir daha asla görmek istemiyorum, diye düşündü Paige.

Paige ertesi gece nöbetçiydi. Bir krizden ötekine koşuyor, acil odalarını dolduran felaketler dalgasını durdurmaya çalışıyordu.

Gece saat birde uyudu. Hastanenin acil kapısına gelen cankurtaranın siren seslerini duymamıştı. İki hasta-bakıcı cankurtaranın kapısını açıp baygın yatan yaralıyı sedyeye taşıyıp doğruca ameliyathaneye götürdüler.

Hastaneye telsiz telefonla haber verilmişti. Bir hem-şire hastanın yanısıra koşuyor, diğeri rampanın başında bekliyordu. Yaralı altmış saniye sonra sedyeden ameliyat masasına aktarılmıştı.

Yaralı genç bir erkekti, ancak öylesine kan içindeydi ki, yüzünden neye benzediğini anlamak olanaksızdı.

Bir hemşire hemen kocaman bir makasla elbiselerini kesti.

"Bütün kemikleri kırılmış gibi."

"Kesilmiş bir domuz gibi kanıyor."

"Nabzını alamıyorum."

"Nöbetçi kim?"

"Doktor Taylor."

"Hemen çağırın. Acele ederse belki kurtarabiliriz."

Paige telefonun çalmasıyla uyandı.

"Alo.."

"Bir numaralı acilde önemli vaka, doktor. Kurtulacağını sanmıyorum."

Paige doğruldu. "Tamam. Geliyorum."

Saatine bakınca 1:30 olduğunu gördü. Yataktan fırladığı gibi asansöre koştu.

Bir dakika sonra acil odasına giriyordu. Odanın ortasındaki muayene masasında kanlar içindeki hasta yatmaktaydı.

"Ne olmuş?" diye sordu.

"Motosiklet kazası. Otobüs çarpmış. Başında kaskı yokmuş."

Paige baygın yatan yaralıya doğru yürüdü, hastanın daha yüzünü görmeden kim olduğunu anlamış gibiydi.

"Çabuk serum takın," dedi. "Oksijene bağlayın. Derhal kan yollasınlar. Kayıt bürosundan kan cinsini öğrenin."

Hemşire şaşırmıştı. "Onu tanıyor musunuz?"

"Evet. Adı Jimmy Ford'dur."

Paige parmaklarını genç adamın kafatasında dolaştırdı. "Büyük bir ödem var. Baş taraması ve röntgeni istiyorum. Onu yaşatmalıyız!"

"Başüstüne, doktor."

Paige bundan sonraki iki saatini Jimmy Ford için yapılması gereken her şeyi yaparak geçirdi. Röntgende

kırık kafatası, beyin ezilmesi, kırık omuz kemiği görülüyordu. Ama hepsi bir istikrar sağlanana kadar bekleyecekti.

Paige saat 3:30'da yapacak başka bir şey kalmadığına karar verdi. Jimmy'nin soluması biraz düzelmiş, nabızı güçlenmişti. *Yarım düzine çocuğumuz olacak. İlk kızıma Paige adını koyacağım.*

"Bir değişiklik olursa bana haber verin," dedi.

Hemşirelerden biri, "Merak etmeyin, doktor," dedi. "Ona çok iyi bakacağız."

Paige nöbet odasına döndü. Yorgunluktan tükenmişti ama Jimmy'yi düşünmekten uyuyamadı.

Telefon çaldı. Açacak gücü bile kalmamıştı. "Alo?"

"Doktor, hemen üçüncü kata gelseniz iyi olur. Dr. Barker'in hastalarından kalp krizi geçiriyor sanırım."

"Geliyorum." Dr. Barker'in hastalarından biri. Paige derin bir soluk aldı, yataktan çıktı, yüzünü soğuk suyla yıkayıp üçüncü kata çıktı.

Bir hemşire özel bir odanın önünde bekliyordu. "Bayan Hearn. Bir kalp krizi daha geçiriyor sanırım."

Paige odaya girdi.

Bayan Hearn elli elli beş yaşlarındaydı. Yüzünde eski güzelliğinin izlerini taşıyordu ama şişmandı. Göğsünü tutarak inliyordu. "Ölüyorum," dedi. "Soluk alamıyorum. Ölüyorum."

"Gececek," diye güven vermeye çalıştı Paige. Hemşireye döndü. "EKG çekildi mi?"

"Bana el sürdürtmüyor. Çok sinirli olduğunu söylüyor."

Paige hastaya, "Bir EKG çekmeliyiz," dedi.

"Hayır! Ben ölmek istemiyorum. Lütfen ölmeme izin vermeyin..."

Paige hemşireye döndü. "Dr. Barker'i ara. Hemen buraya gelmesini söyle."

Hemşire gitti.

Paige Bayan Hearn's'in göğsüne stetoskopunu dayadı. Kalp atışları normal görünüyordu ama Paige riski göze alamazdı.

Kadına, "Dr. Barker birkaç dakikaya kadar gelir. Biraz sakinleşmeye çalışın," dedi.

"Hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Göğsümde bir ağırlık var. Lütfen yanımdan ayrılmayın."

Paige Dr. Barker'i beklerken yoğun bakım birimine telefon etti. Jimmy Ford'un durumunda herhangi bir değişiklik yoktu. Hâlâ komadaydı.

Dr. Barker yarım saat sonra geldi. Aceleyle giyindiği belli oluyordu. "Ne oluyor?" diye sordu.

"Bayan Hearn's bir kalp krizi daha geçiriyor galiba," dedi Paige.

Dr. Barker yatağın yanına gitti. "EKG yaptınız mı?"

"Bırakmıyor."

"Nabız?"

"Normal. Ateşi yok."

Dr. Barker stetoskopunu Bayan Barker'in sırtına dayadı. "Derin bir soluk alın."

Kadın denileni yaptı.

"Bir daha."

Bayan Hearn's gürültüyle geçirdi. "Özür dilerim." Gülümsedi. "Oh, şimdi biraz rahatladım."

Doktor kadının yüzüne baktı. "Akşam ne yediniz, Bayan Hearn's?"

"Bir hamburger."

"Sadece bir hamburger mi? Hepsi o kadar mı?"

"İki tane."

"Başka?"

"Eh, bilirsiniz işte... soğan, kızarmış patates."

"İçecek olarak?"

"Kakaolu süt."

Dr. Barker hastasına baktı. "Kalbinizde bir şey yok. Bizi kaygılandıran bu iştahınız." Paige'e döndü. "Burada

bir mide yanmasıyla karşı karşıyasınız. Sizinle dışarda görüşelim, doktor."

Koridora çıkınca bağırmaya başladı. "Sana tıp fakültesinde ne öğrettiler? Kalp krizi ile mide yanması arasındaki farkı bilmiyor musun?"

"Ben düşündüm ki..."

"Asıl sorun bu işte: sen hiçbir şey düşünmedin. Bir daha beni böyle bir şey için uyandırırsan canına okurum. Anlaşıldı mı?"

Paige hiç konuşmadan kaskatı bir halde durdu.

Lawrence Barker alaycı bir sesle, "Ona bir gaz gide-rici ilaç verin, doktor," dedi. "Hemen iyileştiğini göreceksiniz. Saat altıda vizitte görüşürüz."

Paige fırtına gibi uzaklaşan adamın ardından baktı.

Nöbet odasındaki portatif yatağına dönünce, Lawrence Barker'i öldüreceğim diye düşündü. *Hem de ağır ağır. Çok hasta olacak. Vücuduna on yerden tüp sokulacak. Çektiği acılara son vermem için bana yalvaracak, ama ben istediğini yapmayacağım. Onu acı çekmeye bırakacağım ve tam iyileşmeye başladığında da... öldüre-ğim!*

On Beşinci Bölüm

PAIGE gizlice Canavar dediği Dr. Barker'le sabah vizitindeydi. Adama üç kalp ameliyatında yardımcılık etmişti ve ona karşı duygularına karşın ustalığına hayran kalmaktan kendini alama-mıştı. Onun bir hastanın göğsünü açışını, hasta kalbi çıkarıp organ bağışıyla sağlanan yeni bir kalbi yerleştirip dikmesini seyretmişti. Ameliyat beş saat bile sürmemiş-ti.

Hasta birkaç hafta sonra normal yaşama dönecek. Cerrahların kendilerini tanrılar olarak görmemelerine şaşmamak gerek. Ölüleri diriltiyorlar, diye düşünüyordu.

Paige kaç kere görmüştü bir kalbin durup da, bir parça ete dönüştüğünü. Ve sonra mucize gerçekleşir, cansız bir organ yeniden atmaya başlar ve ölmekte olan bir bedene kan gönderirdi.

Bir sabah bir hastaya damar içi balon takılacaktı. Paige yine Dr. Barker'e yardım ediyordu. Tam ameliyata başlanacakken Dr. Barker, "Sen yap!" dedi.

Paige adama baktı. "Efendim?"

"Basit bir ameliyattır. Yapabileceğini düşünür müsün?" Sesinde horgörü vardı.

"Evet," dedi Paige.

"Yap o halde!"

Barker, Paige'in hastanın damarına bir tüp yerleşti-

rip kalbe bağlamasını izledi. İş kusursuzca yapılmıştı. Barker tek bir sözcük bile söylemeden seyrediyordu.

Canı cehenneme. Yaptığım hiçbir şeyi beğenmeyecek, diye düşündü Paige.

Paige tüpe bir boya doldurdu. Monitörde boyanın kalp damarlarına girişini izlediler. Ekranda blokajın derecesi ve damardaki yeri görüldü.

Kıdemli stajyer Paige'e bakarak gülümsedi. "Güzel."

"Teşekkür ederim." Paige Dr. Barker'e döndü.

"Çok ağır," diye hırladı Barker.

Ve çıkıp gitti.

Dr. Barker'in hastaneye gelmediği günler Paige'in iyi günleriydi. Kat'a, "Onsuz bir gün bir haftalık tatile bedel," dedi.

"Ondan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

"Çok parlak bir doktor, ama insan olarak sefil."

"Sen bir de benim katlanmak zorunda olduklarımı bir görsen. Hepsi de kendilerini kadınlara Tanrının bir nimeti olarak görüyorlar. Şu dünyada erkek olmasaydı ne esaslı olurdu, değil mi?"

Paige arkadaşına baktı, ama bir şey söylemedi.

Paige ile Kat Jimmy Ford'u yoklamaya gittiler. Genç hâlâ komadan çıkmamıştı. Yapacakları bir şey yoktu.

"Lanet olsun!" diye söylendi Kat. "Böyle şeyler neden iyi insanların başına gelir ki?"

"Keşke bilseydim."

"Atlatacak mı dersin?"

Paige duraksadı. "Elimizden gelen her şeyi yaptık. Gerisi Tanrı'ya kalmış."

"Garip. Ben bizim tanrı olduğumuzu sanıyordum."

*

Paige ertesi günü öğleden sonrası vizitlerinin başındaydı. Kıdemli stajyerlerden Kaplan kendisini koridorda durdurdu. "Bugün talihlisin," diyerek sıırıttı. "Yeni bir tıp öğrencisine hastaneyi gezdireceksin."

"Sahi mi?"

"Evet, A.Y'ye."

"A.Y mi?"

"Aptal Yeğen. Dr. Wallace'ın karısının doktor olmak isteyen bir yeğeni var. Son iki okuldan kovulmuştu. Ona hepimiz katlanmak zorunda kaldık. Şimdi sıra sende."

"Ama benim böyle işler için zamanım yok. Zaten boğazıma kadar..."

"Bunda seçme hakkın yok. Uslu bir kız olursan Dr. Wallace sana iyi puan verecek."

Paige içini çekerek vizitlere başlamak için bekleyen yeni stajyerlerin yanına gitti. A.Y hangisiydi? Saatine baktı. Üç dakika geç kalmıştı bile. Bir dakika daha beklerim, diye düşündü. Sonra uzun boylu, zayıf bir erkeğin kendisine doğru geldiğini gördü.

Adam soluk soluğa, "Özür dilerim," dedi. "Dr. Wallace bana..."

"Geç kaldınız."

"Biliyorum. Özür dilerim. Ben..."

"Önemi yok. Adınız nedir?"

"Jason. Jason Curtis." Üzerinde bir spor ceket vardı.

"Beyaz önlüğünüz nerede?"

"Beyaz önlük mü?"

"Size vizitlerde beyaz önlük giyildiğini söylemediler mi?"

Genç adam şaşırmıştı. "Hayır. Korkarım ben..."

"Başhemşirenin odasına gidip bir beyaz önlük isteyin. Not defteriniz de yok."

"Hayır."

"Bizi Bir no.lu koğuşta bulursunuz."

"Emin misiniz? Ben..."

"Denileni yapın!" Paige ile diğerleri Jason Curtis'i bırakıp yürüdüler.

Curtis beyaz önlüğü giymiş olarak geldiğinde üçüncü hastanın başındaydılar. Paige anlatmaya devam etti: "... kalp tümörleri birincil olurlar ki, buna pek seyrek rastlanır. En çok rastlanan ikincil olanlarıdır."

Curtis'e döndü. "Üç tümör tipini söyleyebilir misiniz?"

Curtis kadının yüzüne baktı. "Hiç sanmıyorum."

"Epikardiyal, miyokardiyal. Endrokardiyal."

Adam Paige'e bakıp gülümsedi. "Bu gerçekten çok ilginç."

Dr. Wallace falan dinlemem, ben bunu başımdan savarım, diye düşündü Paige.

Paige bir sonraki hastayı muayene ettikten sonra grubu koridora çıkararak, alçak sesle, "Burada ateş ve aşırı taşikardi eşliğinde tiroid var," dedi. Jason Curtis'e döndü. "Bunu nasıl tedavi edersiniz?"

Adam bir an düşündü. Sonra, "Sevecenlikle mi?" dedi.

Paige kendini güç tutuyordu. "Onun annesi değil, doktorusunuz? Susuzluğa karşı sürekli serum verilmesi gerek. Ayrıca damardan iyodin ve antitiroid ilaçlar."

Jason başını salladı. "Doğru sanırım."

Vizit bitince Paige Curtis'i bir kenara çekti. "Sizinle açık konuşmamı ister misiniz?"

"Elbette, çok memnun olurum."

"Başka bir meslek seçin."

Curtis'in kaşları çatıldı. "Yani bu işe uygun değil miyim diyorsunuz?"

"Doğrusunu isterseniz, hayır. Bundan hoşlanmıyorsunuz, değil mi?"

"Hoşlanıyorum diyemem."

"O zaman neden bu mesleği seçtiniz?"

"Doğrusunu isterseniz zorla itildim diyebilerim."

"Bakın, Dr. Wallace'a yanlış bir iş yaptığımı söyle-

yin. Bence yaşamınızda yapacak başka bir şey bulmalısınız."

"Bunu açıkça söylediğiniz için çok teşekkür ederim. Acaba bunu biraz daha geniş konuşabilir miydik? Eğer bu akşam yemeğine bir sözünüz yoksa..."

"Daha fazla konuşacak bir şeyimiz yok," dedi Paige. "Dayınıza söylersiniz ki..."

Tam o anda Dr. Wallace göründü. "Jason!" diye seslendi. "Her yerde seni arıyordum." Paige'e döndü. "Tanıştınız demek."

"Evet, tanıştık," dedi Paige.

"Güzel. Jason hastaneye yapılacak ek inşaatın mimarıdır."

Paige donup kalmıştı. "Ne?"

"Evet. Sana söylemedi mi?"

Paige yüzünün kızardığını hissetti. Yer yarılısın da içine girsin istiyordu. Adam kendisini aptal yerine koymuştu. Jason'a döndü. "Bana kim olduğunuzu neden söylemediniz?"

"Bunun için bana fırsat tanımadınız ki."

"Ne fırsatı tanımadı?" diye Dr. Wallace sordu.

"Bana izin verirsiniz..." dedi Paige.

"Bu akşam yemeği ne olacak?"

"Ben akşamları yemek yemem. Ayrıca da meşgulüm."

Paige başka bir şey söylemeden iki adamın yanından ayrıldı.

Jason hayran hayran baktı arkasından. "Esaslı kadın."

"Öyle, değil mi? Haydi, şimdi odama gidip planlar hakkında konuşalım mı?"

"Olur." Ama Curtis'in aklı Paige'de kalmıştı.

Temmuzla birlikte Birleşik Devletlerin bütün hastanelerinde yeni stajyerlerin doktorluğa ilk adımı atma ayı gelmişti.

Hemşireler yeni stajyerleri hevesle bekliyorlar, aralarında iyi aşık ya da koca olacaklarına inandıklarını paylaşıyorlardı. Yeni stajyerlerin geldikleri o ilk gün hemen hemen bütün kadınların gözü Dr. Ken Mallory'deydi.

Ken Mallory'nin Washington'da özel bir hastaneden Embarcadero İlçe Hastanesine neden geldiğini kimse bilmiyordu. Beşinci yılında olan bir stajyer ve genel cerrahı. Washington'u terk etme nedenini bir kongre üyesinin karısıyla olan ilişkisi olduğu söyleniyordu. Hemşirelerin bildikleri tek şey Ken Mallory'nin o güne kadar gördükleri en yakışıklı erkek olduğuydu. Uzun boylu, atletik yapılı, dalgalı sarı saçlı bir erkekti ve yüzü ancak sinema perdelerine yakışırdı.

Mallory sanki yıllardır oradaymış gibi uyum sağlamıştı hastaneye. Hemşireler onun dikkatini çekebilmek için yarışıyorlardı. Öteki doktorlar Mallory'nin her akşam değişik bir hemşireyle boş bir nöbet odasına girdiğini görürlerdi.

Paige, Kat ve Honey de onu konuşuyorlardı. "O hemşirelerin onun gözüne girmek için nasıl çırpındıklarını gördünüz mü?" Kat güldü. "Koynuna girmek için bayağı bir yarış başladı."

"Onun çekici olduğunu kabul etmelisin," dedi Honey.

Kat başını salladı. "Bence değil."

Bir sabah Mallory içeri girdiğinde beş altı stajyer giyinme odasındaydılar.

Biri, "Şimdi senden söz ediyorduk," dedi. "Epey yorulmuş olmalısın."

Mallory sırtıttı. "Eh, kötü bir gece değildi." O geceyi iki hemşireyle birlikte geçirmişti.

Stajyerlerden Grundy, "Ken, sen bizleri hadıma çevirdin," dedi. "Bu hastanede yatamayacağım kadın yok mudur?"

Mallory güldü. "Hiç sanmam."

Grundy bir an düşündü. "İddiaya girerim ki, öyle biri var."

"Sahi mi? Kim?"

"Kıdemli stajyerlerden biri. Kat Hunter."

Mallory başını salladı. "Kara bebek. Onu gördüm. Çok çekici. Onu yatağa atamayacağımı nereden çıkardınız?"

"Hepimiz denedik de ondan. Sanırım erkeklerden hoşlanmıyor."

"Ya da gerçek erkeğe henüz rastlamamıştır."

Grundy başını salladı. "Hayır. Bunu başaramazsın."

Bu bir meydan okumaydı. "Yanılıyorsun," dedi Mallory.

Stajyerlerden biri, "Yani bahse girer misin?" diye sordu.

Mallory gülümsedi. "Elbette. Neden olmasın?"

"Tamam." Hepsi Mallory'nin çevresini sardılar. "Onunla yatamayacağına beş yüz dolara bahse girerim."

"Kabul."

"Benden de üç yüz dolar."

Bir diğeri, "Ben altı yüz dolar koyuyorum," dedi.

Sonunda konan para beş bin dolara çıkmıştı.

"Ne kadar zaman veriyorsunuz?" diye sordu Mallory.

Grundy bir an düşündü. "Otuz gün diyelim. Yeter mi?"

"Çok bile."

"Ama kanıtlaman gerekecek," dedi Grundy. "Kadın seninle yattığını kabul etmeli."

"Sorun değil." Mallory çevresine bakıp güldü. "Enayiler!"

*

Grundy on beş dakika sonra Kat, Paige ve Honey'in kahvaltı ettikleri kafeteryadaydı.

"Bir dakikalığına size katılabilir miyim?" diye sordu.

Paige başını kaldırdı. "Elbette."

Grundy oturdu, Kat'a bakarak özür dilercesine, "Söylemekten çekiniyorum ama, gerçekten çok kızdım ve bilmeniz gerek düşündüm.." dedi.

Kat şaşırmişti. "Neyi bilmemiz gerekir?"

Grundy içini çekti. "Yeni gelen kıdemli stajyer var ya? Ken Mallory?"

"Evet."

"Şey... tanrım, ne kadar da güç bunu söylemek... Doktorlardan bazılarıyla otuz gün içinde seninle yatacığına beş bin dolara bahse girdi."

Kat'ın yüzü asıldı. "Ya?"

"Kızmakta haklısın. Duyunca ben de çok bozuldum. Seni uyarmak istedim. Seninle çıkmak isteyecektir. Bunu neden isteyeceğini bilmeni istedim."

"Teşekkür ederim," dedi Kat.

"Elimden gelen buydu işte."

Grundy kalkıp gitti.

Koridorda diğer stajyerler kendisini bekliyorlardı.

"Nasıl gitti?" diye sordular.

Grundy güldü. "Mükemmel. Öfkesinden kudurdu."

Honey, "Korkunç bir şey bu," diyordu.

Kat başını salladı. "Biri onun penisini kesmeli."

Paige düşünüyordu. Bir süre sonra, "En iyisi ne, Kat, biliyor musun?" dedi. "Onunla çıksan çok ilginç olurdu."

"Ne?"

Paige'in gözleri parlıyordu. "Neden olmasın? Eğer oyun oynamak istiyorsa, biz de ona yardımcı olalım. Ama sonunda bizim oyunumuzu oynayacaktır."

Kat merakla öne eğildi. "Devam et."

"Otuz günü var, değil mi? Senden birlikte çıkmanızı istediğinde sıcak ve sevecen davranırsın. Ona delicesine vurgunmuşsun gibi. Onu çıldırtırsın. Ama yapmayacağın tek şey onunla yatmak olacaktır. Ona beş bin dolara bir ders öğretiriz."

Kat üvey babasını düşündü. Bu, intikam almak gibi bir şeydi. "Hoşuma gitti," dedi.

"Yani yapacak mısın?" dedi Honey.

"Evet."

Kat bu sözüyle kendi ölüm emrini imzalamış olduğunu bilemezdi.

On Altıncı Bölüm

JASON Curtis, Paige Taylor'u unutamıyordu. Ben Wallace'ın sekreterini aradı. "Merhaba. Ben Jason Curtis. Dr. Paige Taylor'un telefon numarasını istiyorum."

"Elbette, Bay Curtis. Bir dakika." Kadın numarayı verdi.

Telefona Honey çıktı. "Dr. Taft."

"Ben Jason Curtis. Dr. Taylor evde mi?"

"Hayır. Hastanede nöbette."

"Ya! Çok yazık."

Honey adamın sesindeki düşkünlüğünü hissetmişti. "Eğer acil bir durum varsa, ben..."

"Hayır, hayır."

"Mesajınızı alıp kendisini size telefon ettirebilirim."

"Bakın, bu olur işte." Jason kendi numarasını verdi.

"Kendisine aradığınızı söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Paige eve dönünce Honey, "Jason Curtis aradı," dedi. "İşte numarası."

"At gitsin."

"Onu aramayacak mısınız?"

"Hayır. Asla."

"Hâlâ Alfred'i düşünüyorsun, değil mi?"

"Elbette ki, hayır."

Honey arkadaşının ağzından başka bir şey alamadı.

Jason iki gün bekledikten sonra tekrar aradı.

Bu kere telefona Paige çıktı. "Dr. Taylor."

"Merhaba! Ben Dr. Curtis."

"Doktor..."

"Beni hatırladığınızı sanmıyorum. Geçen gün sizinle vizitteydim ve sizden yemeğe çıkmanızı istemiştim. Siz de.."

"İşim olduğunu söylemiştim. Hâlâ da meşgulüm. Güle güle, Bay Curtis." Paige telefonu kapattı.

"Neydi o?" dedi Honey.

"Hiç."

Ertesi sabah stajyerler Paige ile sabah vizitesine çıkmak için beklerlerken Jason Curtis de beyaz önlüğüyle çıkageldi.

"Umarım geç kalmamışımdır," dedi. "Beyaz önlük almaya gitmiştim. Onu giymediğimde çok kızdığınızı biliyorum."

Page öfkeyle derin bir soluk aldı. "Gel buraya," diyerek Jason'u boş olan doktorlar giyinme odasına soktu. "Burada ne işin var?"

"Doğrusunu istersen, geçen gün gördüğüm bazı hastalar hakkında kaygılanmışım. Nasıl olduklarını görmeye geldim."

Adam insanı çıldırtırdı.

"Neden gidip inşaat yapmıyorsun?"

Jason cebinden bir tomar bilet çıkardı. "Bak, neyi sevdiğini bilmediğim için bu gece maça, tiyatroya, opera-

ya ve bir de konsere bilet aldım. İsteddiğini seç. Geri almıyorlar."

"Sen paranı hep böyle boşuna mı harcarsın?"

"Sadece aşık olduğum zamanlar," dedi Jason.

"Dur bir dak..."

Jason biletleri uzattı. "Seç bakalım."

Paige uzanıp hepsini aldı. "Teşekkür ederim. Bunları klinik hastalarım vereceğim. Çoğunun operaya ya da tiyatroya gidecek fırsatları yoktur."

Jason güldü. "Çok iyi! Umarım keyif alırlar. Bu akşam benimle yemeğe çıkar mısınız?"

"Hayır."

"Nasıl olsa yemek yiyeceksin. Fikrini değiştirmez misin?"

Paige biletler konusunda hafif bir suçluluk içindeydi. "Benden iyi bir arkadaş olmaz," dedi. "Dün gece nöbeteydim..."

"Erken döneriz. Söz veriyorum."

"Pekala, ama..."

"Çok güzel! Seni nereden alayım?"

"Burada yedide işim biter."

"Buradan alırım öyleyse." Jason esnedi. "Şimdi eve dönüp yatacağım. Sabahın bu saatinde de kalkılır mıydı?"

Paige adamın ardından bakarken elinde olmadan gülümsüyordu.

Jason o akşam yedide hastaneye gittiğinde nöbetçi hemşire, "Dr. Taylor nöbetçi odasında," dedi.

"Teşekkür ederim." Jason nöbetçi odasına gitti. Kapı kapalıydı. Vurdu. Yanıt yoktu. Bir daha vurdu. Yine yanıt yoktu. Kapıyı açıp içeri baktı. Paige yatağa uzanmış kendinden geçmişçesine uyuyordu. Jason kadının yanına gidip uzun uzun baktı. Seninle evleneceğim, diye düşün-

dü. Sonra ayaklarının ucuna basarak odadan çıkıp kapıyı hafifçe kapattı.

Jason ertesi sabah bir toplantıdayken sekreteri oda-ya küçük bir buket çiçek getirdi. Kartın üzerinde, Özür dilerim, yazıyordu. Jason hastaneye telefon açtı.

"Dün gece için özür dilerim," dedi Paige. "Çok utandım."

"Utanma. Ama bir sorum var. Bu gece bir daha deneyebilir miyiz?"

Paige duraksadı. *Bir ilişkiye girmek istemiyorum. Hâlâ Alfred'i unutamadın değil mi?*

"Alo. Orada mısınız?"

"Evet." Bir gecenin bir zararı olmazdı. "Evet, yemeğe çıkabiliriz."

"Çok iyi."

Paige o gece giyinirken Kat, "Esaslı biri galiba," dedi. "Kiminle çıkıyorsun?"

"Bir doktor-mimarla."

"Ne?"

Paige hikâyeyi anlattı.

"Hoş birine benziyor. Onunla ilgileniyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Akşam gayet iyi geçti. Paige Jason'un yanında rahat olabildiğini hissetti. Dereden tepeden söz ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar.

"Bana kendinden söz et," dedi Jason. "Nerelerde yaşıyorsun?"

"İnanmazsın ki."

"İnanacağıma söz veriyorum."

"Pekala. Kongo, Hindistan, Burma, Nijerya, Kenya...."

"Sana inanmıyorum."

"Doğru ama. Babam Dünya Sağlık Örgütünde çalışırdı. Doktordu. Ben çocukluğumu Üçüncü Dünya ülkelerinde geçirdim."

"Senin için güç olmuş olmalı."

"Heyecanlıydı. En güç yanı hiçbir yerde arkadaş edinecek kadar uzun kalmamaktı. Pek çok garip dil ve egzotik adetler öğrendim."

"Örneğin?"

"Örneğin..." Paige bir an düşündü. "Hindistan'da ölümden sonra yaşama ve gelecek yaşamının bunu nasıl geçirdiğine bağlı olduğuna inanırlar. Eğer kötü isen bir sonraki yaşamında hayvan olursun. Bir köydeki köpeğimizin kim olduğunu ne kötülük yaptığını düşündüğümü zü hatırlıyorum. Sonra gherao vardı."

"Gherao mu?"

"Çok güçlü bir ceza biçimidir. Kalabalık, bir insanın çevresini sarar."

"Ve?"

"O kadar işte."

"O kadar mı?"

"Ne bir şey söylerler ne de bir şey yaparlar. Ama adam hareket edemez ve oradan kaçamaz. Kalabalığın istediğini kabul edene kadar orada kalır. Bu saatlerce sürebilir. Adam çemberin içinde kalır ama kalabalık nöbetleşerek değişir. Bir keresinde gherao'dan kaçmaya çalışan birini görmüştüm. Onu döve döve öldürdüler."

Paige olayı hatırlayarak ürperdi. Genelde çok dostça olan insanlar ansızın çılgın bir kalabalığa dönüşmüşlerdi. "Kaçalım buradan!" diye bağırıyordu Alfred. Paige'in kolundan yakalamış sakın bir yan sokağa kaçmışlardı.

"Korkunç bir şey," dedi Jason.

"Babam ertesi gün bizi oradan başka bir yere götürmüştü."

"Babanı tanımış olmak isterdim."

"Çok iyi bir doktordu. Park Avenue'de çok başarılı olabiliirdi ama parayla ilgili değildi. Sadece insanlara yardım etmek isterdi."

"Ona ne oldu?"

"Bir kabile savaşında öldürüldü."

"Çok üzüldüm."

"Yaptığı işi severdi. Başlarda yerliler kendisine karşı koydular. Çok körinançları vardı. Uzak Hint köylerinde herkesin köy falcısı tarafından yapılmış birer horoskoları vardır ve hepsi ona göre yaşarlar." Güldü. "Benimki de çıkarıldığında çok hoşlanmıştım."

"Seninkinde yakışıklı ve genç bir mimarla evleneceğin yazılı mıydı?"

Paige erkeğin yüzüne baktı ve sertçe, "Hayır," dedi. Konuşma çok kişisel olmaya başlamıştı. "Sen bir mimar-sın, ne demek istediğimi anlayacaksın sanırım. Ben toprak döşemeli saz kulübelerde büyüdüm. Tek hayalim günün birinde iki katlı, yemyeşil bahçesi beyaz çitle çevrili bir evde yaşamaktı..." Paige durdu. "Kusura bakma. Bu kadar konuşmak istemezdim, ama sen sormuştun."

"Sorduğum için memnunum."

Paige saatine baktı. "Bu kadar geç olduğunun farkında değildim."

"Bunu bir daha tekrarlayabilir miyiz?"

Ona cesaret vermek istemiyorum, diye düşündü Paige. Kat'ın söylediği bir şey aklına geldi. *Bir hayalete tutunuyorsun sen. Bırak gitsin.* Jason'a bakarak, "Evet," dedi.

Ertesi sabah bir ulak bir paket getirdi. Kapıyı Paige açmıştı.

"Dr. Taylor'a bir paket var."

"Doktor Taylor benim."

Ulak şaşırdı. "Siz doktor musunuz?"

"Evet, ben doktorum," dedi Paige sabırlı bir sesle. "Bir sakıncası mı var?"

Genç omuzlarını silktilti. "Ne münasebet, hanımefendi. Burayı imzalayın lütfen."

Paket epey ağırdı. Paige yemek odası masası üzerine yerleştirip açtı. İçinden iki katlı, balkonlu beyaz bir ev modeli çıktı. Evin çevresi çimenlerle ve beyaz bir çitle çevriliydi. Jason bunu yapmak için bütün gece çalışmış olmalıydı. Bir de kart vardı:

Benim []

Bizim []

Lütfen birini işaret et.

Paige uzun uzun baktı eve. Ev tamamdı, ama erkek yanlıştı.

Neyim var benim böyle? diye sordu kendi kendine. Akıllı, çekici ve kibar bir erkek. Ama ne olduğunu biliyordu. Jason Alfred değildi.

Telefon çaldı. Jason'du. "Evini aldın mı?" diye sordu.

"Çok güzel. Çok teşekkür ederim."

"Sana gerçeğini yapmak isterim. Boş yeri doldurdun mu?"

"Hayır."

"Ben sabırlı bir insanım. Bu akşam yemeğe boş musun?"

"Evet, ama seni uyarmam gerek. Bütün gün ameliyat yapacağımdan bu gece ayakta duramayacak kadar yorgun olurum."

"Erken döneriz. Ha, yemek annemle babamın evinde."

Paige bir an duraksadı. "Ya?"

"Onlara senden söz ettim."

"Çok iyi." İşler çok hızlı ilerliyordu.

Paige telefonu kapatınca, "Bunu yapmamalıyım, diye düşündü. Bu akşam ayakta uyuyacak kadar yorgun

olacağım." Telefon edip randevuyu iptal etmeyi düşündü. Ama bunun için çok geçti artık.

*

Paige o gece giyinirken Kat, "Bitkin görünüyorsun," dedi.

"Öyleyim.

"Neden çıkıyorsun o halde? Erkenden yatmalıydın."

"Bu gece olmaz."

"Yine Jason mu?"

"Evet. Ana-babasıyla tanışacağım."

"Aha!" Kat başını salladı.

"Hiç de düşündüğün gibi değil," dedi Paige.

Jason'un ailesi Pacific Heights'da çok sevimli eski bir evde oturuyorlardı. Babası yetmiş yaşlarında aristokrat görünümlü bir adamdı. Annesi sıcak kanlı ve sevimli bir kadındı. Paige bir anda kendini evinde hissetti.

Bayan Curtis, "Jason bize sizden o kadar çok söz etti ki," dedi. "Ama bu kadar güzel olduğunuzu söylememiştin."

"Teşekkür ederim."

Jason ile babasının yaptıkları binaların minyatür maketleriyle dolu kütüphaneye girdiler.

"Jason, büyükbabası ve ben sanırım San Francisco'nun manzarasını epey değiştirmişizdir," dedi Jason'un babası. "Oğlum bir dâhidir."

"Ben de Paige'e bunu söyleyip duruyorum," dedi Jason.

Paige güldü. "İnanırım." Gözleri kapanıyordu.

Jason kaygıyla izliyordu kadını. "Haydi, yemeğe geçelim," dedi.

Büyük yemek salonuna girdiler. Bir hizmetçi servise başladı.

Jason'un babası, "Şu portre Jason'un büyük dedesininindir," dedi. Onun yaptığı bütün binalar 1906 depremin-

de yıkıldı. Çok değerli binalardı. Sana yemekten sonra onların fotoğraflarını..."

Paige'in başı masaya düştü. Derin bir uykuya dalmıştı.

Jason'un annesi, "İyi ki çorba yoktu," dedi.

Ken Mallory'nin bir sorunu vardı. Kat konusundaki bahis sözü hastaneye yayılınca ortadaki para hemen on bin dolara çıkmıştı. Mallory başarısından o kadar emindi ki, ödeyebileceğinden fazla bahse girmişti.

Kaybedersem hapı yuttum demektir. Ama kaybetmeyeceğim. Artık ustanın işe başlama zamanı geldi.

Mallory yanına yaklaştığında Kat, Paige ve Honey'le kafeteryada yemek yiyordu.

"Siz doktorlara katılabilir miyim?"

Hanımlar değil, kızlar değil. Doktorlar. Duyarlı bir tip, diye düşündü Kat. "Buyrun," dedi.

Paige ile Honey birbirlerine baktılar.

Paige, "Ben gidiyorum," dedi.

"Ben de. Sonra görüşürüz."

Mallory Paige ile Honey'in arkalarından baktı.

"Epey dolu bir sabah galiba?" dedi Mallory, sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi.

"Hep öyle değil midir?" Kat erkeğe umut veren bir gülümsemeyle baktı.

Mallory stratejisini dikkatle planlamıştı. *Ona kendisiyle bir kadın olarak değil bir insan olarak ilgilendiğimi göstereceğim. Bu tipler seks nesnesi olmaktan nefret ederler. Onunla tıptan söz edeceğim. Yavaş yavaş. Yatağa atmak için tam bir ayım var.*

"Bayan Turnball'un otopsisini duydunuz muydu?" diye başladı Mallory. "Kadının karnında bir koka kola şişesi vardı. Bunun nasıl..."

Kat öne eğildi. "Cumartesi gecesi boş musun, Ken?"

Mallory gafil avlanmıştı. "Ne?"

"Beni yemeğe çıkarırsın diye düşünmüştüm."

Ken az daha yüzünün kızaracağını hissetti. *Tanrım! Bu lezbiyen falan değil. Çocuklar onu yatağa atamadıkları için öyle konuşuyorlar. Eh, bunu ben başaracağım. Neredeyse açıkça istiyor bu yahu! Cumartesi gecesi kiminle randevusu olduğunu hatırlamaya çalıştı. Ameliyat hemşiresi Sally. O bekleyebilirdi.*

"Önemli bir işim yok," dedi Mallory. "Seni yemeğe götürmek benim için bir zevktir."

Kat elini erkeğin eli üzerine koydu. "Çok iyi. O akşamı ipe çekiyorum," dedi.

Mallory sırtıttı. "Ben de." *Hem de bilemeyeceğin kadar, yavrum. Tam on bin dolarlık!*

Kat o öğleden sonra Paige ile Honey'e rapor verdi.

"Ağzı açık kaldı," diye kahkahayı bastı. "Yüzündeki ifadeyi görecektiniz. Kediye yutmuş kanaryaya benziyordu."

Honey, "Cumartesi gecesi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bir tavsiyen var mı?"

"Var," dedi Paige. "Plan şöyle..."

Kat ve Ken Mallory akşam yemeğini Emilio'da yediler. Kat omuzlarını açık bırakan beyaz pamuklu bir elbise giymişti.

"Müthişsin," dedi Mallory.

İçkilerini içerken Kat, "Herkes senin çok esaslı bir doktor olduğunu söylüyor, Ken," dedi.

"İyi bir eğitim gördüm ve hastalarımı çok severim. Onlar benim için çok önemlidirler." Sesinde içtenlik vardı.

Kat elini erkeğin eli üzerine koydu. "Bundan hiç

kuşkum yok. Sen nerelisin? Senin hakkında her şeyi bilmek isterim. Gerçek seni."

Tanrım! Bu benim kullanacağım sözleri kullanıyor, diye düşündü Mallory. Bu işin çok kolay olacağından emindi. Kadın konusunda uzmandı. Radarı, onların çıkardıkları bütün sinyalleri alırdı. Kadınlar bir bakış, bir gülümseme, bir ses tonuyla evet derlerdi. Kat'm sinyalleri radarını parazite boğuyordu.

Kat erkeğe doğru eğilmişti, sesi kısıktı. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Mallory yemekte kendisinden söz etti. Sözü her Kat'a getirmeye çalıştığında kadın, "Hayır hayır, daha anlat. O kadar ilginç bir yaşamın var ki," diyordu.

Benim için çıldırıyor, diye düşündü Mallory. Keşke daha çok bahse girseydi. Bu akşam bile kazanabilirim, diye içinden geçirdi. Hele kahvelerini içerken Kat, "Bir içki için bana gelir miydin?" deyince bundan emindi artık.

Yarım saat sonra Kat'ın evine giriyorlardı.

Mallory çevresine bakarak, "Çok hoş," dedi. "Burada yalnız mı oturuyorsun?"

"Hayır. Dr. Taft ve Dr. Taylor'la birlikteyim."

"Oo!" Kat adamın sesinde bir üzüntü hissetti.

"Ama bu gece çok geç gelecekler," dedi.

Mallory sırtıttı. "Güzel."

"Bir içki ister misin?"

"Elbette." Kat küçük bara yürürken Mallory arkasından baktı. Şahane kalçaları var, diye düşündü. Güzel de. Ve onunla yatmak için on bin dolar alıyorum. Yüksek sesle güldü.

Kat döndü. "Komik olan ne?"

"Hiç. Seninle burada yalnız olduğumdan dolayı ne kadar talihli olduğumu düşünüyordum."

"Talihli olan benim." Kat erkeğe içkisini uzattı.

Mallaroy kadehini kaldırarak, "Bize..." diyecekken Kat ondan önce davrandı.

"Bize içelim."

"Bak buna içerim işte."

Mallory tam, "Biraz müziğe ne dersin ?" diyecekti ki, Kat yine ondan önce davranıp, "Müzik ister misin?" diye sordu.

"Sen insanın aklından geçenleri okuyorsun."

Kat erkeğin kolları arasına girdi, yumuşak müziğe uyarak dansa başladılar. Mallory Kat'ın vücudunu kendisine yapıştırdığını ve erkekliğinin kabardığını hissediyordu. Kadına daha çok sarıldı. Kat başını kaldırıp gülümsedi.

"Çok güzelsin," dedi Mallory boğuk bir sesle. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum."

Kat erkeğin gözlerinin içine baktı. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum, Ken." Dudakları birleşti.

"Yatak odasına gidelim," dedi Mallory.

"Haydi!"

Tam yürümeye başlamışlardı ki, sokak kapısı açıldı, Paige ile Honey içeri girdiler.

"Merhaba!" diye Paige seslendi. Ken Mallory'yi görünce şaşırdı. "Dr. Mallory! Doğrusu sizi burada göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Şey..ben..."

"Yemeğe çıktık," dedi Kat.

Mallory öfkeden çıldıracaktı. Kat'a döndü. "Ben gideyim artık. Saat geç, yarın da çok işim var."

"Çok üzüldüm," dedi Kat. Gözlerinde bir vaad dünyası vardı.

Mallory, "Yarın akşama ne dersin?" diye sordu.

"İsterim de..."

"Çok iyi!"

"... Ama imkânsız."

"Ya? Peki, Cuma akşamı?"

Kat kaşlarını çattı. "Cuma da olmaz."

Mallory patlayacaktı. "Cumartesi.

Kat gülümsedi. "Cumartesi iyi."

Mallory rahatladı. "Güzel. Cumartesiye görüşürüz o halde."

Paige ile Honey'e döndü. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Kat Mallory'yi geçirdi. "Tatlı rüyalar," dedi. "Ben rüyamda seni göreceğim."

Mallory Kat'ın elini tuttu. "Ben rüyaları gerçekleştirmeye inanırım. Cumartesi bu gecenin acısını çıkarırız."

"O geceyi iple çekeceğim."

Kat o gece yatağında Mallory'yi düşündü. Ondan nefret ediyordu. Ama gecedan hoşnut kaldığını anlayınca da şaşırmıştı. Mallory'nin de, oyun oynamasına karşın, gecedan hoşlandığına emindi. Ah, bu oyun değil de, gerçek olsaydı keşke, diye düşündü. Oynadığı oyunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değildi.

On Yedinci Bölüm

BELKİ de havadandır, diye düşündü Paige. Dışarısı soğuk ve kapalıydı, insanın ruhunu sıkan bir yağmur vardı. Paige'in günü o sabah saat altıda başlamıştı ve sürekli sorunlar çıkmıştı. Hastane bir anda hepsi de şikayet eden hastalarla dolmuştu sanki. Hemşireler dikkatsiz ve sakardı. Yalnız hastalardan kan alıyorlar, acele gerekli olan röntgen filmlerini kaybediyorlar, hastalara sert davranıyorlardı. Bir grip salgını nedeniyle kadroda da büyük eksiklik vardı. Öyle günlerden biriydi işte.

Günün tek aydınlık noktası Jason Curtis'in telefon etmesiydi.

"Hastalarımız nasıllar diye bir arayayım dedim," dedi.

"Yaşıyorlar."

"Öğle yemeğini birlikte yeme şansımız var mı?"

Paige güldü. "Ne yemeği? Eğer talihim varsa saat dörtte bayat bir sandviç yiyebilirim. Buralarda durum çok karışık."

"Anladım. Seni rahatsız etmeyeceğim. Daha sonra yine arayabilir miyim?"

"Olur." Eh, bunun bir zararı yoktu.

"Hoşça kal."

*

Paige bir an bile dinlenmeden geceyarısına kadar çalıştı. Sonunda yerini bir başkasına bıraktığında ayakta duracak hali kalmamıştı. Bir an hastanede kalıp nöbet odasında uyumayı düşündüyse de, evdeki yumuşacık yatağını düşünmek bile keyif vericiydi. Üstünü değiştirip asansöre yürüdü.

Yolda karşılaştığı Dr. Peterson, "Paige, bu halin ne?" dedi.

"O kadar kötü mü görünüyorum?"

"Daha da kötü." Peterson gülümsedi. "Eve mi gidiyorsun?"

Paige başını salladı.

"Talihlisin. Ben yeni başlıyorum."

Asansör gelmişti. Paige ayakta uyuyacak gibiydi.

Peterson, "Paige," dedi.

Paige irkilerek uyandı. "Efendim?"

"Eve kadar gidebilecek misin?"

"Giderim. Gidince de tam yirmi dört saat uyuyacağım."

Paige eve vardığında Kat ile Honey uyuyorlardı. Saate baktı. Sabahın biri. Elbisesini çıkarmaya başladı ama o kadarcık bir şeye de dayanamadı. Giyinik halde yatağa devrildi ve bir an sonra derin bir uykuya daldı.

Paige uzak bir gezegenden gelen bir telefon sesiyle uyandı. Uyumaya devam etmek istediye de, telefonun sesi beynine batan iğnelerden farksızdı. Doğrulup açtı.

"Dr. Taylor?"

"Evet."

"Dr. Barker 4 no.lu ameliyathanede kendisine yardım etmenizi istiyor."

"Bir yanlışlık olacak. Ben nöbetten az önce çıktım."

"Dört numarada. Bekliyor." Telefon kapandı.

Paige yatağın kenarına oturdu. Saate baktı. 4:15. Dr. Barker gece yarısı neden istiyordu kendisini. Bunun bir tek yanıtı olabilirdi. Paige'in hastalarından birine bir şey olmuştu.

Paige sendeleyerek banyoya gidip yüzünü yıkadı. On dakika sonra hastaneye gitmek üzere yola çıkmıştı. Dördüncü kata çıkmak için asansöre bindiğinde hâlâ uyuyor gibiydi. Doğruca gidip giyindi, ellerini yıkadı ve ameliyathaneye girdi.

İçerde üç hemşire ile Dr. Barker'e yardım eden bir stajyer vardı.

Dr. Barker kendisini görünce, "Tanrı aşkına, hastane önlüğü giymişsin!" diye bağırdı. "Ameliyathaneye girerken ameliyat önlüğü giyileceğini sana kimse öğretmedi mi?"

Paige birden kendine geldi. Gözleri parlıyordu. "Asıl siz dinleyin beni!" dedi. "Ben nöbette değilim. Size bir iyilik olsun diye geldim. Ben..."

"Benimle tartışma!" dedi Dr. Barker. "Gel de şunu tut!"

Paige ameliyat masasına yaklaştı. Masanın üstündeki kendi hastası değildi. Yabancı biriydi. Barker'in beni çağırmasına gerek yoktu, diye düşündü. Beni hastaneden kaçtırmaya çalışıyor. Ama kaçmayacağım işte!

Ameliyat bir acil by-pass ameliyatıydı. Göğüs açılmış, kaburga kafesi elektrikli testereye kesilmiş, hastanın kalbi ve damarları açığa çıkarılmıştı.

Paige madeni parçayı kemiklerin kesilmiş yerine sokarak aralığı genişletti. Dr. Barker ameliyata başladı.

Koroner damarları gösterdi. "İşte sorun şurada," dedi.

Barker daha önce hastanın bacağından bir damar çıkartmıştı. Bunun bir parçasını kalpten çıkan anadamarın ucuna, diğer ucunu da başka bir damara dikerek pıhtılı damarı by-pass'la geçti.

Paige bir ustayı izliyordu.

Ameliyat üç saat sürdü. Sona erdiğinde Paige neredeyse bayılacaktı. Son dikiş de atıldıktan sonra Dr. Barker, "Hepinize teşekkür ederim," dedi. Paige'e bakmamıştı.

Paige tek kelime söylemeden dışarı çıktı ve doğruca Dr. Benjamin Wallace'ın odasına gitti.

Wallace henüz gelmişti. "Bitkin görünüyorsun, biraz dinlen," dedi.

Paige öfkesini kontrol için derin bir soluk aldı. "Başka bir ameliyat ekibine naklimi istiyorum," dedi.

Wallace bir an kadının yüzüne baktı. "Dr. Barker'in yanındasın, değil mi?"

"Evet."

"Sorun nedir?"

"Bunu ona sorun. Benden nefret ediyor. Kurtulduğuna memnun olacaktır. Kimin yanına olsa giderim."

"Onunla konuşurum," dedi Wallace.

"Teşekkür ederim."

Paige odadan çıkarken, beni onun yanından alsalar iyi ederler, diye düşünüyordu. Onu bir daha görürsem öldürürüm.

*

Paige eve dönünce on iki saat uyudu. Uyandığında içinde sanki çok iyi bir şey olmuş gibi bir duygu vardı. Sonra hatırladı: Canavarı görmek zorunda değilim artık! Hastaneye giderken keyifle ıslık çalıyordu.

Paige koridordan geçerken bir hademe yanına yaklaştı. "Dr. Taylor..?"

"Efendim?"

"Dr. Wallace sizi odasında bekliyor."

"Teşekkür ederim." Paige yeni cerrahın kim olacağını merak etti. Kim olursa olsun ondan iyidir, diyerek Wallace'ın odasına girdi.

"Bugün çok daha iyi görünüyorsun, Paige."

"Teşekkür ederim. Kendimi gerçekten daha iyi hissediyorum." Gerçekti bu. İçinde büyük bir rahatlama vardı.

"Dr. Barker'le konuştum."

Paige gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Seni bırakmıyor."

Paige 'in gülümsemesi silindi. Ne demişti?

"Senin onun ekibine verildiğini ve orada kalacağını söyledi."

Paige kulaklarına inanamıyordu. "Ama neden?" Nedenini çok iyi biliyordu. Sadist herifin bir şamar oğlanına ihtiyacı vardı. "Kabul edemem," dedi.

Dr. Wallace esefle, "Korkarım başka seçeneğin yok," dedi. "Hastaneden ayrılmak istemiyorsan. Bunu düşünmek ister miydin?"

Paige o konuyu düşünmek istemezdi. "Hayır." Barker'in kendisini istifaya zorlamasına izin vermeyecekti. "Hayır, kalacağım," dedi.

"Güzel. Bu sorun da çözümlendi öyleyse."

Hiç de değil, diye düşündü Paige. Ona bunu ödetmenin bir yolunu bulacağım.

Doktorlar giyinme odasında Ken Mallory vizitlerine hazırlanırken Dr. Grundy ile üç arkadaşı içeri girdiler.

"İşte adamımız!" dedi Grundy. "Durum nedir, Ken?"

"İyi."

Grundy ötekilere döndü. "Yatmışa benzemiyor, değil mi?" Sonra Mallory'ye baktı. "Paramızı hazırlamışsındır," sanırım. "Küçük bir arabaya kaparo vereceğim ben."

Bir başka doktor, "Ben birkaç kat elbise alacağım," dedi.

Mallory başını salladı. "Sizin yerinizde olsam buna pek güvenmezdim, enayiler. Asıl siz benim paramı hazırlayın bakalım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Grundy.

"Eğer o lezbiyense, ben de hadımım. Hiç bu kadar şehvetli bir kadın görmemiştim. Geçen gece üstüme atlamaması için zorlandım diyebilirim."

Doktorlar kaygıyla birbirlerine bakıyorlardı.

"Ama yatağa atamadın, değil mi?"

"Bunu yapamamamın tek nedeni yatak odasına doğru giderken bir engel çıkmasıdır. Beyler, Cumartesi gecesi bir daha buluşuyoruz ve o gece iş tamamdır. Şimdi izin verirsiniz...."

Grundy bir saat sonra koridorda Kat'ı buldu.

"Seni arıyordum," dedi. Öfkeli bir hali vardı.

"Bir şey mi oldu?"

"O Mallory orospu çocuğu. Kendinden o kadar emin ki, Cumartesi gecesi seninle yatacağını söylüyor herke-se."

"Sen hiç merak etme," dedi Kat. "İddiayı kaybedecektir."

Ken Mallory Cumartesi gecesi Kat'ı aldığı anda kadının üzerinde şehvetli vücudunu iyice ortaya çıkaran dekolte bir elbise vardı.

Mallory, hayranlıkla, "Müthiş görünüyorsun," dedi.

Kat erkeği kucakladı. "Sana güzel görünmek istiyorum." Mallory'yi sıkıyordu.

Gerçekten istiyor, diye düşündü Mallory. "Bak, bir fikrim var, Kat," dedi. "Yemeğe gitmeden önce neden bir yatak odasına uğrayıp..."

Kat erkeğin yüzünü okşuyordu. "Bunu yapmak isterdim, sevgilim. Ama Paige evde." Paige aslında hastaneydi.

"Anladım."

"Ama yemekten sonra...."

"Evet?"

"Senin evine gidebiliriz."

Mallory kadını kolları arasına alıp öptü.

"Çok güzel bir fikir!"

Iron Horse'ta yemek yediler. Kat her şeye karşın çok iyi vakit geçiriyordu. Mallory neşeli, eğlendirici ve ina-

nılmaz derecede çekiciydi. Kat hakkında her şeyi bilmek isterken gerçekten ilgili görünüyordu.

Mallory yemeğe dokunmamıştı bile. Aklında sadece bir tek şey vardı: *İki saate kadar on bin dolar kazanacağım... On bin dolara bir saat kaldı... Yarım saat sonra...*

Kahvelerini bitirdiler.

"Hazır mısınız?" diye sordu Mallory.

Kat elini erkeğin eli üzerine koydu. "Ne kadar hazır olduğumu bilemezsin, sevgilim. Gidelim haydi."

Mallory'nin evine taksiyle gittiler. "Senin için çıldırıyorum," diye mırıldanıyordu Mallory.

Kat'ın kulaklarında Grundy'nin sesi vardı: *Kendinden o kadar emin ki, Cumartesi gecesine kadar seni yatağa atacağını söylüyor.*

Eve varınca Mallory taksinin parasını verip kadını asansöre doğru çekti. Asansör yukarı çıkana kadar vakit geçmiyor gibiydi. Sonunda kapısını açarak, "İşte," dedi.

Kat içeri girdi.

Bir kadın eline ihtiyaç gösteren sıradan bir bekar eviydi.

"Çok hoş bir yer," diye mırıldandı Kat. Mallory'ye dönerek, "Tıpkı senin gibi," dedi.

Mallory sırıttı. "Sana bizim odamızı göstereyim şimdi. Biraz da müzik açalım."

Mallory teypte bir kaset koyarken Kat saate baktı. Barbra Streisand'ın sesi odayı doldurdu.

Mallory kadının elini tuttu. "Haydi gidelim, balım."

"Bir dakika."

Mallory şaşkın şaşkın baktı. "Neden?"

"Seninle bu anın keyfini çıkarmak istiyordum..."

"Bu keyfi yatak odasında neden çıkarmıyoruz ki?"

"Bir içki istiyorum."

"İçki mi?" Mallory sabırsızlığını saklamaya çalıştı.

"Peki. Ne istersin?"

"Bir votka tonik lütfen."

Mallory gülümsedi. "Eh, bunu bulabilirim sanıyo-

rum." Küçük bara gidip iki kadeh içki hazırladı.

Kat yine saatine baktı.

Mallory içkilerle dönüp kadehin birini Kat'a uzattı.
"Al yavrum." Kadehini kaldırdı. "Beraberliğe!"

"Beraberliğe," dedi Kat. İçkisinden bir yudum aldı.
"Aman Tanrım!"

Mallory şaşırmıştı. "Ne oldu?"

"Votka bu!"

"Ama sen votka istemiştin."

"Öyle mi? Özür dilerim. Ben votkadan nefret ederim." Kat erkeğin yüzünü okşadı. "Bir viski soda isteyebilir miyim?"

"Elbette," Mallory sabırsızlığını bastırıp ikinci içkiyi hazırlamaya gitti.

Kat yine saatine baktı.

Ken Mallory döndü. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim, sevgilim."

Kat içkisinden iki yudum aldı. Mallory kadehi elinden alıp sehpanın üstüne bıraktı. Sonra kızı kucaklayıp kendisine çekti.

"Haydi, şimdi tarih yapalım," dedi.

"Evet, evet şimdi," dedi Kat.

Yatak odasına geçtiler.

Başardım işte! diye seviniyordu Mallory. Başardım! Kat'a döndü. "Haydi soyun, yavrum."

"Önce sen, sevgilim. Senin soyunuşunu seyretmek istiyorum. Bu bana heyecan verir."

"Ya? Peki öyleyse."

Mallory Kat'ın bakışları altında elbisesini çıkardı. Önce ceketini, sonra kravatıyla gömleğini, ayakabılarıyla çoraplarını ve en sonra da pantolonunu. Tam bir atlet vücudu vardı.

"Heyecanlandın mı, bebeğim?"

"Hem de nasıl. Şimdi külotunu da çıkar."

Mallory külotunu çıkardı. Erkekliği kabarmıştı.

"Çok güzel," dedi Kat.

"Şimdi sıra sende."

"Peki."

Tam o anda Kat'm çağrı cihazının sesi duyuldu.

Mallory şaşırmişti. "O da ne..."

"Beni çağırıyorlar," dedi Kat. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

"Şimdi mi?"

"Evet. Acil bir durum olmalı."

"Şimdi mi? Bekleyemez mi?"

"Sevgilim, kuralları biliyorsun."

"Ama.."

Kat gidip bir numara çevirdi. "Ben Dr. Hunter." Diledi.. "Sahi mi? Elbette. Hemen geliyorum."

Mallory aptallaşmış bir halde bakıyordu kadına. "Neler oluyor?"

"Hemen hastaneye gitmem gerek, meleşim."

"Şimdi mi?"

"Evet. Hastalarımın biri ölüm halindeymiş."

"Biraz bekle..."

"Kusura bakma. Bu işi bir başka gece yaparız artık."

Ken Mallory çırılçıplak durduğu yerden Kat'm evden çıkışını seyretti. Sonra Kat'ın kadehini alıp duvara fırlattı. Orospu... orospu...

Kat eve döndüğünde Paige ile Honey kendisini bekliyorlardı.

"Nasıl oldu?" diye sordu Paige. "Tam zamanında ettim mi?"

Kat güldü. "Zamanlaman kusursuzdu."

Sonra geceyi anlatmaya başladı. Mallory'nin yatak odasında çırılçıplak ve erkekliği kabarmış bir halde duruşunu anlatırken gözlerinden yaşlar gelene kadar güldüler.

Kat arkadaşlarına aslında Ken Mallory'den hoşlandığını söylemek isterdi, ama bunun aptallık olduğunu bili-

yordu. Ken girdiği bahsi kazanmak için kendisiyle ilgileniyordu.

Paige her nasılsa Kat'ın neler hissettiğini anlamış gibiydi. "Çok dikkatli ol, Kat," dedi.

Kat gülümsedi. "Merak etme. Ama o bahsi bilmeseydim..."

"Onunla bir daha ne zaman görüşeceksin?" diye sordu Honey.

"Biraz soğuması için bir hafta bekleyeceğim."

Paige dikkatle bakıyordu arkadaşının yüzüne. "Senin mi, onun mu?" diye sordu.

Dinetto'nun siyah limuzini hastane önünde Kat'ı bekliyordu. Gölge bu kere yalnızdı. Kat Rhino'nun da orada olmasını isterdi. Gölge'de kendisini korkudan taşılaştıran bir şey vardı. Hiç gülmez ve hemen hemen hiç konuşmazdı. Ama çevresine kötülük yayar gibiydi.

"İçeri gir," dedi.

"Bana bak," dedi Kat. "Bay Dinetto'ya bana emir veremeyeceğini söyleyebilirsin. Ben onun yanında çalışmıyorum. Bir kere bir iyilik yaptım diye..."

"Gir içeri. Bunları kendin söylersin."

Kat duraksadı. Çekip gitmek ve bir daha bu işlere karışmamak kolaydı, ama bunun Mike üzerinde nasıl bir etkisi olurdu? Arabaya bindi.

Bu kere kurban çok dayak yemiş, bir zincirle dövülmüştü. Lou Dinetto da adamın yanındaydı.

Kat yaralı adamı görünce, "Bunun hemen hastaneye kalkması gerek," dedi.

"Kat, onu burada tedavi etmelisin."

"Neden?" Ama Kat yanıtı biliyordu ve bildiği de kendisini korkutmaktaydı.

On Sekizinci Bölüm

SAN Francisco'nun havada sanki bir tılsımın olduğu o açık günlerinden biriydi. Gece rüzgarı yağmur bulutları silip götürmüş, parlak güneşli bir Pazar sabahı başlamıştı.

Jason Paige'i evinden almaya gelmişti. Erkek geldiğinde Paige onu görmekten ne kadar sevinç duyduğunu görerek şaşırdı.

"Günaydın," dedi Jason. "Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim."

"Bugün ne yapmak istersin?"

"Burası senin kentin. Sen göster, ben arkandan gele-yim."

"Tamam."

"Eğer sence bir sakıncası yoksa, önce bir hastaneye uğramak istiyordum."

"Bugün izin günün sanıyordum."

"Öyle, ama merak ettiğim bir hastam var."

"Önemli değil." Jason arabayı hastaneye sürdü.

Paige inerken, "Çok kalmayacağım," dedi.

"Ben seni burada beklerim."

Paige doğruca üçüncü kata, Jimmy Ford'un odasına çıktı. Jimmy hâlâ komadaydı.

Odadaki hemşire, "Günaydın, Dr. Taylor," dedi.

"Günaydın." Paige gencin yanına geldi. "Bir değişiklik var mı?"

"Yok."

Paige Jimmy'nin nabzını saydı, kalbini dinledi.

"Birkaç hafta oldu," dedi hemşire. "İyi görünmüyor, değil mi?"

"Bu komadan çıkacak." Paige yatakta baygın yatan Jimmy'ye dönerek sesini yükseltti. "Duydun mu? İyileşeceksin!" Ama hastada bir tepki olmadı. Paige bir an gözlerini kapatıp sessizce bir dua etti. "Bir değişiklik olursa beni çağrı cihazımdan ararsın," dedi.

"Olur, doktor."

Ölmeyecek, diye düşündü Paige. Onu ölüme bırakmayacağım...

Paige kapıdan çıkınca Jason arabadan indi. "Her şey yolunda mı?"

Sorunlarını erkeğe yüklemenin bir yararı yoktu. "Yolunda," dedi.

"Bugün gerçek turistik yapalım," dedi Jason. "Bütün turların Balıkçılar Rıhtımı'ndan başlamasını zorunlu kılan bir yasa vardır."

Paige gülümsedi. "Yasaları çiğnememeliyiz," dedi.

Balıkçılar Rıhtımı bir karnaval yeri gibiydi. Sokak gösterileri, pandomimler, hokkabazlar, palyaçolar, dansçılar ve müzisyenler vardı.

Jason, "Burasının dünyada eşi yoktur," dedi.

Onun bu heyecanı Paige'i etkilemişti. San Francisco'nun çok yerini görmüştü ama erkeğin keyfini kaçırmak istemiyordu.

"Hiç kablolu tramvaya bindin mi?"

"Hayır." *Yani geçen haftadan beri.*

Powell Sokağına gidip tramvaya bindiler. Tramvay dik yokuşa tırmanmaya başlayınca Jason, "Bu 1873'te yapılmıştır," dedi.

"Herhalde fazla dayanmayacağını söylemişlerdir."

Jason güldü. "Doğru. Ben orta okula giderken haftasonları tur rehberliği yapardım."

"Herhalde çok iyiydin."

"En iyileriydim. Sana bir örnek vereyim mi?"

"Haydi."

Jason tur rehberi gibi genizden konuşmaya başladı. "Bayanlar baylar, San Francisco'nun en eski sokağı Grant Caddesi'dir, en uzununu yedi buçuk mil olan Mission Caddesidir. En genişi kırk metre eninde olan Van Ness Bulvarı, en darı bir buçuk metrelik DeForest Sokağıdır. Evet, bayanlar baylar, sadece bir buçuk metre." Jason Paige'e bakıp gülümsedi. "Bunları hâlâ hatırlıyor olmama şaşıtmıyordum."

Kablolu tramvaydan inince Paige, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Şimdi arabaya bineceğiz."

On dakika sonra bir atlı arabayla Balıkçılar Rıhtımı'ndan Kuzey Kıyısı'na gidiyorlardı. Jason yolda ilginç yerleri gösterirken Paige ne kadar zevk aldığını görerek şaşıyordu.

Kente kuşbakışı bakmak için Coit Kulesi'ne çıktılar. Aşağı inerlerken Jason, "Aç mısın?" diye sordu.

Açık hava Paige'i iyice acıktırmıştı. "Evet."

"Güzel. Şimdi seni dünyanın en iyi Çin lokantalarından birine götüreceğim: Tommy Toy."

Paige hastanede Tommy Toy'dan söz edildiğini duymuştu.

Yemek gerçekten mükemmeldi. "Buraya sık sık gelir misin?" diye sordu Paige.

"Mümkün olduğu kadar."

Paige'in Jason'da çok çekici bulduğu çocuksu bir yan vardı.

"Sen mimar olmayı çocukluğunda da ister miydin?"

"Başka seçeneğim yoktu. İlk oyuncaklarım tahta küp-
lerdi. Bir şeyi hayal etmek ve sonra o hayalin beton olup,
tuğla olup göklere yükselmesini ve yaşadığın kentin bir
parçası olduğunu görmek çok heyecanlı bir şeydir."

*Ben sana bir Tac Mahal yaptıracağım. Ne kadar
uzun sürerse sürsün, umurumda bile değil.*

"Ben talihli insanlardan biriyim, Paige. Yaşamımı
sevdiğim şeyi yaparak geçiriyorum. Yapmak istediğim
başka bir iş, yaşamak istediğim başka bir kent yok." Sesi
heyecanlıydı. "Burada insanın isteyebileceği her şey var.
Buradan asla bıkamam."

"Hiç evlenmedin mi?"

Jason omuzlarını silkti. "Bir kere. İkimiz de çok
gençtik. Sürdüremedik ama."

"Üzüldüm."

"Buna gerek yok. Şimdi çok zengin bir kasapla evli.
Sen evlenmiş miydin, peki?"

*Ben de büyüyünce doktor olacağım. Eğleneceğiz ve
birlikte çalışacağız.*

"Hayır."

Jason, "Noe Vadisi'ne gitmiş miydin?" diye sordu-
ğunda saat epey geç olmuştu.

Paige başını salladı. "Hayır, gitmedim."

"Orasını sana göstermek isterdim. Eskiden çiftlikler
ve dereler vardı. Şimdi renkli evler ve bahçelerle dolu
güzel bir yer oldu. 1906 depreminden zarar görmeyen tek
yer olduğu için evler çok eskidir."

"Güzel bir yere benziyor."

Jason duraksadı. "Benim evim oradadır. Görmek is-
ter miydin?" Paige'in tepkisini fark etmişti. "Paige, seni
seviyorum."

"Birbirimizi tanımıyoruz bile. Nasıl..."

"Vizitlerde beyaz önlük giyildiğini bilmiyor muy-
dun?" dediğinde aşık oldum sana."

"Jason..."

"Ben ilk görüşte aşka inanırım. Büyükbabam baba-annemi parkta bisikletle dolaşırken görmüş ve üç ay sonra evlenmişler. Büyükbabam ölene kadar elli yıl yaşamışlar. Babam annemi bir gün sokakta karşıdan karşıya geçerken görmüş ve onunla evlenmeye karar vermiş. Kırk beş yıldır evliler. Bizim aile böyledir. Ben de seninle evlenmek istiyorum."

Gerçeklerin konuşulduğu an gelmişti.

Paige Jason'a baktı. *Alfred'den beri çekici bulduğum ilk erkek bu. Zeki, gerçek ve çok sevimli. Bir kadının bir erkekte isteyebileceği her şey var kendisinde. Peki ama benim neyim var böyle? Bir hayaletin ardından mı koşuyorum? Ama içinde Alfred'in bir gün kendisine döneceği inancı vardı.*

Jason'a baktı ve kararını verdi. "Jason..."

Tam o anda Paige'in çağrı cihazı öttü.

"Paige..."

"Bir telefon bulmalıyım." Paige iki dakika sonra hastaneyle konuşuyordu.

Jason onun yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü.

"Hayır!" diye bağıırıyordu Paige. "Kesinlikle hayır! Onlara hemen geleceğimi söyle!" Telefonu kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Jason.

Paige'in gözleri dolmuştu. "Hastam Jimmy Ford," dedi. "Solunum cihazından çıkaracaklarmış. Onu ölüme terk edecekler."

Paige, Jimmy Ford'un odasına girdiğinde yatağın başucunda üç kişi vardı: George Englund, Benjamin Wallace ve Silvester Damone adında bir avukat.

"Burada neler oluyor?" diye Paige sordu.

Benjamin Wallace, "Hastane etik komite toplantısında bu sabah Jimmy Ford'un durumunun umutsuz olduğuna karar verildi. Biz de..."

"Hayır!" dedi Paige. "Bunu yapamazsınız! Onun doktoru benim. Bu komadan çıkma olasılığı var diyorum size! Onu ölüme terk edemeyiz!"

Silvester Damone, "Bu kararı vermek sizin işiniz değil, doktor," dedi.

Paige meydan okurcasına baktı adama. "Siz kimsiniz?"

"Ben ailenin avukatıyım." Bir kağıt çıkartıp Paige'e uzattı. "Bu Jimmy Ford'un geçerli vasiyetidir. Eğer yaşamı tehdit eden bir durumla karşı karşıya kalınırsa mekanik yöntemlerle yaşatılmak istemediğini belirtiyor."

"Ama ben onun durumunu izliyorum. Haftalardır istikrarlı bir duruma girdi. Komadan her an çıkabilir."

"Bunu garanti edebilir misiniz?" diye Damone sordu.

"Hayır, ama..."

"O zaman söyleneni yapmak zorundasınız, doktor."

Paige Jimmy'ye baktı. "Hayır! Biraz daha bekleyin!"

"Doktor, hastaları uzun süre hastanede tutmanın hastane yararına olduğuna inanıyorum, ama aile bu bakım masrafına daha fazla dayanacak güçte değil. Onu solunum cihazından hemen çıkarmanızı emrediyorum."

"Bir iki gün daha..."

"Hayır. Bugün," dedi Damone.

George Englund Paige'e döndü. "Özür dilerim ama başka bir seçeneğimiz yok."

"Teşekkür ederim, doktor," dedi avukat. "Gerisini size bırakıyorum. Aileye cenaze hazırlıklarına başlayabileceklerini bildireceğim." Benjamin Wallace'a döndü. "Gösterdiğiniz işbirliği için teşekkür ederim. İyi günler."

Avukat çıkıp gitti.

"Bunu Jimmy'ye yapamayız," dedi Paige.

Dr. Wallace öksürdü. "Paige..."

"Onu buradan çıkartıp başka bir odaya saklasak. Aklımıza gelmeyen bir şey olmalı. Onu..."

Benjamin Wallace, "Bu bir istek değil, bir emirdir," dedi. George Englund'a döndü. "İstersen sen..."

"Hayır!" dedi Paige. "Ben... ben yaparım."

"Pekala."

"Sizce bir sakıncası yoksa onunla yalnız kalmak istiyorum."

George Englund kadının kolunu tuttu. "Üzgünüm, Paige."

"Biliyorum."

İki adam çıktılar.

Paige baygın yatan gençle yalnız kalmıştı. Onu yaşayan solunum cihazına, vücudunu besleyen serumlara baktı. Cihazı kapatıp bir yaşamı sona erdirmek öyle kolaydı ki. Ama Jimmy'nin öyle güzel hayalleri, öylesine umutları vardı ki.

Bir gün ben de doktor olacağım. Senin gibi olmak istiyorum.

Evleneceğimi biliyor muydun?... Adı Betsy... Yarım düzine çocuğumuz olacak. İlk kızın adı Paige olacak.

Yaşayacak o kadar şeyi vardı ki.

Paige gence bakarken gözlerinden yaşlar yuvarlanmaya başladı. "Lanet olsun sana!" dedi. "Pes ediyorsun! O hayallerine ne oldu, ha? Ben senin doktor olmak istediğini sanıyordum! Yanıt ver bana! Duyuyor musun? Aç gözlerini!" Jimmy'de hiçbir reaksiyon yoktu. "Özür dilerim," dedi Paige. "Çok üzgünüm." Genci yanağından öpmek için eğildi, sonra doğrulurken onun açık gözlerine bakmakta olduğunu fark etti.

"Jimmy! Jimmy!"

Jimmy gözlerini kapattı, bir daha açtı. Paige gencin elini sıktı.

On Dokuzuncu Bölüm

Honey yaşamında hiç olmadığı kadar mutluydu. Hastalarla pek az doktorun sahip olduğu sıcak bir ilişkisi vardı. Onlara gerçekten düşküdü. Geriatri, pediatri ve diğer koğuşlarda çalışıyor, Dr. Wallace kendisini kritik yerlerden uzak tutuyordu. Kadının hep hastanede kalmasını ve kendisinin istediğinde gelecek durumda olmasını istiyordu.

Honey hemşireleri kıskanıyordu. Onlar hastalarına büyük tıbbi kararlar vermeden yardım ediyorlardı... *Ben doktor olmak istemedim, hep hemşire olmak istedim.*

Taft ailesinde hemşire yoktur.

Honey hastaneden çıktığı öğleden sonralarında alışverişe gider, çocuk koğuşundaki çocuklara armağanlar alırdı.

"Çocukları seviyorum," dedi Kat'a.

"Çok çocuklu olmayı mı planlıyorsun?"

"Bir gün," dedi Honey. "Önce babalarını bulmam gerek."

Honey'in yaşlılar koğuşunda en sevdiği hastalardan biri karaciğerinden hasta olan doksan yaşındaki Daniel McGuire'di. Adam gençliğinde kumarbazdı ve Honey'le iddiaya girmeye bayılırdı.

"Hademenin kahvaltımı geç getireceğine elli sente bahse girerim."

"Bugün öğleden sonra yağmur yağacağına bir dolar."

"Maçı Giants'lar kanacak." Honey iddiaları hep kabul ederdi.

"Sana ona bir bahse girerim ki, bu hastalığı yeneceğim," dedi adam.

"Bu kere ben iddiaya giremem. Senin yanıdayım çünkü."

Adam Honey'in elini tuttu. "Biliyorum." Güldü sonra. "Birkaç ay daha genç olsaydım..."

Honey kahkahayı bastı. "Boş ver. Ben yaşlı erkeklerden hoşlanırım."

Bir sabah yaşlı adama hastane adresine bir mektup geldi. Honey zarfı adama götürdü.

"Açıp okur musun?" dedi adam. Gözleri iyi görmezdi.

"Elbette!" Honey zarfı açtı, okudu ve bağırdı. "Piyangoyu kazanmışsın! Elli bin dolar! Kutlarım seni!"

"Ben bir gün gelip piyangoda kazanacağımdan eminim zaten. Gel seni bir kucaklayayım."

Honey adama uzanıp kollarını boynuna doladı.

"Biliyor musun, Honey? Ben dünyanın en talihli insanıyım."

Honey o öğleden sonra adamı ziyarete gittiğinde birkaç saat önce öldüğünü öğrendi.

Dr. Stevens içeri girdiğinde Honey doktorlar odasıydı. "Aranızda Terazî var mı?"

"Ben Terazî'yim," dedi Honey. "Sorun nedir?"

"Elimde manyak bir kadın var, Terazî'den başkasını yanına yaklaştırmıyor."

Honey kalktı. "Ben gider bakarım."

"Teşekkür ederim. Adı Frances Gordon."

Frances Gordon kalça ameliyatı geçirmişti. Honey odaya girer girmez, "Sen Terazî'sin, değil mi?" dedi.

Honey gülümsedi. "Evet."

"O Aslanlar ve Yengeçler ne yaptıklarını bilmezler. Hastalara sanki birer et parçasıymış gibi davranırlar."

"Buradaki doktorlar çok iyidir ama. Onlar..."

"Hah! Çoğu parası için buradalar." Kadın Honey'e daha dikkatle baktı. "Sen farklısın."

Honey tabelaya bakınca yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Ne oldu? Nereye bakıyorsun?"

Honey gözlerini kırptırdı. "Burada mesleğinizin... medyum olduğu yazılı."

Frances Gordon başını salladı. "Evet. Sen medyumluğa inanmaz mısınız?"

Honey, "Korkarım ki, hayır," dedi.

"Çok kötü. Otur bir dakika."

Honey bir iskemleye oturdu.

"Elini tutayım."

Honey başını salladı. "Ama ben gerçekten..."

"Haydi, ver elini."

Honey istemeye istemeye elini uzattı.

Frances Gordon kadının elini bir an tuttu, gözlerini kapattı. Bir daha açınca, "Çok güç bir yaşam geçirmişsin," dedi. "Çok da erkek geçmiş elinden."

Honey birden kaskatı kesildi.

"Ama son zamanlarda sende bir değişiklik olmuş. Değil mi?"

Honey odadan kaçmak istedi. Elini çekmeye çalıştı.

"Aşık olacaksın."

"Ben artık git..."

"Bir ressam."

"Ben ressam falan tanımıyorum."

"Tanışacaksın." Frances Gordon, Honey'in elini bıraktı. "Bir daha gel," dedi.

"Olur."

Honey arkasına bakmadan kaçtı.

Honey, kırk yaşlarında gösteren zayıf bir kadın olan yeni hasta Bayan Owens'e uğradı. Tabelada yirmi sekiz yaşında olduğu yazılıydı. Burnu kırık, iki gözü mosmor, yüzü bereli ve şişti.

Honey kadının yanına gitti. "Ben Dr. Taft'ım."

Kadın donuk, ifadesiz gözlerle baktı. Konuşmadı.

"Ne oldu?"

"Merdivenden düştüm." Kadın ağzını açınca ön iki dişinin olması gereken yerde bir boşluk vardı.

Honey tabelaya baktı. "Burada iki kaburganızın kırıldığı yazıyor."

"Evet. Çok kötü düştüm."

"Gözleriniz nasıl morardı."

"Düştüğüm zaman."

"Evli misiniz?"

"Evet."

"Çocuk?"

"İki tane."

"Kocanız ne iş yapar?"

"Onu bu işe karıştırmayalım, tamam mı?"

"Ne yazık ki, tamam değil. Sizi o mu dövdü?"

"Beni kimse dövmedi."

"Polise rapor vermek zorundayım."

Bayan Owens birden paniğe kapıldı. "Hayır! Lütfen!"

"Neden?"

"Beni öldürür. Siz onu tanımazsınız."

"Daha önce de dövdü mü sizi?"

"Evet... ama kötülüğünden değil. İçince kendini kaybediyor."

"Onu neden terk etmediniz?"

Bayan Owens omuzlarını silkti. "Çocuklarla gidecek bir yerimiz yok."

Honey çok kızmıştı. "Buna katlanmak zorunda değilsiniz. Size ve çocuklarınıza kucak açacak, sizi koruyacak yerler vardır."

Kadın umutsuzlukla başını salladı. "Param yok. Sekreterdim ama kocam..." Devam edemedi.

Honey kadının elini tuttu. "İyileşeceksiniz. Sizin için gerekenin yapılmasını sağlayacağım."

Honey beş dakika sonra Dr. Wallace'ın odasındaydı. Adam kadını görünce çok sevindi. Bu kere ne getirmiş olduğunu merak etti. Çeşitli zamanlarda, sıcak bal, sıcak su, erimiş çikolata kullanmıştı. Yaratıcılığı sınırsızdı.

"Kapıyı kapat, yavrum."

"Kalamam, Ben. Hemen dönmem gerek."

Adama hastasını anlattı.

"Polise bildirmen gerek," dedi Wallace. "Yasa böyledir."

"Ama yasa onu daha önce korumamış. Bak kadının istediği sadece kocasından kaçmak. Sekreterlik yapmış. Sen yeni bir dosya memuruna ihtiyacın olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet... ama... bir dakika!"

"Teşekkür ederim," dedi Honey. "Onu ayağa kaldırıp kalacağı bir yer buluruz, bir de yeni işi oldu mu..."

Wallace göğüs geçirdi. "Elimden geleni yaparım."

"Bunu yapacağını biliyordum," dedi Honey.

Honey ertesi sabah bayan Owens'i görmeye gitti.

"Bugün nasılsınız?" diye sordu Honey.

"Çok daha iyiyim, teşekkür ederim. Evime ne zaman dönebileceğim? Kocam..."

"Kocanız artık sizi rahatsız edemeyecek. Siz ve çocuklarınıza bir yer bulana kadar burada kalacaksınız ve iyileşince hastanede çalışacaksınız."

Bayan Owens kulaklarına inanamayarak kadına

baktı. "Bu... bu gerçek mi?"

"Kesinlikle. Çocuklarınızla kendi daireniz olacak. O yaşadıklarınızı bir yaşamayacaksınız ve sağlam bir işiniz olacak."

Bayan Owens Honey'in ellerine sarıldı. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," diye hıçkırdı. "Neler çektiğimi bilemezsiniz."

"Tahmin edebilirim," dedi Honey.

Honey ertesi sabah Bayan Owens'e gittiğinde odasının boşalmış olduğunu gördü.

"Nerede?" diye sordu.

Hemşire, "Bu sabah kocasıyla gitti," dedi.

Hoparlörde yine adı okunuyordu. "Dr. Taft... 215 no.lu oda... Dr. Taft..."

Honey koridorda Kat'a rastladı. "Günün nasıl geçiyor?" diye sordu Kat.

"Anlatsam inanmazsın ki!"

Dr. Ritter kendisini 215 numarada bekliyordu. Yataкта yirmi beş otuz yaşlarında bir Hintli vardı.

Dr. Ritter, "Bu hasta senin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Burada adamın İngilizce bilmediği yazıyor. Tamam mı?"

"Evet."

Ritter tabelayı gösterdi. "Bu yazı senin mi? Kusma, kramp, susuzluk, kuruluk..."

"Evet."

"Teşhisin neydi?"

"Mide üşütmesi."

"Dışkı örneği aldın mı?"

"Hayır. Neden?"

"Çünkü hastanın kolerası var!" diye bağırdı Ritter. "Hastaneyi kapatmak zorunda kalacağız!"

Yirminci Bölüm

"**K**OLERA mı? Yani hastanede kolera vakası var mı diyorsun?" diye bağırdı Benjamin Wallace.

"Evet."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Dr. Ritter.

Yasa gereği bütün kolera ve diğer bulaşıcı vakalar hemen eyalet sağlık dairesi ile Atlanta'daki Hastalık Kontrol Merkezi'ne bildirilmeliydi.

"Bunu bildirmek zorundayız, Ben."

"Bizi kapatırlar sonra." Wallace kalkıp odanın içinde gezinmeye başladı. "Buna dayanamayız. Bu hastanede herkesi karantinaya da alamam." Bir an durdu. "Hasta hastalığını biliyor mu?"

"Hayır. İngilizce bilmiyor. Hindistan'dan gelmiş."

"Onunla kimin ilişkisi oldu?"

"İki hemşire ile Dr. Taft'ın."

"Ve Dr. Taft mide üşütmesi teşhisi koydu, öyle mi?"

"Evet. Onu kovacaksın herhalde."

"Hayır. Herkes yanlış yapabilir. Acele etmeyelim. Hastanın tabelasında mide üşütmesi mi yazıyor?"

"Evet."

Wallace kararını vermişti. "Öyle kalsın. Bak şimdi senden istediklerim şunlar: Kuruluğa karşı serum ver.

Tetrasiklin de ver. Kan ve sıvı dengesini koruyabilirsek birkaç saate kadar normale dönüşebilir."

"Bu vakayı bildirmeyecek miyiz?"

Wallace doktorun gözlerinin içine baktı. "Mide üşütmesini mi bildireceğiz?"

"Ya hemşirelerle Dr. Taft ne olacak?"

"Onlara da tetrasiklin ver. Hastanın adı ne?"

"Pandit Jawah."

"Onu da kırk sekiz saat karantinaya al. O zamana kadar ya iyileşir ya da ölür."

Honey paniğe kapılmıştı. Gidip Paige'i buldu.

"Senin yardımına ihtiyacım var."

"Sorum nedir?"

Honey anlattı. "Onunla konuşmanı istiyorum. İngilizce bilmiyor, sen hintçe biliyorsun. Konuşur musun?"

"Elbette."

Paige on dakika sonra Pandit Jawah'la konuşuyordu.

"Aap ki tabyat kaisi hai?"

"Karab hai."

"Aap jald acha ko hum kardegne."

"Bhagwan aap ki soney ga."

"Aap ka ilac hum jalb shuroo kardenge."

"Şukriya."

"Dist kiss liay hain?"

Paige Honey'i koridora çıkardı.

"Ne dedi?"

"Çok hastaymış. İyileşeceğini söyledim. Bunu Tanrı'ya söylememi istedi. Ona hemen tedaviye başlayacağımızı söyledim. Minnettarlığını belirtti."

"Ben de sana minnettarım."

"Arkadaşlar böyle günlerde belli olurlar?"

Kolera su kaybından yirmi dört saat içinde insanı öldürebilen ya da birkaç saatte tedavi edilebilen bir hastalıktır.

Pandit Jawah tedavi başladıktan beş saat sonra hemen hemen normale dönmüştü.

Paige, Jimmy Ford'a uğradı.

Gencin yüzü ışıldadı birden. "Merhaba." Sesi zayıftı, ama mucize bir iyileşme göstermişti.

"Nasılsın?" diye sordu Paige.

"İyiyim."

Jimmy Ford hemen ardından bir hikaye anlatınca Paige onun iyileşeceğine inandı.

Ken Mallory nöbetten çıkmış Kat ile randevusuna giderken hoparlörde adının söylendiğini duydu. Bir an gidip gitmemeyi düşündü. Adı bir daha okundu. İstemeye istemeye bir telefon buldu. "Mallory."

"Doktor, Acil İki'ye lütfen. Burada bir hasta..."

"Kusura bakma, ben şimdi nöbetten çıktım," dedi. "Başka birini bulun."

"Bu işi yapabilecek bir başkası yok. Kanayan bir ülser ve hastanın durumu kritik. Gelmezseniz kendisini kaybedeceğiz..."

"Pekala. Geliyorum."

Acil odasındaki adam altmış yaşlarındaydı, yarı baygındı, rengi bembeyazdı, terliyordu ve çok sancı çektiği belli oluyordu. Mallory adamı görünce, "Hemen ameliyata alın," dedi.

Mallory on beş dakika sonra ameliyata başlamıştı.

Ameliyat dört saat sürdü ve bittiğinde Mallory artık tükenmişti. Hastaya bakarak, "Yaşayacak," dedi.

Hemşirelerden biri, "İyi ki, buradaydınız, Dr. Mallory," dedi.

Mallory kıza baktı. Gençti, güzeldi ve davet beklediği belliydi. Sana da sıra gelecek yavrum, diye düşündü. Yanındaki stajyere döndü. "Dikişleri yap ve çıkar. Ben sabaha gelir bakarım."

Mallory Kat'a telefon edip etmemeyi düşündü ama saat geceyarısını bulmuştu. İki düzine gül gönderdi.

Mallory sabah altıda geldiğinde ilk iş olarak yeni hastasını görmeye gitti.

"Uyanık yatıyor," dedi hemşire.

Mallory yatağa yaklaştı. "Ben Dr. Mallory. Nasılsınız?"

"Alternatifini düşününce çok iyiyim. Yaşamımı kurtarmışsınız. Hiç beklenmedik bir şeydi bu. Arabamla bir yemeğe gidiyordum ve birden bir sancı hissettim ve kendimi kaybettim. Neyse ki, hastaneye çok yakınmışız ve beni buraya getirmişler."

"Talihiniz varmış. Çok kan kaybettiniz."

"Bana on dakika geç kalınsaydı öleceğimi söylediler. Size teşekkür etmek isterim, doktor."

Mallory omuzlarını silkti. "Ben sadece işimi yapıyordum."

Hasta doktoru dikkatle süzüyordu. "Ben Alex Harrison'um," dedi.

Ad Mallory için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Harrison," dedi. Adamın nabzını sayıyordu. "Şimdi ağrınız var mı?"

"Biraz var ama epey sakinleştirici verdiklerini tahmin ederim."

"Narkozun etkisi de geçecek, ağrılar da. İyileşeceksiniz."

"Hastanede ne kadar yatacağım?"

"Bir iki gün içinde sizi taburcu ederiz."

Muhasebeden bir memur bazı kağıtlarla gelmişti.

"Bay Harrison, hastane tıbbi garantiniz olup olmadığını öğrenmek istiyor, efendim."

"Yani faturayı ödeyebilir miyim diye mi soruyorsunuz?"

"Öyle demek istemedim, efendim."

"San Francisco Fidelity Bankası'na sorabilirsiniz. Ben sahibi olurum da."

Mallory öğleden sonra Alex Harrison'u görmeye gittiğinde odada otuz yaşlarında, sarışın ve çok zarif görünüşlü bir kadın vardı. Mallory kadının üstündeki Alfonso elbisesinin kendisinin aylığından fazla olduğuna emindi.

"Hah! İşte kahramanımız," dedi Alex Harrison. "Dr. Mallory'ydi, değil mi?"

"Evet. Ken Mallory."

"Dr. Mallory, bu da kızım Lauren."

Kadın küçük ve manikürlü elini uzattı. "Babam yaşamını kurtardığınızı söylüyor."

Mallory gülümsedi. "Doktorların işi budur."

Lauren doktora takdir edercesine bakıyordu. "Bütün doktorlar öyle değildir."

Mallory bu ikisinin bir devlet hastanesine pek uymadıklarını düşündü. Alex Harrison'a, "Gayet iyisiniz," dedi. "İsterseniz kendi doktorunuzu çağırabilirsiniz."

Alex Harrison başını salladı. "Buna gerek yok. Benim yaşamımı o kurtarmadı. Siz kurtardınız. Buradan hoşnut musunuz?"

Garip bir soruydu bu. "İlginç bir yerdir, evet. Neden sordunuz?"

Harrison doğruldu. "Düşünüyordum da. Sizin gibi yetenekli ve yakışıklı bir insanın çok parlak geleceği olabilir. Burada fazla bir geleceğinizin olduğunu sanmam."

"Eh, ben..."

"Belki de beni buraya getiren kaderdi."

Lauren, "Babam size takdir ettiğini göstermek istediğini söylüyor sanırım," dedi.

"Lauren haklı. Buradan çıktığımızda sizinle ciddi bir konuşma yapmalıyız. Bir akşam bize yemeğe gelirsiniz."

Mallory Lauren'e bakarak, ağır ağır, "Seve seve," dedi.

Artık yaşamı değişmişti.

Kan Mallory Kat'la bir araya gelmekte güçlük çekiyordu.

"Pazartesi gecesine ne dersin, Kat?"

"Çok iyi."

"Güzel. Ben seni.."

"Dur! Şimdi hatırladım. New York'tan kuzenim bir gecelik geliyor."

"Salı?"

"Salı nöbetteyim."

"Ya Çarşamba?"

"Paige ile Honey'e verilmiş bir sözüm var."

Mallory umutsuzluğa kapılıyordu. Zamanı giderek azalmaktaydı.

"Perşembe?"

"Perşembe tamamdır."

"Güzel. Seni alayım mı?"

"Hayır. Chez Panisse'de buluşalım mı?"

"Olur. Saat sekiz iyi mi?"

"Mükemmel."

Mallory saat dokuza kadar bekledikten sonra Kat'a telefon etti. Telefon açılmadı. Yarım saat daha bekledi. Belki de yanlış anladı, diye düşündü. Benimle olan randevusuna gelmemelik etmez.

Ertesi sabah Kat'ı hastanede gördü. Kadın koşarak yanına geldi.

"Ken, çok üzgünüm. Aptalca bir şey yaptım. Randevu saatinden önce biraz kestireyim diye yatmıştım. Uyandığımda gece yarısıydı. Zavallı sevgilim. Çok bekledin mi?"

"Hayır, önemli değil." Mallory kadına yaklaştı. "Başladığımız işi bitirmek istiyorum, yavrum. Seni düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum."

"Ben de. Artık bekleyemeyeceğim."

"Belki de haftasonunda..."

"Hafta sonu meşgulüm, sevgilim."

Saat hızla ilerliyordu.

Kat olanları Paige'e anlatırken çağrı cihazı öttü.

"Bir dakika." Kat telefonu açtı. "Dr. Hunter." Bir süre dinledi. "Teşekkür ederim. Geliyorum." Telefonu kapattı. "Gitmem gerek. Acil."

Paige içini çekti. "Sanki başka ne olabilirdi ki?"

Kat acil odasına indi. İçerde hepsi dolu on iki yatak vardı. Bir hademe koştu. "Dr. Hunter..."

"Ne var bakalım?" Odanın ucundaki yatağa doğru gidiyorlardı.

"Baygın. İyice dayak yemiş sanırım. Yüzü ve kafası parçalanmış, burun kırık, omuz kemiği yerinden çıkmış, sağ kolunda iki kırık..."

"Beni neden çağırdın?"

"Hastabakıcılar baş yarası nedeniyle beyinde bir hasar olabileceğini düşündüler."

Yaralının yattığı yere varmışlardı. Yüzü şişmişti, kurumuş kanla örtülüydü. Ayağında timsah derisi ayakkabılar vardı... Kat'm kalbi duracak gibi oldu. Eğilip yakından baktı. Yataktaki adam Lou Dinetto'ydu.

Kat usta parmaklarını adamın başının üzerinde do-

laştırdı, gözlerini muayene etti. Beyin sarsıntısı geçir-mişti.

Hemen telefona koştu. "Ben Dr. Hunter. Bir beyin CAT taraması istiyorum. Hastanın adı Dinetto. Lou Di-netto. Hemen bir sedye gönderin."

Kat telefonu kapattıktan sonra hademeye, "Onun ya-nında bekle," dedi. "Sedye gelince üçüncü kata çıkar. Ben orada olacağım."

Kat yarım saat sonra istediği taramanın sonucuna bakıyordu. "Beyinde kanama, yüksek ateş ve şoka girmiş durumda. Onun yirmi dört saat istikrarlı kalmasını isti-yorum, ondan sonra ameliyatın ne zaman olacağına ka-rar vereceğim."

Kat, Dinetto'nun başına gelenlerin Mike'ı etkileyece-ğinden kaygılanıyordu.

Kat, Mallory ile körfez üzerinde bir lokantada ye-mektedir. Gence bakarken, bu işe hiç başlamamalıydım, diye düşündü. "Onun ne olduğunu biliyorum, ama çok da iyi vakit geçiriyorum. Lanet olsun! Planımızı da boza-mam ki.

Kahvelerini bitirmişlerdi.

Kat, "Sana gidebilir miyiz, Ken?" dedi.

"Elbette." Sonunda!

Kat bir an huzursuzca kıpırdandı, kaşlarını çatı. "Oh!"

"İyi misin?"

"Bilmem. Bana bir dakika izin verir misin?"

"Elbette."

Kat tuvaletten dönünce, "Zamanlama çok kötü, şeke-rim," dedi. "Çok üzgünüm. Beni eve götür artık."

"Peki," dedi Mallory. Patlamaya hazırdı.

Çok önemli beş gün daha kaybedecekti.

*

Kat eve döndükten beş dakika sonra zil çaldı. Kat kendi kendine gülümsedi. Mallory geri dönecek bir nedenden bulmuştu ve kendisi de buna seviniyordu. Kapıyı açtı.

"Ken.."

Karşısında Gölge ile Rhino duruyordu. Kat birden korktu. İki adam kadını iterek içeri girdiler.

Rhino, "Bay Dinetto'yu sen mi ameliyat edeceksin?" diye sordu.

Kat'ın boğazı kupkuruydu. "Evet."

"Ona bir şey olmasını istemiyoruz."

"Ben de istemem. Eğer izin verirsiniz, çok yorgunum ve.."

"Ölme olasılığı var mı?" diye Gölge sordu.

Kat duraksadı. "Beyin ameliyatlarında her zaman bir risk..."

"Öyle bir şeyi düşünme bile."

"Ama inanın bana, ben..."

"Olmasın dedim sana." Gölge Rhino'ya baktı. "Gidelim."

Gölge kapıdan çıkarken döndü. "Mike'a bizden selam söylersin."

"Bu.. bu bir tehdit miydi?"

"Biz insanları tehdit etmeyiz, doktor. Sana söyledik işte. Bay Dinetto ölürse, sen de, ailen de temizleneceksiniz."

Yirmi Birinci Bölüm

KAT ile Paige ameliyat

önlüklerini giyiyorlardı.

Kat, "Hiç bir doktoru ameliyat ettin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Talihin varmış. Onlar dünyanın en kötü hastalarıdır. Çok şey bilirler."

"Kimi ameliyat ediyorsun?"

"Dr. Mervyn Franklin'i."

"Talihin açık olsun."

"Buna ihtiyacım olacak."

Dr. Franklin altmış yaşlarında, zayıf, çıplak başlı ve çabuk öfkelenen bir adamdı.

Kat içeri girince, "Geç kaldın," dedi. "Elektrolit raporları geldi mi?"

"Evet. Normal."

"Kim dedi? Ben laboratuvara güvenmem. Çoğunlukla ne yaptıklarını bilmezler. Kan grubunda da karışıklık olmasın, dikkat et."

Dikkat ederim."

"Ameliyatı kim yapacak?"

"Dr. Jurgenson ile ben. Dr. Franklin, yemin ederim ki, kaygılanacak bir şey yok."

"Kimin beyni ameliyat ediliyor, seninki mi, benimki mi? Bütün ameliyatlar risklidir. Nedenini biliyor mu-

sun? Çünkü dünyadaki cerrahların yarısı yanlış meslek seçmişlerdir. Onlar cerrah değil, kasap olmalıydı."

"Dr. Jurgensen çok yeteneklidir."

"Biliyorum, yoksa bana el sürmesine izin vermezdim. Narkozcu kim?"

"Dr. Miller sanırım."

"O sahtekar mı? Onu istemem. Bir başkasını bul."

"Dr. Franklin..."

"Başkasını bul. Bak bakalım Haliburton boşa mıymış?"

"Peki."

"Ameliyathane hemşirelerinin de adlarını getir. kontrol etmek istiyorum."

Kat adamın gözlerinin içine baktı. "Ameliyatı siz yapmak ister misiniz?"

"Ne?" Adam uzun uzun baktıktan sonra güldü. "Sanmam."

"O zaman işi bize bıraksanıza."

"Tamam. Senden hoşlanıyorum."

"Ben de sizden. Hemşire sakinleştirici verdi mi?"

"Evet."

"Tamam öyleyse. Birkaç dakikaya kadar hazır oluruz. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Var. Aptal hemşireme damarlarımın yerini göster."

4 no.lu ameliyathanede Dr. Mervyn Franklin'in beyni ameliyatı gayet iyi gidiyordu. Adam odasından ameliyathaneye kadar her adımda şikayet etmişti.

"Gözünüzü açın, narkoz fazla verilmesin. Beynin duyusu yoktur, bir kere oraya girdikten sonra narkoza fazla ihtiyaç olmayacaktır."

"Biliyorum," dedi Kat sabırlı bir sesle.

"Isıyı da düşürmeyi unutmayın."

"Olur."

"Ameliyat sırasında hızlı müzik alın da ayakta uymayın."

"Peki."

Ve böylece devam edip gitmişti.

Dr. Franklin'in kafatasında delik delinince Kat, "Pıhtıyı görüyorum. Fazla kötü görünmüyor," dedi. Sonra da işe koyuldu.

Üç saat sonra yarayı kapatmaya başladıklarında cerrahi bölüm başkanı George Englund geldi.

"Kat, burada işin bitiyor mu?"

"Hemen hemen."

"Dr. Jurgenson devam etsin. Sana acele ihtiyacımız var. Acil bir durum."

Kat başını salladı. "Geliyorum." Jurgenson'a döndü. "Sen tamamlar mısın?"

"Elbette."

Kat, Englund'la dışarı ıktı. "Ne oldu?"

"Daha sonra ameliyat edeceğin bir hastada kanama başladı. şimdi ameliyathaneye götürüyorlar. Kurtulacağını sanmıyorum. Hemen ameliyat etmen gerek."

"Kim?"

"Bay Dinetto adında biri."

Kat ameliyathaneye koşarken Rhino ve Gölge'yle karşılaştı.

"Neler oluyor?" diye Rhino sordu.

Kat'ın boğazı kuruduğundan güçlükle konuşabildi. "Bay Dinetto'da kanama başlamış. Hemen ameliyat etmeyiz."

Gölge Kat'ın kolunu tuttu. "Et, yleyse! Ama sana söylediğimizi de unutma. Onu yaşat."

Programdaki bir değişiklik nedeniyle ameliyata Kat'la birlikte Dr. Vance girmişti. Doktor iyi bir cerrahtı.

Dr. Vance ellerini yıkamakta olan kadının yanına geldi. "Nasılsın?"

"İyiym," diye Kat yalan söyledi.

Kat ameliyatı yaparken yüksek sesle gördüklerini anlatıyordu. "Beynin ortasında hasarlı bir alan var. Aort kapakçığından kopan bir parça tıkamış. Beynin sağ tarafındaki küçük bir damara kan gitmesine engel oluyor. Neşter."

"Çok kanama var," dedi Vance.

Kat aleti alıp kanayan damarları dağladı. "Kontrol altına alacağız sanırım."

Vance, "İyi görünüyor. Kurtulacak," dedi az sonra.

Kat derin bir soluk aldı.

Tam o anda Lou Dinetto birden kaskatı kesildi, vücudunda spazmlar başladı. Narkozcu, "Kan basıncı düşüyor," dedi.

Hep birden monitöre baktılar. Eğri giderek düzleşiyordu. Vantriküler bir fibrilasyondan sonra iki hızlı kalp atışı vardı.

"Şok verin!" dedi Kat. Adamın göğsüne şok yastıklarını yerleştirip makinayı çalıştırdı.

Dinetto'nun göğsü yükseldi ve düştü.

"Hemen epinefrin yapın! Çabuk!"

"Kalp atışı yok," diye narkozcu seslendi.

Kat bir şok daha verdi.

Yine bir kasılma oldu.

"Kalp atışı yok," dedi narkozcu. Asistol. "

Kat son bir kere daha denedi. Adamın gövdesi daha çok yükseldi, sonra düştü.

"Öldü," dedi Dr. Vance.

Yirmi İkinci Bölüm

KOD Kırmızı bir hastanın yaşamını kurtarmak için bütün tıbbi yardımı gerektiren bir alarmdı. Lou Dinetto'nun kalbi ameliyat sırasında durunca ameliyat Kod Kırmızı ekibi yardıma koşmuştu.

Kat hoparlörden, "Kod Kırmızı, 3 no.lu Ameliyathane..." anonsunu duyuyordu.

Kat panik içindeydi. Elektroşoku bir daha uyguladı. Sadece Dinetto'nun değil, Mike'ın ve kendisinin yaşamalarını da kurtarmaya çalışıyordu. Dinetto'nun gövdesi havaya fırladı ve yine cansız masanın üstüne düştü.

"Bir daha dene!" dedi Dr. Vance.

Biz insanları tehdit etmeyiz, doktor. Sana söyledik işte. Bay Dinetto ölürse, sen de, ailen de temizleneceksiniz.

Kat düğmeyi bir daha çevirdi. Dinetto'nun göğsü birkaç santim havaya kalktı, yine düştü.

"Bir daha!"

Olmayacak, diye düşündü Kat. Ben de onunla öleceğim.

Ameliyathane birden doktor ve hemşirelerle dolmuştu.

"Ne bekliyorsun?" diye biri sordu.

Kat derin bir soluk alıp yastıkları bir daha bastırdı. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra monitörde hafif bir iz be-

lirdi. İz titredii, kayboldu, bir daha belirdi, sonra giderek güçlenerek düzenli bir tempoyla ilerledi.

Kat gözlerine inanamayarak bakıyordu.

Kalabalık odadan bir alkış sesi yükseldi. Biri, "Başaracak!" diye bağırdı.

Lou Dinetto iki saat sonra sedyeyle yoğun bakım birimine götürülüyordu. Kat yanındaydı. Rhino ile Gölge koridorda bekliyorlardı.

"Ameliyat başarılı geçti," dedi Kat. "İyileşecek."

Ken Mallory'nin başı dertteydi. Bahsin son gününe gelmişti. Sorun o kadar azar azar artmıştı ki, farkında bile olmamıştı. Daha ilk geceden Kat'ı yatağa atacağından emindi. Kadın istekliydi. Ama şimdi zamanı dolmak üzereydi ve bir felaketle karşı karşıyaydı.

Mallory karşısına çıkan aksilikleri düşündü: Kat'm oda arkadaşlarının tam yatacakları sırada gelmeleri, bir araya gelmelerindeki güçlükler, Kat'ın hastaneye çağrılıp kendisini çırılçıplak bırakması, kuzeninin gelişi, uyur kalması, aybaşı sancısı. Hey, bir dakika! diye düşündü. Bunların hepsi de rastlantı olamazdı! Kat bunu bilerek yapmıştı. Her nasılsa bahsi haber almış ve kendisine bir oyun oynamaya karar vermişti. On bin dolarlık bir oyun. Ve Mallory'nin bu kadar parayı bulmasına imkan yoktu.

Mallory doktorların giyinme odasına girdiğinde kendisini bekliyorlardı.

"Ödeme günü!" dedi Grundy.

Mallory gülümsemeye çalıştı. "Geceyarısına kadar zamanım var, değil mi? Karı hazır diyorum size, çocuklar."

"Bunu kendisinden duyduğumuzda inanırız. Sen sabaha parayı hazırla da."

Mallory güldü. "Parayı hazırlayacak olan sizlersiniz!"

Bir yol bulmalıydı. Ve birden aradığı yanıtı buldu.

Ken Mallory Kat'ı doktorlar odasında buldu. Karşısına oturdu. "Bir hastanın yaşamını kurtarmışsın diye duyduğum," dedi.

"Ve kendi yaşamımı."

"Ne?"

"Yok bir şey."

"Benim yaşamımı kurtarmaya ne dersin?"

Kat anlamayarak baktı erkeğin yüzüne.

"Bu gece benimle yemeğe gel."

"Çok yorgunum, Ken." Kat oynadığı oyundan da bıkmıştı. Artık yeter, diye düşünüyordu. Kendi kazdığı kuyuya kendim düştüm. Onun başka türlü bir erkek olmasını isterdi. Kendisine karşı dürüst olsaydı. Onu gerçekten sevebilirdim, diye düşündü.

Ama Mallory Kat'ı bırakmaya niyetli değildi. "Erken döneriz," dedi. "Nasıl olsa bir de yemek yemeyecek misin?"

Kat istemeye istemeye kabul etti. Bunun son kez olacağını biliyordu. Oyunu sona erdirecekti. "Peki," dedi.

Honey'in nöbeti saat dörtte bitti. Saatına bakınca biraz alışveriş yapacak zamanı olduğunu gördü. Ev için mum ve kahve aldı.

Paketlerle eve dönerken evde kendi başına yerim, diye düşünüyordu. Kat Mallory ile çıkacaktı, Paige'in de nöbeti vardı.

Eve girip kapıyı kapattı, ışığı yaktı. Banyodan çıkan iriyarı bir zenciden akan kanlar beyaz halıyı kızıla boyuyordu. Adamın elinde bir tabanca vardı.

"Hele sesini çıkar, bir kurşunda beynini dağıtırım," dedi.

Honey bağırdı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

MALLORY, Front Caddesi'nde Schroeder'e restoranında Kat'ın karşısında oturuyordu.

Artık sonuna geldik işte, diye düşünüyordu. On bin doları ödeyemeyince ne olacaktı? Haber hastaneye bir anda yayılacak ve herkes kendisiyle alay edecekti.

Kat hastalarından biri hakkında hikayeler anlatıyor, Mallory kadının gözlerinin içine bakıyor ama sözlerini duymuyordu. Kendi kafasında çok daha önemli şeyler vardı.

Yemek sona ermiş, garson kahvelerini getirmişti. Kat saatine baktı. "Sabah erkenden işim var, Ken. Artık gitsek iyi olur."

Mallory masaya bakıyordu. Başını kaldırdı. "Kat, sana bir şey söylemek istiyorum."

"Söyle bakalım."

"Bir itirafta bulunacağım." Derin bir soluk aldı. "Bu benim için hiç de kolay değildi."

Kat şaşırmıştı. "Söyle haydi."

"Sana söylemeye çekiniyorum. Ben... doktorlardan bazılarıyla... aptalca bir bahse girdim... seninle yatacağım konusunda."

Kat gözlerinin içine bakıyordu. "Sen..."

"Lütfen, şu anda bir şey söyleme. Bu bir şaka olarak başladı ama aldanan ben oldum. Hiç beklemediğim bir şey oldu. Sana aşık oldum."

"Ken..."

"Ben daha önce hiç aşık olmamıştım, Kat. Çok kadın tanıdım, ama böyle bir şey hiç olmamıştı. Seni düşünmediğim bir an bile yok." İçini çekti. "Seninle evlenmek istiyorum."

Kat'ın kafası allak bullak olmuştu. Her şey dönüp duruyordu. "Ben.. ben ne diyeceğimi bilemi..."

"Sen evlenme teklif ettiğim ilk kadınsın. Lütfen evet de. Benimle evlenir misin, Kat?"

Demek Ken kendisine söylediği o güzel şeylerde hep ciddiydi. Kat'ın kalbi yerinden kopacak gibi atıyordu. Olaganüstü bir düşün gerçekleşmesiydi bu. Kendisi ondan sadece dürüstlük beklemişti. Ve şimdi de dürüst davranıyordu işte. Demek bu kadar zamandır yaptıklarından pişmandı. Başka erkeklere benzemiyordu. Duyguluydu ve de gerçektir.

Kat'ın gözleri parıldadı. "Evet, Ken! Evet!"

"Kat..." Mallory uzanıp kadını öptü. "O aptalca bahis için özür dilerim." Başını salladı. "O parayı balayımız için kullanabilirdik. Ama senin için değer doğrusu."

Kat düşünüyordu: On bin dolar.

"Çok aptallık ettim."

"Süren ne zaman sona eriyor?"

"Bu geceyarısı, ama bu artık önemli değil. Önemli olan biziz. Evleneceğimiz ve..."

"Ken?"

"Efendim, sevgilim?"

"Senin evine gidelim." Kat'ın gözlerinde hınzırcasına bir parıltı vardı. "Bahsi kazanacak zamanın var henüz."

Kat yatakta tam bir kaplandı.

Tanrım, bu kadar beklediğime değdi bu! diye düşündü Mallory. Kat'm yıllardır içinde biriktirdiği duyguları birden patlayıvermişti. Ken, Mallory'nin tanıdığı en tut-

kulu kadındı. Mallory iki saat sonra bitkin düştü. Kat'ı kucaklayarak, "İnanılmaz bir kadınsın," dedi.

Kat dirsekleri üzerinde doğrulup erkeğe baktı. "Sen de öyle, sevgilim. Çok mutluyum."

Mallory sırtıttı. "Ben de." On bin dolarlık, diye düşündü. Ve de esaslı bir seks.

"Bana her zaman böyle olacağına söz ver, Ken."

"Söz," dedi Mallory en içtenlikli sesiyle.

Kat saatine baktı. "Ben giyineyim artık.

"Geceyi burada geçiremez misin?"

"Hayır. Sabah Paige'le hastaneye gideceğim." Erkeği öptü. "Sen hiç merak etme. Önümüzde koskoca bir yaşam var."

Mallory kadının giyinmesini seyretti.

"O bahis paralarını bir toplayayım da. Şahane bir balayı geçiririz." Kaşlarını çattı. "Ama çocuklar bana inanmazlarsa ne olacak."

Kat bir an düşündü. "Merak etme, ben onlara söyleyim," dedi.

Mallory sırtıttı. "Yatağa gel."

Yirmi Dördüncü Bölüm

ELİ silahlı kara adam, "Sana susmanı söylemiştim!" diye bağırdı.

"Özür dilerim." Honey titriyordu. "Ne istiyorsunuz?"

Adam elini yan tarafına bastırmış, kanı durdurmaya çalışıyordu. "Ablamı istiyorum."

Honey şaşkın şaşkın baktı adamın yüzüne. Delinin biri olmalıydı. "Ablan mı?"

"Kat." Adamın sesi zayıflıyordu.

"Aman Tanrım! Sen Mike'sın!"

"Evet."

Tabanca yere düştü, adam olduğu yerde yığıldı kaldı. Honey koştu. Kurşun deliğine benzeyen bir yaradan kan boşanıyordu.

"Kıpırdama," dedi Honey. Banyoya gidip tentürdiyotla birkaç havlu aldı. "Canın acıyacak, bilmiş ol," dedi.

Mike kıpırdamayacak kadar bitkindi.

Honey yaraya tentürdiyod boşaltıp havluyu tampon yaptı. Mike bağırmamak için elini ısıırıyordu.

"Bir cankurtaran çağırıp seni hastaneye götüreceğim."

Mike kadının kolunu tuttu. "Hayır! Hastane olmaz. Polis duymamalı." Sesi daha da zayıflamıştı. "Kat nerede?"

"Bilmiyorum." Kat'ın Mallory ile olduğunu biliyordu ama nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. "İzin ver de bir arkadaşımı çağırayım," dedi.

"Paige'i mi?"

"Evet." Demek Kat ikimizden de söz etmiş, diye düşündü.

Paige'i hastanede bulması on dakikasını aldı.

"Hemen eve gelsen iyi olur," dedi.

"Nöbetteyim, Honey."

"Kat'ın kardeşi burada."

"Çok iyi. Ona..."

"Vurulmuş."

"Ne?"

"Vurulmuş!"

"Hemen iki hastabakıcı göndereyim..."

"Hastane ve doktor istemem diyor. Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Kötü mü?"

"Evet."

Bir duraklama oldu. "Yerime birini bulayım, yarım saat sonra oradayım," dedi Paige.

Honey telefonu kapatıp Mike'a döndü. "Paige geliyor."

Kat iki saat sonra eve dönerken çok keyifliydi. Sevişme konusunda çok heyecanlanmış, yaşadığı korkunç deneyimlerden sonra sevişmekten nefret edeceğini sanmıştı. Ama Ken Mallory olağanüstü bir erkek çıkmıştı. Kat'ın içinde olduğunu bilmediği tutkuları dışarı çıkar-mıştı.

Kat doktorları son anda kandırıp bahsi nasıl kazandıklarını düşünerek kapıyı açınca birden dehşetle dondu kaldı. Paige ile Honey Mike'ın yanında çömelmişlerdi. Mike yerde yatıyordu, başının altında bir yastık, yan tarafına bastırılan bir havlu vardı, üstübaşı kan içindeydi.

"Mike! Aman Tanrım!" Kat kardeşinin yanına koştu. "Ne oldu?"

"Merhaba, abla!" Mike'ın sesi bir fısıltıydı.

"Vurulmuş," dedi Paige. "Kanamama var."

"Hastaneye götürelim."

Mike başını salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Sen doktorsun."

Kat Paige'e baktı.

"Kanamayı mümkün olduğu kadarıyla durdurdum," dedi Paige. "Ama kurşun hala içinde. Burada malzeme de yok..."

"Hâlâ kan kaybediyor," dedi Kat. Mike'ın başını kolları arasına aldı. "Beni iyi dinle, Mike. Hastaneye gitmezsen öleceksin."

"Bunu... rapor... edemezsin... Polis istemiyorum."

Kat, "Ne oldu, Mike?" diye sordu.

"Önemli değil... Bir iş yapıyordum... aksilik oldu... adam da kızıp bana ateş etti."

Kat'ın yıllardır dinlediği hikayeydi bu. O zaman da biliyordu, şimdi de ama gerçeği kendine sakladı.

Mike, "Bana yardım edecek misin, abla?" dedi.

"Evet. Sana yardım edeceğim, Mike. Sonra kalkıp telefona gitti. Hastanenin acil odasını aradı. "Ben Dr. Hunter," dedi titrek bir sesle. "Hemen bir cankurtaran gönderin..."

Kat hastanede kurşunu çıkarma ameliyatını Paige'in yapmasını istedi.

"Çok kan kaybetmiş," dedi Paige. Yardımcı cerraha döndü. "Bir şişe kan daha verin."

Ameliyat başarıyla bittiğinde sabah olmuştu.

Paige Kat'a, "Bunun için nasıl bir rapor yazmamı istersin?" diye sordu. "Bir kaza diyebilirim..."

"Hayır," dedi Kat. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım. Kurşun yarası olarak bildirmeni istiyorum."

Mallory Kat'ı ameliyathane dışında bekliyordu.

"Kat! Kardeşinin başına gelenleri duydum..."

Kat başını salladı.

"Çok üzüldüm. İyileşecek mi?"

Kat, Mallory'ye baktı. "Evet," dedi.

Mallory kadının elini sıktı. "Dün gecenin olaganüstü olduğunu söylemek istedim. Bir mucizeydin. Ha, aklıma gelmişken, bahse girdiğim doktorlar içerde bekliyorlar, ama bu olanlardan sonra..."

"Neden olmasın?"

Kat erkeğin koluna girdi, doktorlar odasının kapısını açtılar.

Grundy, "Merhaba, Kat," dedi. "Senden bir şey öğrenmek istiyoruz. Dr. Mallory geceyi birlikte geçirdiğini ve çok esaslı olduğunu söylüyor. Doğru mu bu?"

"Esaslıdan da öteydi," dedi Kat. "Müthiş bir şeydi!" Mallory'yi yanağından öptü. "Seninle sonra görüşürüz, sevgilim."

Kat odadan çıkarken hepsinin ağızları açık kalmıştı.

Kat, Honey ile Paige'e, "Bu kadar heyecan arasında size haberi vermeyi unuttum," dedi.

"Ne haberi?"

"Ken evlenme teklif etti."

İki kadın kulaklarına inanamayarak baktılar Kat'a.

"Şaka ediyorsun," dedi Paige.

"Hayır. Dün gece evlenme teklif etti. Ben de kabul ettim."

"Ama onunla evlenemezsin!" dedi Honey. "Onun nasıl bir insan olduğunu biliyorsun. Seninle yatacağına bahse girdi."

"Başardı da."

Paige, "Bir şey anlamadım," dedi.

"Onun hakkında yanlışmışız," dedi Kat. "Ken bana bahsi anlattı. Bu kadar zamandır vicdan azabı çekiyormuş. Ne olduğunu anlamadınız mı? Ben cezalandırmak

için onunla çıktım. O da bahsi kazanmak için benimle. Sonunda birbirimize aşık olduk. Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Honey ile Paige birbirlerine baktılar. "Ne zaman evleneceksiniz?" diye sordu Paige.

"Orasını daha konuşmadık ama yakında olacağından eminim. Sizlerin nedimelerim olmanızı istiyorum."

"Sen hiç merak etme," dedi Paige. Ama kafasının gerisinde ısrarlı bir kuşku vardı. Esnedi. "Uzun bir gece geçti. Ben eve yatmaya gidiyorum."

"Ben Mike'la kalacağım," dedi Kat. "Kendine gelince polis onunla konuşmak isteyecektir. Bu kadar iyi arkadaşlar olduğunuz için sizlere teşekkür ederim."

Paige eve giderken o gece olanları düşündü. Kat'ın kardeşini ne kadar sevdiğini bilirdi. Onu polise ihbar etmek büyük cesaretti doğrusu.

Paige eve girerken telefon çalıyordu. Hemen koşup açtı.

Arayan Jason'du. "Merhaba! Seni çok özlediğimi söylemek için açtım. Neler oluyor bakalım?"

Paige düşüncelerini biriyle paylaşmak isterdi, ama bu çok özel bir şeydi, Kat'm sırrıydı.

"Hiç," dedi. "Her şey yolunda."

"Güzel. Bu gece boş musun?"

Paige bunun bir yemek davetinden daha fazla bir şey olduğunun farkındaydı. Onu bir daha görürsem bir ilişki başlayacak, diye düşündü. Bunun yaşamının en büyük kararlarından biri olduğunu biliyordu.

Derin bir soluk aldı. "Jason..." Zil çaldı. "Bir dakika, Jason."

Paige telefonu bıraktı, gidip kapıyı açtı.

Karşısında Alfred Turner duruyordu.

Yimi Beşinci Bölüm

PAIGE donup kalmıştı.

Alfred gülümsedi. "İçeri girebilir miyim?"

"Şey... elbette... Özür dilerim." Paige erkeğin odaya girişine bakarken içinde çelişkili duygular dolaşıyordu. Hem mutluydu hem de heyecanlı ve öfkeli. Neden böyleyim sanki, diye düşündü. Herhalde bir merhaba demeye gelmiştir.

Alfred kadına döndü. "Karen'i terk ettim."

Sözleri Paige için bir şok olmuştu.

Alfred Paige'e yaklaştı. "Büyük bir yanlışlıktı yaptığım. Seni asla bırakmamalıydım. Asla."

"Alfred..." Paige birden telefonu hatırladı. "Özür dilerim."

Telefona koştu. "Jason?"

"Evet, Paige. Bu gece..."

"Olmaz."

"Peki, ya yarın gece?"

"Şey... bilemiyorum."

Jason kadının sesindeki gerginliği hissetmişti. "Bir aksilik mi var?"

"Hayır. Bir şey yok. Ben yarın seni ararım."

"Peki."

Paige telefonu kapattı.

*

"Seni özledim, Paige. Sen de beni özledin mi?"

Hayır. Ben sadece sokakta yabancıların ardından gidip kendilerine Alfred diyorum. "Evet," dedi.

"Güzel. Biz birbirimize aitiz. Hep de öyle olmuştur."

Öyle mi? Karen'le bu yüzden mi evlendin? Yaşamıma istediğin zaman girip çıkabileceğini mi sanıyorsun?

Alfred yanında duruyordu. "Öyle değil mi?"

Paige erkeğin yüzüne baktı. "Bilemiyorum," dedi. Her şey çok birdenbire olmuştu.

Alfred Paige'in elini avuçları arasına aldı. "Biliyorsun elbette."

"Karen ne oldu?"

Alfred omuzlarını silkti. "Karen bir yanlışlıktı. Hep seni ve birlikte geçirdiğimiz günleri düşünüyordum."

Paige kuşkuyla bakıyordu erkeğe. "Alfred..."

"Ben buraya kalmaya geldim, Paige. Burada değil tabii. New York'a gidiyoruz."

"New York mu?"

"Evet. Her şeyi anlatacağım. Bir fincan kahve içerdim doğrusu."

"Hemen. Şimdi yaparım. Uzun sürmez."

Alfred kadının ardından mutfığa yürüdü. Paige kafasını toparlamaya çalışıyordu. Alfred'i o kadar çok istemişti ve şimdi yanındayken...

Alfred, "Bu son yıllarda çok şey öğrendim, Paige," dedi. "Büyüdüm artık."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu kadar yıldır Dünya Sağlık Örgütü'nde çalıştığımı biliyorsun."

"Biliyorum."

"O ülkeler çocukluğumuzdan bu yana hiç değişmediler. Hatta bazıları daha da kötüye gittiler. Oradaki hastalıklar, sefalet..."

"Ama sen orada onlara yardımcı oluyordun."

"Evet, ama birden uyandım."

"Uyandın mı?"

"Yaşamımı boşa harcadığımı fark ettim. Orada günde yirmi dört saat çalışıyor, o cahil vahşilere yardım ediyordum, ama burada büyük paralar kazanabilirdim."

Paige kulaklarına inanamayarak dinliyordu.

"New York'da Park Avenue'de doktorluk yapan birine rastladım. Yılda kaç para kazanıyormuş, biliyor musun? Beş yüz bin dolardan fazla! Duydun mu? Yılda beş yüz bin dolar!"

Paige erkeğin yüzüne bakıyordu.

"Kendi kendime, 'Böyle bir para benim yaşamımda bugüne kadar neredeydi?' diye sordum. Adam bana ortaklık teklif etti. Birlikte çalışacağız. Onun için seninle New York'a gidiyoruz."

Paige duydukları karşısında donup kalmıştı.

"Bize bir çatı katı ve sana yıllardır söz verdiğim her şeyi alabileceğim." Gülüyordu. "Şaşırdın mı, ha?"

Paige'in ağzı kurumuştu. "Ne.. ne diyeceğimi bilemiyorum, Alfred."

Alfred güldü. "Elbette bilemezsin. Yılda beş yüz bin doları duyan herkesin dili tutulur."

"Ben parayı düşünmüyordum," dedi Paige.

"Düşünmüyor muydun?"

Paige ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu erkeğin yüzüne. "Alfred DSÖ'de çalışırken insanlara yardım ettiğini hissetmemiş miydin?"

Alfred omuzlarını silkti. "O insanlara hiç kimse yardım edemez. Hem kimin umurunda ki? Karen'in Bangladeş'te kalmamı istediğine inanır mısın? Ona gitmeyeceğimi söyledim, o da çekip gitti." Paige'in elini tuttu. "Ve ben de geldim işte... Sen biraz sessizsin. Çok şaşırdın galiba."

Paige babasını düşündü. *Park Avenue'de çok başarılı olabilirdi, ama parayla ilgisi yoktu. İlgilendiği tek şey insanlara yardımdı.*

"Karen'den boşandığım için hemen evlenebiliriz." Kadının elini okşadı. "New York'ta yaşamaya ne diyor sun, ha?"

Paige derin bir soluk aldı. "Alfred..."

Erkeğin yüzünde beklentili bir gülümseme vardı.

"Evet?"

"Defol!"

Gülümseme yavaş yavaş kayboldu. "Ne?"

Paige ayağa kalktı. "Buradan çıkıp gitmeni istiyorum."

Alfred şaşırmişti. "Nereye gideyim?"

"Bunu söylemeyeceğim," dedi Paige. "Yoksa duyguların incinir."

Alfred gittikten sonra Paige uzun uzun düşündü. Kat haklıydı. Bir hayalete tutunmuştu. Şu anda sıkıntılı olması gerekirken içinde bir sevinç vardı. Kendini bir anda özgürlüğüne kavuşmuş hissediyordu. Artık ne istediğini biliyordu.

Telefona gidip Jason'un numarasını çevirdi.

"Alo."

"Jason, ben Paige. Bana Noe Vadisi'ndeki evinden söz ettiğini hatırlıyor musun?"

"Evet..."

"Orasını görmek isterdim. Bu akşam boş musun?"

"Bana neler olduğunu söylemeyecek misin, Paige? Kafam çok karıştı."

"Asıl kafası karışık olan benim. Uzun zaman önce tanıdığım birine aşık olduğumu sanıyordum ama onu değişmiş buldum. Artık ne istediğimi biliyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Senin evini görmek istiyorum."

Noe Vadisi başka bir yüzyıldan kalmıştı. Dünyanın en kozmopolit kentlerinden birinin ortasında renkli bir vaha gibiydi.

Jason'un evi sahibini yansıtıyordu -rahat, düzenli ve

güzel. Jason Paige'e evi gezdirdi. "Burası oturma odası, mutfak, konuk banyosu, çalışma odası... Yatak odası yukarda. Görmek ister misin?"

"Hem de çok," dedi Paige.

Birlikte yukarı çıktılar. Paige'in kalbi kopacakmış gibi çarpıyordu. Ama olanlar kaçınılmazdı. Bunu daha ilk başından anlamalıydım, diye düşündü.

Paige ilk adımı kimin attığını bilemiyordu ama bir anda kucaklaşmışlardı. Jason'un dudakları dudaklarının üzerindeydi ve bu dünyanın en doğal şeyiydi. Birbirlerini soydular. Sonra yattılar ve sevişmeye başladılar.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Jason.

"Biliyorum. Sana beyaz önlük giymeni söylediğimden beri."

Paige sevişmelerinden sonra, "Geceyi burada geçirmek istiyorum," dedi.

Jason gülümsedi. "Sabah benden nefret etmek yok ama."

"Söz veriyorum."

Paige bütün geceyi Jason'la sevişerek ve konuşarak geçirdi. Sabah da kalkıp kahvaltısını hazırladı.

"Neden bu kadar talihli olduğumu bilmiyorum ama teşekkür ederim," dedi Jason.

"Talihli olan benim."

"Biliyor musun? Evlenme teklifime hâlâ bir yanıt alamadım."

"Bu öğleden sonra alırsın."

O öğleden sonra Jason'un odasına bir ulak bir zarf getirdi. İçinde Jason'un ev maketiyle gönderdiği not vardı.

Benim ()

Bizim (x)

Lütfen birini işaretle.

Yirmi Altıncı Bölüm

Lou Dinetto taburcu olmaya hazırды. Kat veda etmek için odasına gittiğinde Rhino ile Gölge içerdeydiler.

Kat'ı gören Dinetto, "Çıkın dışarı," dedi.

Adamlar odadan çıktılar.

Dinetto Kat'a, "Sana borçlandım," dedi.

"Hiçbir borcun yok."

"Benim yaşamımın sence değeri yok mu? Evleneceğini duydum."

"Öyle."

"Bir doktorla."

"Evet."

"Ona sana iyi bakmasını, yoksa karşısında beni bulacağını söyle."

"Söylerim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Mike için üzıldüm."

"İyileşecek," dedi Kat. "Onunla uzun uzun konuştum."

"Güzel." Dinetto şişkin bir zarf uzattı. "Sana küçük bir düğün armağanı."

Kat başını salladı. "Teşekkür ederim, istemem."

"Ama..."

"Kendine iyi bak..."

"Sen de. Bir şey söyleyeyim mi? Sen gerçekten çok esaslı bir kadınsın. Şunu asla aklından çıkarmamanı isti-

yorum. Eğer bir şeye -her neye olursa olsun- ihtiyacın olursa bana geleceksin. Duydun mu?"

"Duydum."

Kat adamın bunu içtenlikle söylediğini biliyordu ve bildiği diğer bir şey de, ona asla gitmeyeceğiydi.

Ondan sonraki haftalarda Paige ile Jason günde üç dört kere telefonda konuştular ve Paige'in nöbetçi olmadığı her gece birlikte oldular.

Hastane her zamankinden daha karışıktı. Paige acil vakalarla dolu otuz altı saatlik bir nöbetteydi. Nöbetçi odasında tam uykuya daldığı anda telefon sesiyle uyandı.

"Alo?"

"Dr. Taylor, lütfen 422 no.lu odaya gelir misiniz? Acele."

Paige düşündü. 422. Dr. Barker'in hastalarından biri. Lance Kelly. Bir mitral kapak değişimi ameliyatı geçirmişti. Bir aksilik olmuş olmalıydı. Paige odadan çıktı. Asansörü beklemeden merdivenlere koştu. Belki de heyecanlı bir hemşiredir, diye düşünüyordu. Ciddi bir şeyse Dr. Barker'i çağırıyorum.

422 no.lu odada hasta soluk alamıyordu. Hemşire Paige'i görünce rahatlamış olarak, "Ne yapacağımı bilemedim..." dedi.

Paige adamın yanına gitti. "Düzeleceksiniz," diyerek bileğini tuttu. Nabızı çok hızlıydı. Mitral kapak çalışmıyordu.

"Sakinleştiririm," dedi.

Hemşireden aldığı iğneyle adamın damarına bir sakınleştirici zerk etti. Hemşireye, "Baş hemşireye bir ameliyat ekibi hazırlamasını söyle," dedi. "Ve Dr. Barker'i çağır!"

Kelly on beş dakika sonra ameliyat masasındaydı.

Ekipte üç hemşire ve iki stajyer vardı. Bir köşede yüksek bir yere yerleştirilmiş bir televizyon monitöründen kalp atışları, EKG ve kan basıncı izleniyordu.

Narkozcu içeri girerken Paige içinden bir küfür savurdu. Hastane narkozcularının çoğu uzman doktorlardı ama Herman Koch bir istisnaydı. Paige onunla daha önce de çalışmıştı ve mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışırdı. Adama hiç güvenmezdi ve şimdi de başka seçeneği yoktu.

Stajyerlerden biri, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Dr. Barker dün mitral kapakçığı değiştirmişti. O delindi sanırım." Paige Koch'a baktı, "Bayıldı mı?"

Koch başını salladı. "Evinde yatağındaymış gibi uyuyor."

Evinde uyuyan sen olsaydın, diye düşündü Paige. "Ne kullanıyorsun?"

"Propofol."

"Tamam."

Paige Kelly'nin kalp-akciğer makinasına bağlanmasını izledi. Bir yandan da monitörü izliyordu. Nabız 140... kan oksijeni yüzde 92... kan basıncı 60-80. "Başlayalım," dedi.

Stajyerlerden biri müziği açtı.

Paige ameliyata başladı. Bir süre sonra kalp ortaya çıkmıştı. "İşte sorun," dedi. "Atrium delinmiş. Kan kalpte toplanıp baskı yapıyor." Bir yandan da gözü monitördeydi. Basınç çok düşmüştü.

O sırada Lawrence Barker içeri girdi. Bir kenarda durup seyretmeye başladı.

"Dr. Barker. İsterseniz..."

"Ameliyat sizindir."

Paige Koch'a baktı. "Dikkat et. Aşırı narkoz vereceksin! Ağırlaştır!"

"Ama ben..."

"Tansiyonu düşüyor."

"Ne yapmamı istersin?" diye Koch çaresizce sordu.

"Lidokain ve efinefrin ver. Hemen!" Paige bağırmaya başlamıştı.

"Tamam."

Paige Koch'un iğneyi hastanın damarındaki tüpe boşaltmasını izledi.

Monitöre bakan bir stajyer, "Tansiyonu düşüyor," dedi.

Paige akan kanı durdurmak için çırpınıyordu. Koch'a baktı. "Çok veriyorsun! Ben sana..."

Monitörden gelen kalp seslerinde birden bir karışıklık oldu.

"Tanrım! Bir şey oldu!"

"Bana defibrilatörü verin!" diye bağırdı Paige.

Hemşirenin uzattığı elektrik şok yastıklarını hastanın kalbi üzerine bastırdı. Kelly'nin vücudu yükseldi, sonra düştü.

Paige bir daha denedi. Ama adamın kalbi durmuştu.

Paige çıldıracak gibiydi. Ameliyatın kendi yaptığı kısım başarılıydı. Koch aşırı narkoz vermişti.

Paige defibrilatörü hastanın göğsüne üçüncü kez bastırırken Dr. Barker ameliyat masasının yanına geldi. Paige'e, "Adamı öldürdün," dedi.

Yirmi Yedinci Bölüm

SEKRETERİ, "Dr. Taylor

telefonda. Daha sonra aramasını söyleyeyim mi?" diye sorduğunda Jason bir toplantıdaydı.

"Hayır, konuşurum." Jason telefonu açtı. "Paige?"

"Jason... sana ihtiyacım var." Paige ağlıyordu.

"Ne oldu?"

"Eve gelebilir misin?"

"Elbette. Hemen geliyorum." Jason ayağa kalktı.

"Toplantı bitmiştir. Sabaha devam ederiz."

Jason yarım saat sonra Paige'in evindeydi. Kapıyı açan Paige erkeğin kolları arasına atıldı. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

"Ne oldu?"

"Korkunç bir şey! Dr. Barker... bana... bir hastayı öldürdüğümü söyledi ve... suç benim değildi.... Daha fazla dayanamayacağım..."

"Paige, bana adamın nasıl olduğunu anlatmıştın. Bu onun karakteri..."

Paige başını salladı. "Sadece o değil. Kendisiyle çalışmaya başladığımdan beri beni hastaneden attırmaya çalışıyor. Jason, kendisi kötü bir doktor olsa ve benim işe yaramadığımı düşünse bu kadar alınmazdım. Ama adam parlak bir cerrahdır. Onun fikrine saygı duymak zorundayım. Yeteri kadar iyi olmadığımı inanıyorum."

"Saçma. Sen iyisin. Konuştuğum herkes senin çok iyi bir doktor olduğunu söylüyor."

"Ama Lawrence Barker dışında."

"Unut Barker'i."

"Unutacağım. Hastaneden ayrılıyorum."

Jason kadını kolları arasına aldı. "Paige, bu mesleği terk edemeyecek kadar sevdiğini biliyorum."

"Terk etmeyeceğim. Sadece o hastaneyi bir daha görmek istemiyorum."

Jason mendiliyle kadının gözlerini kuruladı.

"Bütün bunlarla seni rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," dedi Paige.

"Müstakbel kocaların görevi bu değil midir?"

Paige gülümsedi. "Kulağa ne kadar hoş geliyor. Pekala." Paige derin bir soluk aldı. "Şimdi biraz daha iyiyim. Benimle konuştuğun için teşekkür ederim. Dr. Wallace'a telefon edip ayrılacağımı söyledim. Şimdi onunla görüşmek için oraya gidiyorum."

"Bu gece yemekte konuşuruz."

Paige son kez gördüğünü bilerek hastane koridorlarından geçti. Her yanda artık alışkın olduğu o telaşlı koşuşturma vardı. Burası hiç farkına varmadan evi olmuştu neredeyse. Jimmy'yi, Chang'ı, birlikte çalıştığı doktorları düşündü. Sevgili Jason'un beyaz önlükle vizit yaptığı aklına geldi. Honey ve Kat'la yüzlerce kez kahvaltı ettikleri kafeteryanın önünden geçti. Her koridor ve oda öylesine anı doluydu ki.

Dr. Wallace kendisini bekliyordu.

"Telefonun beni şaşırttı doğrusu," dedi. "Kararın kesin mi, Paige?"

"Evet."

Benjamin Wallace içini çekti. "Pekala. Gitmeden önce Dr. Barker seni görmek istedi."

"Ben de onu görmek istiyorum." Paige'in içinde bastırıldığı öfke birden yüzeye çıkmıştı.

"Laboratuvarda. Eh... talihin açık olsun."

"Teşekkür ederim."

Paige içeri girdiğinde Dr. barker mikroskop başındaydı. "Hastaneden ayrılmaya karar verdiğini söylediler," dedi.

"Evet. Sonunda istediğiniz oldu."

"Neymiş o istediğim?"

"Beni gördüğünüz ilk andan beri buradan gitmemi istediniz. Kazandınız işte. Artık sizinle mücadele edemem. Hastanızı öldürdüğümü söylediğinizde... Bence sen sadist ve buz gibi kalpli bir orospu çocuğusun ve senden nefret ediyorum."

"Otur," dedi Dr. Barker.

"Hayır. Söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Benim var. Sen kendini...."

Barker birden sustu, soluk almakta güçlük çekmeye başladı.

Paige'in gözleri önünde kalbini tuttu, oturduğu yerde sırtüstü devrildi.

Paige adamın yanına koştu. "Dr. Barker!" Telefonu açıp, "Kırmızı Kod... Kırmızı Kod..." diye bağırdı.

Dr. Petersen, "Ağır bir kalp krizi geçirdi," dedi. "Kurtulup kurtulamayacağı şimdiden söylenemez."

Benim suçum, diye düşündü Paige. Onun ölmesini istiyordum.

Yine Ben Wallace'ın yanına döndü. "Olanlar için çok üzgünüm," dedi. "İyi doktordu."

"Evet. Çok yazık..." Wallace kadının yüzüne baktı. "Paige, Dr. Barker burada çalışmadığı takdirde kalmayı düşünür müydün?"

Paige duraksadı. "Elbette," dedi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

HASTANIN tabelasında "John Cronin, beyaz erkek, yaş 70. Teşhis: kalp tümörü," yazıyordu.

Paige henüz John Cronin'le tanışmamıştı. Kalp ameliyatı olacaktı. Paige bir doktor ve hemşireyle içeri girdi. Gülümseyerek, "Günaydın, Bay Cronin," dedi.

Cronin kadına baktı. "Sen kimsin?"

"Ben Dr. Taylor'um. Sizi muayene edeceğim ve..."

"Muayene falan yok! Ellerini benden uzak tut. Neden gerçek bir doktor göndermediler?"

Paige'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ben kalp cerrahıyım. Sizi iyileştirmek için elimden geleni yapacağım."

"Kalbimi sen mi ameliyat edeceksin?"

"Evet. Ben..."

John Cronin stajyere baktı. "Tanrı aşkına bu hastanenin yapabileceği en iyi şey bu mu?"

Stajyer, "Dr. Taylor'un çok uzman olduğu konusunda size güvence verebilirim," dedi.

Paige, "Kendi cerrahınızı getirtmek ister miydiniz?" diye sordu.

"Benim özel doktorum falan yok. O yüksek ücretli sahtekarlara verecek param yok benim. Siz doktorlar hep birbirinize benzersiniz. Bütün düşündüğünüz para.

İnsanlara metelik vermezsiniz. Biz sizler için sadece birer parça etiz, değil mi?"

Paige sinirlerine hakim olmaya çalıştı. "Şu anda huzursuz olduğunuzu biliyorum, ama..."

"Huzursuz mu? Kalbimi keseceğin için mi?" Adam bağırıyordu. "Ameliyat masasında can vereceğimi biliyorum. Beni öldüreceksin. Umarım seni cinayetten içeri atarlar."

"Bu kadarı yeter!" dedi Paige.

Adam pis pis sırıtıyordu. "Ölürsem sicilinde hiç iyi görünmez, değil mi, doktor? Belki de beni ameliyat etmene izin veririm."

Paige soluklarının hızlandığını hissetti. Hemşireye döndü. "Bir EKG ve kimyasal testleri istiyorum." John Cronin'e son bir kez bakıp odadan çıktı.

Paige bir saat sonra test sonuçlarıyla döndüğünde, John Cronin, "Orospu geri geldi," dedi.

Paige ertesi sabah saat altıda John Cronin'i ameliyat etti.

Adamın göğsünü açar açmaz umut olmadığını anlamıştı. Kalp sorun değildi. İç organlarında kanser başlamıştı.

Bir stajyer, "Aman Tanrım! Ne yapacağız?" dedi.

"Bununla çok uzun yaşamaması için dua edeceğiz," dedi Paige.

Paige ameliyathaneden çıkınca dışarda bir kadınla iki erkeğin kendisini beklediklerini gördü. Kadın kırkına yaklaşmıştı. Kızıl saçları vardı, makyajı abartılıydı ve ucuz bir parfüm sürünmüştü. Üzerinde dolgun vücudunu daha da ortaya çıkaran daracık bir elbise vardı. Adamlar kırk yaşlarındaydı ve ikisi de kızıl saçlıydı. Paige onları bir sirk trupuna benzetti.

Kadın, "Siz Dr. Taylor musunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Ben Bayan Cronin'im. Bunlar da kardeşlerim. Kocam nasıl?"

Paige bir an duraksadı. "Ameliyat beklediğim kadar iyi geçti," dedi.

"Tanrıya şükürler olsun!" Kadın dantelli bir mendille gözlerini kuruladı. "John'a bir şey olursa ölürüm!"

Paige kötü bir oyunda bir artist seyrediyormuş gibi oldu.

"Sevgilimi şimdi görebilir miyim?"

"Şimdi olmaz, Bayan Cronin. Yarın gelin."

"Eh, peki." Kadın adamlara döndü. "Yürüyün bakalım."

Paige arkalarından bakarken, "Zavallı John Cronin," diye düşündü.

Paige ertesi gün raporu aldı. Kanser Cronin'in bütün vücudunu sarmıştı. Radyasyon tedavisi için geç kalınmıştı.

Onkolog, "Onu rahat ettirme dışında yapacak bir şey yok," dedi. "Çok ıstırap çekecek."

"Ne kadar zamanı var?"

"En fazla iki hafta."

Paige yoğun bakımdaki John Cronin'i görmeye gitti. Cronin artık o sert ve aksi adam değil, yaşam mücadelesi veren bir insandı. Solunum cihazına bağlıydı ve damardan serumla besleniyordu. Paige yatağın yanına oturup baktı. Adam yorgun ve yenilgiyi kabul etmiş gibiydi. Talihsizlerden biri işte, diye düşündü Paige. Modern tıp mucizelerine karşın kendisi için yapacağımız hiçbir şey yok. Bir süre oturduktan sonra kalktı.

Paige o öğleden sonra yine John Cronin'i görmeye gitti. Adam solunum cihazından çıkarılmıştı. Gözlerini açıp Paige'i görünce, "Ameliyat bitti demek?" dedi.

"Evet. Rahat olup olmadığınızı görmek için uğradım."

"Rahat mı? Bundan size ne?"

"Lütfen, kavga etmeyelim."

Cronin bir süre kadına baktı. "Öteki doktor iyi bir iş başardığınızı söyledi."

Paige yanıt vermedi.

"Kanserim var, değil mi?"

"Evet."

"Ne kadar kötü?"

Soru bütün cerrahların ergeç karşılaştıkları bir ikilemi dile getirmişti. "Epey kötü," dedi Paige.

Uzun bir sessizlik oldu. "Radyasyon veya kemoterapi?"

"Özür dilerim. Bu sizi ancak daha kötüleştirir ve bir işe yaramaz."

"Anlıyorum. Eh... iyi bir yaşam geçirdim."

"Eminim."

"Şimdi bakınca pek anlaşılmaz ama çok kadınımlı oldu."

"Size inanıyorum."

"Evet. Kadınlar... kalın biftekler... iyi purolar... Siz evli misiniz?"

"Hayır."

"Evlenmelisiniz. Herkes evlenmeli. Ben evlendim. Hem de iki kere. Birincisiyle otuz beş yıl evli kaldım. Çok iyi bir kadındı. Kalp krizinden öldü."

"Üzıldüm."

"Önemi yok. Sonra bir budalayla evlenmek zorunda kaldım. O ve iki aç kardeşi. Kızıl saçlarına tutulmuştum. Esaslı parçadır..."

"Eminim o da.."

"Bu külüstür hastanede ne işim var biliyor musu-

nuz? Karım yatırdı beni buraya. Özel hastaneye yatırıp fazla para harcamak istemedi. Böylece ona ve kardeşlerine daha çok para kalacak." Paige'e baktı. "Ne kadar zamanım var?"

"Açık konuşayım mı?"

"Hayır... evet."

"Bir iki hafta."

"Tanrım! Sancılar artacak, değil mi?"

"Sizi mümkün olduğu kadar rahat ettirmeye çalışacağım, Bay Cronin."

"Bana John de."

"John."

"Yaşam çok boktan, değil mi?"

"İyi bir yaşam geçirdiğini söylemiştin."

"Öyleydi. Ama bitmek üzere olduğunu bilince insan bir garip oluyor. Sence nereye gideriz?"

"Bilmem."

Cronin gülümsedi. "Oraya gidince sana haber gönderirim."

"Şimdi sana bir iki ilaç verecekler. Daha rahat ettirmek için bir şey yapabilir miyim?"

"Evet. Bu gece gel de benimle konuş."

Paige'in izin gecesi idi ve yorgunluktan tükenmişti. "Gelirim," dedi.

Paige o gece John Cronin'i görmeye gittiğinde adam uyanıktı.

"Nasılsın?"

Cronin gözlerini kırptırdı. "Korkunç. Acı çekmeye hiç dayanamazdım zaten."

"Anlıyorum."

"Hazel'i gördün mü?"

"Hazel mi?"

"Karım. Aptal sarışın. Kardeşleriyle beni görmeye geldi. Seninle konuştuklarını söylediler."

"Evet."

"Tam mal, değil mi? Başına bir iş açtım onunla evlenmekle. Benim ölmemi bekliyorlar."

"Böyle konuşma."

"Gerçek bu. Hazel benimle param için evlendi. Doğrusunu istersen işin orasına pek aldırmamıştım. Onunla yatakta çok iyiydik, ama sonra kardeşleri açgözlülüğe başladılar. Hep daha fazlasını istediler."

Huzursuz bir sessizlik içinde oturdular.

"Sana çok yolculuk yaptığımı söylemiş miydim?"

"Hayır."

"Evet. İsveç'e, Danimarka'ya, Almanya'ya gittim. Sen hiç Avrupa'ya gittin mi?"

Paige turizm bürosundaki o günü hatırladı. "Hayır, gitmedim."

"Gitmelisin."

"Belki bir gün giderim."

"Böyle bir hastanede fazla bir para kazanmıyorsundur, öyle mi?"

"Yeteri kadar kazanıyorum."

Adam kendi kendine başını salladı. "Evet. Avrupa'ya git. Bana bir iyilik yap. Paris'e git... Crillon'da kal, Maxim'de yemek ye, kalın bir biftek ve bir şişe şampanya ısmarla, bifteği yiyip şampanyayı içerken beni düşünmeni istiyorum. Bunu yapar mısın?"

"Bir gün yapacağım," dedi Paige.

John Cronin kadına bakıyordu. "Güzel. Ben şimdi yoruldum. Yarın da gelip benimle konuşur musun?"

"Geleceğim," dedi Paige.

John Cronin uyudu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

KEN Mallory şansa çok inanırdı ve Harrison'larla tanıştıktan sonra onun kendisinden yana olduğuna her zamandan çok inanıyordu. Alex Harrison gibi zengin bir insanın Embarcadero'ya getirilmesi olasılığı sıfıra yakındı. Ve onun yaşamını ben kurtardım, o da minnetini göstermek istiyor, diye düşünüyordu.

Bir arkadaşına Harrison ailesini sormuştu.

"Zengin sözcüğü azdır," demişti arkadaşısı. "Onlarca kere milyonerdir. Ve çok esaslı bir kızı vardır. Kız üç dört kere evlenmiştir. Son kocası bir konttu."

"Sen Harrison'larla tanıştın mı?"

"Yok canım. Onlar sıradan insanlarla bir arada bulunmazlar."

Alex Harrison Cumartesi sabahı taburcu olurken, "Ken gelecek hafta bir yemek daveti verecek kadar kendimi toparlayabilir miyim?" diye sordu.

Mallory başını salladı. "Eğer kendinizi aşırı yormazsanız, evet."

Alex Harrison güldü. "Güzel. Sen şeref konuğumsun."

Mallory birden heyecanlanmıştı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Lauren ile seni gelecek Cumartesi yedi buçukta bekleyeceğiz." Mallory'ye Nob Hill'deki adresini verdi.

"Geleceğim," dedi Mallory. Hiç kaçırır mıydı?

Mallory o gece Kat'ı tiyatroya götürmeye söz vermişti ama onu atlatmak kolaydı. On bin dolarını almıştı ve kadınla seksten zevk alıyordu. Haftada birkaç gece ya boş bir nöbet odasında, ya da ikisinden birinin evinde bir araya geliyorlardı. Ateşlerini uzun süre önce söndürmüştü, diye düşündü Mallory. Ama birden patlama olunca! Eh, bugünlerden birinde veda etmek zamanı gelecek artık.

Mallory Harrison'lara gideceği gün Kat'a telefon etti. "Haberler kötü, yavrum."

"Ne oldu, sevgilim?"

"Doktorlardan biri hastalandı, onun yerine benim kalmamı istediler. Randevumuzu iptal edeceğim."

Kat ne kadar düşkünlüğü içinde olduğunu belli etmek istemedi. "Eh, doktorluk böyledir," dedi.

"Öyle. Ama bunu sana öderim."

"Bana bir şey ödemene gerek yok. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Ken, ikimiz hakkında ne zaman konuşacağız?"

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Bir söz. Hepsı böyleydiler işte. Bacak aralarını yem diye kullanırlardı. Ama kendisi bu tuzağa düşmeyecek kadar akıllıydı. Zamanı gelince, daha önce on kere yaptığı gibi özürler dileyerek çekilecekti sahneden.

Kat, "Bir tarih belirlemek gerekmez mi, Ken?" diyor-du. "Benim yapılacak o kadar çok şeyim var ki."

"Olur. Onu da yaparız."

"Ben Haziran diye düşünmüştüm. Sen ne dersin?"

Sen benim ne düşündüğümü bilmek istemezsin. Kartlarımı doğru oynarsam bir düğün olacak ama seninle değil. "Bunu konuşuruz, yavrum. Şimdi kapatmalıyım artık."

Harrison'ların konağı dönümlerce bakımlı arazi içinde bir sinema perdesinden çıkmış gibiydi. Evin ucu bucağı yoktu. Yirmi yirmi beş kadar konuk vardı ve büyük salonda küçük bir orkestra çalıyordu. Mallory'yi Lauren karşıladı. Üzerinde vücuduna yapışan ipekli bir elbise vardı. "Hoş geldin, şeref konuğu. Geldiğine çok sevindim," dedi.

"Ben de. Baban nasıl?"

"Sayende yaşıyor. Bu evde sen bayağı bir kahramansın."

Mallory alçakgönüllülükle gülümsedi. "Ben sadece görevimi yaptım."

"Tanrı da herhalde her gün aynı şeyi söylüyordur." Lauren erkeğin elini tutup diğer konuklarla tanıştırdı.

Konuklar arasında California valisi, Fransız büyükelçisi, bir Yüksek Mahkeme yargıcı ve politikacılar, sanatçılar ve iş dünyasının ileri gelenleri vardı. Odadaki gücü hissediyor ve heyecanlanıyordu. Benim ait olduğum yer burası işte, diye düşündü. Burada, bu insanlar arasında.

Gecenin sonunda konuklar birer ikişer izin isterlerken Harrison Mallory'ye, "Sen acele etme, Ken. Seninle konuşmak istiyorum," dedi.

"Çok memnun olurum."

Harrison, Lauren ve Mallory kütüphanede otururlar. Harrison kızının yanındaki koltukta oturuyordu.

"Sana hastanede önünde büyük bir gelecek olduğunu söyledim de ciddi konuşuyordum."

"Güveninizi gerçekten takdir ediyorum, efendim."

"Özel muayenehane açmalısın."

Mallory gülümsedi. "Bu o kadar kolay değil, Bay Harrison. Müşteri tutmak çok uzun sürer ve ben..."

"Genelde öyle. Ama sen sıradan bir insan değilsin."

"Anlamıyorum."

"Stajyerliğini bitirdikten sonra babam sana bir muayenehane açmak istiyor," dedi Lauren.

Mallory bir an konuşamadı. İnanılmaz derecede hoş bir rüyada yaşıyor gibiydi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Benim pek çok zengin dostum vardır. Birkaçına senden söz ettim bile. Tabelanı astığın gün kapışılacağı-nı garanti ederim. Seni finanse etmek istiyorum. Bu iş seni ilgilendirir mi?"

Mallory soluk almakta güçlük çekiyordu. "Hem de çok. Ama size borcumu ne zaman ödeyeceğimi bilemem."

"Anlamıyorsun. Borcunu ödemekte olan benim. Senin bana borcun olmayacak."

Lauren ılık bakışlarını Mallory'ye çevirdi. "Lütfen kabul de."

"Hayır demem aptallık olurdu, değil mi?"

"Evet öyle," dedi Lauren. "Ve senin aptal olmadığına eminim."

Ken Mallory eve dönerken sevinçten bulutların üzerinde yüzüyordu. Bundan iyisi can sağlığı diye düşünüyordu. Ama yanılıyordu. Daha iyisi de vardı.

Lauren telefon etti. "İşine zevk katmaya bir itirazın olmaz sanırım."

Mallory gülümsedi. "Kesinlikle hayır. Ne vardı?"

"Gelecek Cumartesi gecesi bir yardımsever balosu var. Beni götürür müydün?"

"Çok memnun olurum." Mallory Cumartesi gecesi nöbetçiydi, ama hasta olduğunu bildirecekti. Yerine bir başkasını bulsunlardı.

Mallory geleceğini planlamaya inanan bir insandı, ama şimdi başına gelenleri en çılgınca hayallerinde bile tasarlayabilmiş değildi.

Birkaç hafta içinde Lauren'in sosyal çevresine girmişti ve yaşam başdöndürücü bir hıza erişmişti. Geceyarılarına kadar Lauren'le dans ediyor, gündüzleri hastane-

deki işlerini güçlükle yürütüyordu. İ i hakkında şikayetler artıyordu ama bu onun umurunda bile değildi. Nasıl olsa yakında çekip gideceğim, diye düşünüyordu.

Bu sıkıcı devlet hastanesinden kurtulmak ve kendi muayenehanesini açmak yeteri kadar heyecan vericiydi, ama Lauren da talihinin kendisine verdiği    ld .

Kat giderek ba belası olmaktaydı. Mallory onu görmekten kaçınmak için sürekli mazeret bulma zorunda kalıyordu. Kadın fazla ısrarlı olunca, "Sevgilim, senin için  ıldırdıyorum... elbette seninle evlenmek istiyorum, ama  u anda..." diye bir    r dizisine ba lıyordu.

Ailenin Big Sur'daki yazlığında bir haftasonu geçirmelerini isteyen Lauren olmuştu. Mallory sevincinden havalara uçuyordu. Her şey yolunda gidiyor, yakında bütün dünya benim olacak, diye düşünüyordu.

Yazlık ev bir tepede  amlar arasında ahşap ve ta tan yapılma büyük bir yerd . Ayakları altında Pasifik Okyanusu uzanıyordu. Bir büyük yatak odası, sekiz konuk yatak odası, kocaman   mineli büyük bir oturma odası, kapalı bir yüzme havuzu vardı. Her şey eski zenginlik kokuyordu.

İçeri girdiklerinde Lauren Mallory'ye dönerek, "Hizmet ilere haftasonu için izin-verdim," dedi.

Mallory sırtıtt . "İyi yapmı sın." Kad n  kolları arasına aldı. "Senin için  ıldırdıyorum."

"Göster bakalım," dedi Lauren.

Günü yatakta geçirdiler ve Lauren en az Kat kadar sekse doymuyordu.

"Beni eskitiyorsun!" diye güldü Mallory.

"İyi. Ba kasıyla sevi meni istemiyorum." Lauren yatakta doğruldu. "Ba kası yok, değil mi, Ken?"

"Kesinlikle yok. Dünyada benim için senden başka kimse yoktur. Seni seviyorum, Lauren." İ te  imdi tüm geleceğini bir kerede ele almak zamanı gelmişti. Özel mu-

ayenehanesi olan başarılı bir doktor olmak başkaydı, Alex Harrison'un damadı olmak başka. "Seninle evlenmek istiyorum."

Kadının yanıtını soluğunu tutarak bekledi.
"Evet, sevgilim. Evet."

Kat evde Mallory'ye telefon etmeye çalışıyordu. Hastaneyi aradı.

"Özür dilerim, Dr. Hunter, Dr. Mallory çağrı cihazına yanıt vermiyor."

"Nerede olacağını bildirmedi mi?"

"Böyle bir kayıt yok."

Kat telefonu kapatıp Paige'e döndü. "Ona bir şey oldu. Bundan eminim. Yoksa beni şimdiye kadar mutlaka arardı."

"Kat, haber vermemesi için yüzlerce neden olabilir. Belki kent dışına çıkmak zorunda kaldı, ya da..."

"Haklısın. Herhalde iyi bir nedeni vardır."

Mallory San Francisco'ya dönünce hastanede Kat'a telefon etti.

"Dr. Hunter izinli," dedi santral.

"Teşekkür ederim." Mallory eve telefon etti. Kat oradaydı.

"Merhaba, yavrum!"

"Ken! Neredeydin? Seni her yerde aradım..."

"Bir aile durumu vardı. Seni arayamadığım için özür dilerim. Kent dışına çıkmıştım. Gelebilir miyim?"

"Gelebileceğini biliyorsun. İyi olduğuna ne kadar sevindim bilemezsin."

"Yarım saat sonra oradayım." Mallory telefonu kapatınca, artık gerçekleri söyleme zamanı geldi, diye düşündü. Kat, yavrum, çok hoştu ama anlarsın ya, bu o ilişkilerden biriydi işte.

Mallory eve gelince Kat erkeği kucaklayarak karşıldı. "Seni çok özledim!" Ne kadar kaygılandığını anlatmazdı ama. Erkekler böyle şeylerden hoşlanmazlardı. "Sevgilim, bitkin görünüyorsun," dedi.

Mallory içini çekti."Son yirmi dört saattir ayakta yım." Eh, hiç olmazsa burası doğru, diye düşündü.

Kat erkeği kucakladı. 'Zavallıcık. Sana bir şey hazırlayayım mı?"

"Hayır, istemem. Benim iyi bir uykuya ihtiyacım var. Oturalım hele, Kat. Konuşmamız gerek." Kadının yanındaki koltuğa oturdu.

"Bir aksilik mi var?"

Mallory derin bir soluk aldı. "Kat, son zamanlarda bizi düşündüm."

Kat gülümsedi. "Ben de. Sana haberlerim var. Ben..."

"Hayır, dur. Bırak sözümü bitireyim. Kat, çok acele-ye getiriyoruz sanıyorum. Ben... ben sanırım çok çabuk evlenme teklif ettim."

"Ne... ne diyorsun sen?"

"Her şeyi erteleseک iyi olur diyorum."

Kat odanın üzerine kapandığını hissetti. Soluk almakta güçlük çekiyordu. "Ken, hiçbir şeyi erteleyemeyiz. Senin çocuğunu taşıyorum."

Otuzuncu Bölüm

Paige eve geceyarısı döndü. Çok yorucu bir gün geçirmişti. Öğleyin yemek yiyecek zaman bulamamış, akşam ise ameliyatlarda bir sandviç yemişti. Yatağa yatar yatmaz derin bir uykuya daldı. Bir süre sonra telefon sesiyle uyandı. Telefona uzanırken komodinın üstündeki saate baktı. Sabahın üçüydü.

"Dr. Taylor? Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama hastalarınızdan biri sizi hemen görmek istiyor."

Paige'in boğazı konuşamayacak kadar kuruydu. "Benim nöbetim bitti, başkasını bulamaz mısınız?" diye mırıldandı.

"Hasta başkasını istemiyor. Size ihtiyacı varmış."

"Kim bu?"

"John Cronin."

Paige doğruldu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sizden başkasıyla konuşamazmış."

"Pekala, geliyorum."

Paige yarım saat sonra hastaneye vardı ve doğruca John Cronin'in odasına gitti. Cronin uyanıktı. Burnundan ve kollarından borular uzanıyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi. Sesi kısık ve zayıftı.

Paige yatağın yanındaki iskemleye oturdu. Gülümse-di. "Önemli değil, John. Uyumaktan başka yapacak şeyim

yoktu nasıl olsa. Bu büyük hastanede kimsenin yapamadığı neyi yapabilirim sana?"

"Benimle konuşmanı istiyorum."

Paige inledi. "Bu saatte mi? Ben acil bir durum var sanmıştım."

"Var. Gitmek istiyorum."

Paige başını salladı. "Bu olanaksız. Şimdi evine gidemezsin. Evde bu tedavi..."

Cronin Paige'in sözünü kesti. "Eve gitmek istemiyorum. Sadece gitmek istiyorum."

Paige adamın yüzüne bakarak ağır ağır, "Sen ne diyorsun?" dedi.

"Ne dediğimi anladın. İlaçlar artık işe yaramıyor. Bu sancıya dayanamıyorum. Bitirmek istiyorum."

Paige uzanıp adamın elini tuttu. "John, bunu yapamam. Sana bir..."

"Hayır. Artık yoruldum, Paige. nereye gideceksem bir an önce gitmek istiyorum. Burada böyle direnmek istemiyorum."

"John..."

"Ne kadar zamanım kaldı? Birkaç gün mü? Sana ağrıya dayanamadığımı söylemiştim. Burada tuzığa kısıtlanmış bir hayvan gibi yatıyorum. Vücudum içinden yeniyor. Bu yaşamak değil. Ölmektir bu. Tanrı aşkına bana yardım et!"

Aniden bir sancıyla sarsılan adam sesi daha yavaşlamış olarak devam etti. "Yardım et bana... lütfen..."

Paige ne yapması gerektiğini biliyordu. John Cronin'in isteğini Dr. Benjamin Wallace'a bildirmeliydi. O da İdari Komite'ye bildirirdi. Onlar da Cronin'in durumunu değerlendirmek için bir doktorlar heyeti kurarlardı, sonra da bir karara varırlardı. Sonra da karar onay için...

"Paige... Bu benim yaşamım. Bırak istediğimi yapayım."

Paige karşısında ağrıdan kıvranan çaresiz adama baktı.

"Sana yalvarıyorum...."

Paige adamın elini tuttu. Uzun bir süre öyle kaldı. "Pekala, yapacağım," dedi.

Cronin gülümsemeye çalıştı. "Sana güveneceğimi biliyordum."

Paige uzanıp adamı alnında öptü. "Gözlerini kapat ve uyu."

"İyi geceler, Paige."

"İyi geceler, John."

John Cronin yüzünde mutlu bir gülümseme olduğu halde gözlerini kapattı.

Paige ona bakarak yapacağı şeyi düşündü. Dr. Radnor'la ilk gün çıktığı vizitte nasıl dehşete kapıldığını hatırladı. *Bu hasta altı haftadır komada. Yaşamsal belirtileri kayboluyor. Onun için yapacağımız bir şey kalmadı. Bu öğleden sonra fişi çekeceğiz.* Bir insanı ıstırabından kurtarmak yanlış bir şey miydi?

Paige sanki su altında hareket ediyormuş gibi ağır ağır doğruldu, kalkıp köşede acil durumlar için saklanan ensülin şişesinin durduğu dolaba gitti. Şişeyi aldı, uzun uzun baktı. Sonra ensülini bir şırıngaya çekip tekrar yatağın yanına döndü. Hâlâ geri dönme olanağı vardı. *Burada tuzağa kıştırılmış bir hayvan gibi yatıyorum. Vücudum içinden yeniyor. Bu yaşamak değil. Ölmektir bu. Tanrı aşkına bana yardım et!*

Paige öne eğildi, ilacı Cronin'in damarından çıkan ince boruya boşalttı.

"İyi uykular," diye mırıldandı. Hıçkırarak ağlamakta olduğunu farkında değildi.

Paige eve dönünce yaptığı şeyi düşünerek sabaha kadar uyumadı.

Saat altıda hastanedeki stajyerlerden biri telefon etti.

"Kötü haberlerim var, Dr. Taylor. Hastanız John Cronin bu sabah kalp krizinden öldü."

O sabah nöbetçi doktor Dr. Arthur Kane'di.

Otuz Birinci Bölüm

Ken Mallory operaya bir kere gitmiş, onda da uyumuştı. O gece San Francisco Operası'nda Rigoletto'yu izliyor ve her anından zevk alıyordu. Lauren Harrison ve babasıyla özel bir locadaydı. Alex Harrison perde arasında kendisini pek çok dostuna tanıştırmıştı.

"Bu benim müstakbel damadım ve parlak bir doktor olan Ken Mallory."

Alex Harrison'un damadı olmak parlak bir doktor olması için yeterliydi.

Harrison'larla Mallory oyundan sonra Fairmont Otel'i'ne yemeğe gittiler. Mallory metrdotelin Harrison'a gösterdiği saygıdan pek etkilenmişti. Bundan sonra benim de böyle yerlere gidecek param olacak, diye düşündü. Ve herkes benim kim olduğumu bilecek.

Siparişlerini verdikten sonra Lauren, "Sevgilim, nişanımızı ilan için bir parti vermeliyiz," dedi.

"Bu iyi fikir!" dedi babası. "Büyük bir parti olur. Ne diyorsun, Ken?"

Mallory'nin kafasında bir uyarı çanı çaldı. Nişan ilanı reklam demekti. Önce Kat işini çözümllemeliyim, diye düşündü. Biraz para yeter. Girdiği o aptalca bahis için kendine küfürler yağıdırıyordu. On bin dolar yüzünden parlak geleceği tehlikede olabilirdi. Kat'i Harrison'lara anlatmaya kalkıştığı takdirde neler olacağını tahmin edebilirdi.

Ha, size hastanede bir doktorla nişanlı olduğumu söylemeyi unutmuştum. Kendisi siyahtır...

Ya da: Komik bir şey söyleyeyim mi? Hastanede çocuklarla on bin dolara bahse girdik o kara doktorla yatıp yatamayacağım hakkında...

Ya da: Benim planlanmış bir düğünüm var...

Hayır, Kat'ı parayla satın almanın bir yolunu bulmalıydı.

Baba kız beklentiyle bakıyorlardı Mallory'ye.

Mallory gülümsedi. "Çok güzel bir fikir," dedi.

Lauren, "Tamam. ben her şeyi hazırlarım," dedi. "Siz erkekler bir parti vermenin ne demek olduğunu bilemezsiniz."

Alex Harrison Mallory'ye döndü. "Ken, ben senin için girişimlere başladım."

"Efendim?"

"North Shore Hastanesi başı Gary Gitlin eski golf arkadaşımdır. Ona senden söz ettim. Seni hastanesine almakta bir güçlük olmayacağını söyledi. Bu arada ben de muayenehaneni hazırlarım."

Mallory sevinçten havalara uçuyordu.

"Tabbi, kârlı bir muayenehane için birkaç yıl geçmesi gerekir, ama ilk bir iki yılda iki üç yüz bin dolar kazanacağını tahmin ederim."

İki üç yüz bin dolar! diye düşündü Mallory. Sanki fındık fıstıktan söz ediyor. "Çok... çok iyi olur, efendim," dedi.

Alex Harrison gülümsedi. "Ken, kayınbaban olacağıma göre bu 'efendim'leri bırak artık. Bana Alex de."

"Peki, Alex."

"Ben hiç Haziran gelini olmamıştım," dedi Lauren. "Haziran senin için iyi mi, sevgilim?"

Mallory Kat'ın sesini duyuyordu: Bir tarih saptayalım mı artık? Ben Haziran diye düşünmüştüm.

Mallory Lauren'in elini avuçları arasına aldı. "Çok iyi." Bu kendisine Kat sorununu çözmek için epey zaman

bırakırdı. Ona kendisiyle yattığım için kazandığım paranın bir kısmını veririm, diye düşündü.

Alex Harrison, "Fransa'nın güneyinde bir yatımız var," diyordu. "Fransız Riviera'sında balayı yapmak ister misiniz? Bizim özel jetimizle gidersiniz."

Yat. Fransız Rivierası. Bu gerçekleşen bir hayaldi sanki. Mallory Lauren'e baktı. "Lauren'le her yerde balayı geçirebilirim."

Alex Harrison başını salladı. "Eh, her konuda anlaşıktır sanırım." Kızına bakıp gülümsedi. "Seni özleyeceğim, yavrum."

"Beni kaybetmiyorsun ki, baba. Bir doktor kazanıyorsun!"

"Hem de çok iyi bir doktor. Beni kurtardığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Ken"

Lauren Mallory'nin elini okşadı. Ben senin yerine ona teşekkür ederim."

"Ken, gelecek hafta seninle bir öğle yemeği yiyelim," dedi Alex Harrison. "Sana bir muayenehane ararız, Garry Gitlin'le konuşman için randevu da alırım. Pek çok arkadaşım seninle tanışmak için can atıyorlar."

Rolls-Royce'larına binince Lauren, "Seni nereye bırakalım, sevgilim?" diye sordu.

"Hastaneye. Bir iki hastayı görmem gerek." Mallory'nin hasta falan göreceği yoktu. Kat nöbetçiydi.

Lauren yanağını okşadı. "Zavalılık. Çok çalışıyorsun."

Mallory içini çekti. "Önemli değil. İnsanlara yardım edeyim de..."

Kat'ı geriatri koğuşunda buldu.

"Selam, Kat."

Kadın öfkeliydi. "Dün gece randevumuz vardı, Ken."

"Biliyorum. Özür dilerim. İşim çıktı.."

"Bu son haftada üçüncü. Neler oluyor?"

Kat giderek dırdırcı olmaya başlamıştı. "Kat, seninle konuşmam gerek. Buralarda boş bir oda yok mu?"

Kadın bir an düşündü. "315'teki hasta çıktı. Oraya gidelim."

Tam koridora çıkmışlardı ki, bir hemşire yanlarına geldi. "Dr. Mallory! Dr. Petersen sizi arıyordu..."

"Ona meşgul olduğumu söyle." Mallory Kat'ı kolundan tutup asansöre bindirdi.

Üçüncü kata gelince hiç konuşmadan yürüyüp 315 numaraya girdiler. Mallory kapıyı arkalarından kapattı. Sık sık soluyordu. Tüm parlak geleceği bundan sonraki birkaç dakikaya bağlıydı.

Kat'ın elini avuçları içine aldı. Dürüst olmak zamanıydı. "Kat, senin için çıldırdığımı biliyorsun. Sana hissettiklerimi bugüne kadar kimseye duymamıştım. Ama sevgilim, şu anda çocuğu olmak... bunun ne kadar yanlış olacağını anlamıyor musun? İkimiz de gece gündüz çalışıyoruz ve aldığımız para..."

"Ama idare edebiliriz," dedi Kat. "Seni seviyorum, Ken ve..."

"Dur. Ben sadece her şeyi biraz erteleyelim diyorum. Bırak hastanedeki süremi bitirip bir yerde bir muayenehane açayım. Belki Doğu'ya döneriz. Birkaç yıl için evlenip çoluk çocuk sahibi olacak paramız olur."

"Birkaç yıl mı? Ama sana söyledim, ben hamileyim."

"Biliyorum, sevgilim, ama daha iki aylık. Hâlâ kürtaj yaptıracak zamanın var."

Kat dehşetle baktı adamın yüzüne. "Hayır! Çocuğu aldirtmam. Ben hemen evlenmemizi istiyorum."

Fransa'nın güneyinde bir yatımız var. Balayınızı Fransız Riviera'sında geçirmek ister misiniz? Özel jetimizle gidersiniz.

"Paige ve Honey'e evleneceğimizi söyledim bile. Onlar nedimelerim olacaklar. Bebeği de söyledim."

Mallory birden bir ürperti hissetti. İşler çığrından çıkıyordu. Harrison'lar bunu duyarlarsa işi bitikti. "Bunu yapmamalıydım," dedi.

"Neden?"

Mallory gülümsemeye çalıştı. "Özel yaşantımızın özel olmasını isterim. Kat, son kez soruyorum. Çocuğu aldırtacak mısın?"

"Hayır."

"Kat..."

"Yapamam, Ken. Sana kızılığında kürtaj hakkında neler hissettiğimi anlattım. Bir daha öyle bir şeyi yaşamamaya yemin ettim. Bunu bir daha sorma."

Ken Mallory işte o anda başka seçeneği olmadığını anladı. Onu öldürmek zorunda kalacaktı.

Otuz İkinci Bölüm

HONEY 306 no.lu odadaki hastayı her gün görmeyi iple çekmekteydi. Sean Reilly kara saçlı ve parlak kara gözlü, yakışıklı bir İrlandalıydı. Honey onun kırk yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu.

Honey onu vizitte ilk gördüğünde tabelasına bakmış ve, "Kolesistektomi için yatmışsınız," demişti.

"Ben safra kesesi ameliyatı olacağımı sanmıştım."

Honey gülümsedi. "Aynı şeydir."

Sean kara gözlerini kadının yüzüne dikti. "Kalbimden başka her yerimi kesebilirler. O sana aittir."

Honey güldü. "İltifatla her yere varabilirsiniz."

"Ben de öyle umuyorum, sevgilim."

Honey birkaç dakika boş kaldığında Sean'e uğrayıp biraz konuşurdu. Sean neşeli ve eğlendirici bir insandı.

"Seni çevresinde görmek için ameliyat olmaya değer, sevgilim."

"Ameliyat konusunda heyecanlanıyor musun yoksa?"

"Eğer sen yapacaksan, hayır."

"Ben cerrah değilim. İç hastalıkları hekimiyim."

"İç hastalıkları hekimlerinin hastalarıyla yemek yemelerine izin var mıdır?"

"Hayır. Bunu yasaklayan bir kural vardır."

"İç hastalıkları hekimleri kuralları hiç çiğnemezler mi?"

"Asla." Honey gülüyordu.

"Sen çok güzelsin," dedi Sean.

Bunu Honey'e daha önce kimse söylememiştir. Yüzünün kızardığını hissetti. "Teşekkür ederim."

"Sen Killarney tarlalarında sabah çiyi gibisin."

"Sen hiç İrlanda'ya gittin mi?" diye sordu Honey.

Sean güldü. "Hayır, ama bir gün oraya birlikte gideceğiz, söz veriyorum sana. Göreceksin bak."

İrlanda palavrasıydı ama yine de...

Honey o öğleden sonra Sean'ın odasına girince, "Nasılsın?" diye sordu.

"Seni gördüm daha iyi oldum. Yemek randevumuzu düşündün mü?"

"Hayır." Honey yalan söylüyordu.

"Ameliyatımdan sonra seni bir yere götüreceğimi umuyordum. Nişanlılık, evlilik gibi saçmalıkların yoktur umarım."

Honey gülümsedi. "Öyle bir saçmalığım yok."

"Güzel! Benim de. Beni kim ister ki?"

Pek çok kadın, diye düşündü Honey.

"Ev yemekleri seversen, ben esaslı bir aşçıyım."

"Görürüz bakalım."

Honey ertesi sabah Sean'ın odasına girdiğinde adam, "Sana küçük bir armağanım var," diyerek bir kağıt uzattı. Kağıtta Honey'in yumuşak kalemle yapılmış bir portresi vardı.

"Bayıldım!" dedi Honey. "Sen büyük bir ressamısın." Birden medyumun sözlerini hatırladı: "Aşık olacaksın. Adam bir ressam." Sean'e garip garip baktı.

"Bir aksilik mi var?"

"Hayır," dedi Honey. "Hayır."

Honey beş dakika sonra Frances Gordon'un odasına girdi.

"Terazi geldi!"

Honey, "Bana bir ressama aşık olacağımı söylediğini hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Onunla tanıştım galiba."

Frances Gordon gülümsedi. "Gördün mü? Yıldızlar asla yalan söylemezler."

"Bana.. bana onun hakkında birkaç şey daha söyleyebilir misiniz? Bizim hakkımızda?"

"Şu çekmecede tarot kartları var. Onları bana verir misin?"

Honey kartları uzatırken, Bu kadarı da olmaz, diye düşündü. Buna inanmıyorum!

Frances Gordon kartları önüne yayarken gülüyor ve başını sallıyordu. Birden durdu. Yüzü sarardı. "Tanrım!" diyerek Honey'e baktı.

"Ne.. ne oldu?"

"Bu ressam. Onunla tanıştım demiştin, değil mi?"

"Evet."

Frances Gordon'un sesi üzgündü. "Zavallı adam." Honey'e baktı. "Çok üzıldüm," dedi.

Sean Reilly ertesi sabah ameliyat olacaktı.

Saat 8:15. Dr. William Radnor ameliyata hazırlanıyordu.

Saat 8:25. Bir haftalık kan stokunu taşıyan kamyonet Embarcadero İlçe Hastanesi'nin acil kapısına yanaştı. Sürücü torbaları bodrumdaki kan bankasına teslim etti. Kan bankasında görevli olan stajyer Eric Foster genç hemşire Andrea ile kahve içiyordu.

Sürücü, "Bunları nereye bırakayım," dedi.

"Oraya koy." Foster odanın köşesini gösterdi.

"Tamam." Sürücü torbaları bırakıp bir kağıt çıkardı.
"İmza."

"Tamam." Foster kağıdı imzaladı. "Teşekkür ederim."

"Boş ver." Sürücü gitti.

Foster Andrea'ya döndü. "Nerede kalmıştık?"

"Bana ne kadar güzel olduğumu söylüyordun."

"Tamam. Evli olmasaydın seni bırakmazdım. Hiç flört yapar mısın?"

"Hayır. Kocam boksördür."

"Ya! Kızkardeşin var mı?"

"Doğrusunu istersen var."

"O da senin kadar güzel mi?"

"Benden daha güzeldir."

"Adı ne?"

"Marilyn."

"Neden bir gece hep birlikte çıkmıyoruz?"

Onlar konuşurlarken faks makinesi çalışmaya başlamıştı. Foster gidip bakmadı bile.

Saat 8:45. Dr. Radnor Sean Reilly'nin ameliyatına başladı. Ameliyathane iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyor, herkes işini yapıyordu.

Saat 9:05. Doktor Radnor, safra kesesini keserken eli kaydı ve neşter bir damarı yardı. Kanama başladı.

Dr. Radnor kanı kesmeye çalıştı.

Narkozcu, "Tansiyonu doksan beşe düştü," dedi. "Şoka giriyor!"

Radnor hemşireye, "Buraya çabuk kan getir," dedi.

"Derhal, doktor."

Saat 9:06. Kan bankasının telefonu çaldı.

Foster Andrea'ya, "Sakın bir yere gitme," dedi. Durmuş olan faks makinesinin yanından geçip telefonu açtı.

"İki no.lu ameliyathaneye dört şişe O tipi kan. Acele."

"Hemen." Foster yeni kanların geldiği köşeden dört şişe kan alıp bu gibi acil durumlarda kullanılan madeni arabanın üst katına yerleştirdi. Şişelerin üstünü iki kere kontrol etti. Yüksek sesle, "O tipi" dedi. Bir hademe çağırdı.

"Ne oluyor?" diye sordu Andrea.

Foster önündeki listeye baktı. "Hastalardan biri Dr. Radnor'u uğraştırıyor olmalı," dedi.

Saat 9:10. Hademe kan bankasına geldi. "Ne var?" diye sordu.

"Bunu İki no.lu ameliyathaneye götür, bekliyorlar."

Hademe çıktıktan sonra Andrea'ya döndü. "Bana kızkardeşini anlat."

"O da evlidir."

"Oo.."

Andrea gülümsedi. "Ama flört etmesini sever."

"Sahi mi?"

"Şaka ediyorum. Artık işe dönmem gerek, Eric. Kahveye teşekkürler."

"Her zaman buyur." Giden kadının ardından bakarken, ne esaslı kalçalar, diye düşündü.

Saat 9:12. Hademe ikinci kata çıkmak için asansörü bekliyordu.

Saat 9:13. Dr. Radnor felaketi sınırlı tutmak için elinden geleni yapıyordu. "Lanet kan nerede kaldı?" dedi.

*

Saat 9:15. Hademe ameliyathanenin kapısını açtı. Hemşire, "Teşekkürler," dedi. Kanları içeri taşıdı. "Kan geldi, doktor."

"Derhal ver."

Kan bankasında Eric Foster Andrea'yı düşünerek kahvesini bitirdi.

Masasına giderken faks makinesinin tepsisindeki kağıdı alıp okudu.

Geri Çekme Alarmı No. 687, 25 Haziran: Kan Ünite CB83711, CB 800007. California, Arizona, Washington, Oregan Kan Bankası. HIV Tip I Antikor içeren kanlar dağıtılmıştır.

Eric kağıda bir an baktı, sonra masasının üstünden imzalamış olduğu faturayı aldı. Faturadaki numaraya baktı. Uyarıdaki numara ile eşti.

"Aman Tanrım!" diyerek telefona sarıldı. "Bana 2 no.lu ameliyathaneyi bağlayın!"

Telefonu bir hemşire açtı.

"Burası kan bankası. Size az önce dört şişe O tipi kan gönderdim. Sakın kullanmayın. Yenisini hemen gönderiyorum."

Hemşire, "Çok geç," dedi.

Dr. Radnor haberi Sean Reilly'ye verdi.

"Bir yanlışlık oldu," dedi. "Korkunç bir yanlışlık. Olmaması için her şeyi verirdim."

Sean dehşet içinde doktora baktı. "Tanrım! Öleceğim!"

"Sizin HIV pozitif olup olmadığınızı altı ila sekiz haftadan önce öğrenemeyiz. Olsanız bile bu mutlaka

AİDS olacağınız demek değildir. Sizin için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Yapmadığınız neyi yapabilirsiniz ki? Ben artık ölü sayılırım."

Honey haberi duyunca birden yıkıldı. Frances Gordon'un sözlerini hatırlamıştı. Zavallı adam.

Honey odaya girdiğinde Sean Reilly uyuyordu. Yatağın yanına oturup uzun bir süre adamı seyretti.

Sean gözlerini açınca Honey'i gördü. "Rüyamda görüyordum: ölmeyecekmişim."

"Sean..."

"Cesedi ziyarete mi geldin?"

"Lütfen öyle konuşma."

"Bu nasıl oldu?"

"Biri bir yanlışlık yaptı, Sean."

"Tanrım, ben AİDS'den ölmek istemiyorum!"

"HIV'leri olan bazıları asla AİDS'e tutulmayabilirler. İrlandalılar talihlidir."

"Sana inanmak isterdim."

Honey erkeğin ellerini avuçları içine aldı. "İnanmalısın."

"Ben dua eden bir insan değilim, ama şimdi başlayacağım artık."

"Ben de seninle dua edeceğim."

Sean acı acı gülümsedi. "O yemeği unutacağız desene."

"Hayır. O kadar kolay kurtulamazsın. Yemeği iple çekiyorum."

Sean bir an kadının yüzüne baktı. "Bunu gerçekten söylüyorsun, değil mi?"

"Elbette! Ne olursa olsun. Beni İrlanda'ya götürmeye söz verdiğini de unutma."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

LAUREN, "İyi misin, Ken?" diye sordu. "Biraz gergin görünüyorsun, sevgilim."

Büyük Harrison kütüphanesinde yalnızdılar. Bir uşak ve bir hizmetçi yemek servisi yapmışlar, yemekte Alex Harrison'la kendi parlak geleceğini konuşmuştu.

"Neden gerginsin?"

Çünkü o hamile kara orospu kendisiyle evlenmemi bekliyor. Çünkü nişanımız hakkında bir haber çıkacak ve o bunu duyunca dünyamı başıma yıkacak. Tüm geleceğim paramparça olacak.

Mallory Lauren'in elini tuttu. "Çok çalışıyorum da ondan sanırım. Lauren, hastalarım benim için sadece hasta değildirler. Başları dertte olan insanlardır ve onlar için kaygılanmaktan kendimi alamam."

Lauren erkeğin yüzünü okşadı. "Senin sevdiğim yanlarından biri de bu, Ken."

"Eh, böyle yetiştirilmişim sanırım."

"Sana söylemeyi unutmuştum, Chronicle'ın sosyete editörü ve bir fotoğrafçı Pazartesi buraya gelip bir röportaj yapacaklar."

Haber midesine inen bir yumruktu sanki.

"Sevgilim, sen de burada olabilir misin? Senin de fotoğrafını çekmek istiyorlar."

"Çok isterdim ama hastanede çok yoğun bir günüm olacak. Lauren, bu röportajı şimdi yapmak sence iyi bir

fikir mi? Yani, beklesek..."

Lauren güldü. "Sen basını bilmezsin, sevgilim. Av köpekleri gibidirler. Hayır, bu işi şimdi yapmak en iyisidir."

Pazartesi!

Mallory ertesi gün Kat'ı bir servis odasında buldu. Yorgun ve süzölmüş görünüyordu. Makyaj yapmamıştı. Lauren kendini hiç böyle bırakmaz, diye düşündü Mallory.

"Merhaba, sevgilim!"

Kat yanıt vermedi.

Mallory kadını kolları arasına aldı. "Uzun uzun bizi düşündüm, Kat. Dün gece hiç uyumadım. Benim için başkası olamaz. Sen haklıydın ben haksıydım. Haber ben de bir şok yarattı sanırım. Bebeğimizi doğurmanı istiyorum." Kat'ın yüzü aydınlandı birden.

"Sahi mi, Ken?"

"Elbette."

Kat da erkeği kucakladı. "Tanrıya şükürler olsun! Sevgilim. O kadar çok üzüldüm ki. Sensiz ne yapacağımı bilemiyordum."

"Bunu düşünme artık. Bundan sonra her şey çok güzel olacak. Bak, Pazar gecem boş. Sen serbest misin?"

Kat erkeğin ellerine sarıldı. "Evet."

"Güzel! Sakin bir yemek yer, sonra bir içki için sana gideriz. Paige ile Honey'i bir yere gönderebilir misin? Seninle yalnız kalmak istiyorum."

Kat gülümsedi. "Bu sorun değil. Beni ne kadar mutlu kıldın bilemezsin. Sana hiç seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Ben de seni seviyorum. Ne kadar sevdiğimi Pazar gecesi göstereceğim."

*

Mallory planının çok sağlam olduğundan emindi. En küçük ayrıntısına kadar düşünmüştü. Kat'ın ölümünden dolayı kendisinin suçlanmasına olanak yoktu.

Bowman olayından sonra hastane eczanesinde güvenlik sıklaştırıldığı için ihtiyacı olanı alması biraz tehlikeli olacaktı. Bunun için Pazar sabahı erkenden oturduğu yerden uzaktaki eczaneleri dolaşmaya başladı. Aradığını ancak altıncı eczanede buldu.

Tezgahın ardındaki eczacı, "Günaydın. Ne istemiştiniz," dedi.

"Buralarda bir hastaya gidiyorum da bir ilaç götürmek istiyorum." Mallory cebinden reçete defterini çıkarıp bir reçete yazdı.

Eczacı güldü. "Bugünlerde hastaların evlerine giden doktorlar o kadar az ki."

"Biliyorum. Ama çok yazık, değil mi?" Reçeteyi eczacıya uzattı.

Eczacı kağıda baktı. "Bir iki dakikada hazır olur," dedi.

"Teşekkür ederim."

Birinci adım.

Mallory o öğleden sonra hastaneye uğradı. İçerde on dakika kaldı ve çıktığında elinde küçük bir paket vardı.

İkinci adım.

Mallory Kat'la yemek için Trader Vic'de buluşacaktı ve kadın geldiğinde orada bekliyordu. Onun masaya doğru yürümesine bakarken, bu Son Yemek'tir, orospu, diye düşündü.

Mallory kalkıp gülümseyerek karşıladı Kat'ı. "Selam, bebeğim. Çok güzelsin." Gerçekten de öyle olduğunu iti-

raf etmeliydi. İnsanın başını döndürecek kadar güzeldi Kat. Bir model olabilirdi, diye düşündü. Ve yatakta da çok esaslı. Tek eksikliği on beş yirmi milyon dolar.

Kat lokantadaki kadınların Ken'e nasıl baktıklarının ve kendisine gıpta ettiklerinin farkındaydı. Ancak Ken sadece kendisine bakıyordu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Ken.

"Yoğun. Sabah üç, öğleden sonra iki ameliyat." Kat öne eğildi. "Biraz erken olduğunu biliyorum ama giyinirken bebeğin tekmesini hissettiğime eminim."

Mallory gülümsedi. "Belki de dışarı çıkmak istiyordur."

"Bir ultrason testi yaptırıp cinsiyetini öğrenmeliyiz. Ondan sonra ona göre giyecekler almaya başlarım."

"İyi fikir."

"Ken, düğün tarihini belirleyebilir miyiz? Bir an önce evlenelim istiyorum."

"Sorun değil. Haftaya başvururuz."

"Çok iyi." Kat'ın aklına bir şey geldi. "Belki de birkaç gün izin alabilirim, o zaman balayına çıkarız. Uzağa değil -Oregon ya da Washington'a."

Yanıldın, yavrum. Ben Haziranda kendi yatımla Fransız Riviera'sında balayma çıkacağım.

"Çok iyi. Wallace'le konuşurum."

"Teşekkür ederim," dedi Kat. "Sana dünyanın en iyi karısı olacağım."

"Bundan hiç kuşku yok." Mallory gülümsedi. "Haydi, şimdi sebzelerini ye. Bebeğin sağlıklı olmasını istiyoruz, değil mi?"

Lokantadan saat dokuzda çıktılar. Kat'ın apartmanına yaklaştıklarında Mallory, "Honey ile Paige'in evde olmadıklarından emin misin?" diye sordu.

"İşi garantiledim. Paige hastanede nöbetçi. Honey'e de seninle yalnız kalmak istediğimi söyledim."

Tüh!"

Kat erkeğin yüzündeki ifadeyi görmüştü. "Bir aksilik mi var?"

"Hayır. Sana özel anlarımızın aramızda kalmasını söylemiştim." Çok dikkatli olmam gerekecek, diye düşündü. "Haydi çabuk ol."

Onun bu sabırsızlığı Kat'ın içini ısıtıyordu.

Mallory eve girince, "Yatak odasına geçelim," dedi.

Kat güldü. "İyi fikir."

Mallory Kat'ın soyunmasını seyrederken, hâlâ çok esaslı vücudu var, diye düşündü.

"Sen soyunmayacak mısın, Ken?"

"Soyunacağım." Ken kadının kendisini soyduktan sonra çıkıp gidişini hatırlamıştı. Eh, şimdi bunun bedelini ödeyecekti.

Ken ağır ağır soyundu. Acaba sevişebilecek miyim? diye düşündü. Heyecandan neredeyse titreyecekti. Yapaçagım şeyin suçlusu odur. Suç benim değil. Ona kurtulma şansı verdim ama bunu yapmayacak kadar aptaldı.

Ken kadının yanına yattı. Birbirlerini okşamaya başladılar. Ken az sonra kadının içindeydi ve Kat inlemeye başlamıştı.

"Sevgilim... ne kadar zevkli..." Daha hızlı harekete başladı. "Evet... evet... Tanrım!... durma sakın..." Kat'ın vücudu sarsıldı, sonra erkeğin kollarına hareketsiz kaldı.

Kat kaygıyla erkeğe döndü. "Sen de...?"

"Evet," diye yalan söyledi Mallory. Çok gergindi. "Bir içkiye ne dersin?"

"İçmemem gerek. Bebek..."

"Ama bu bir kutlama, yavrum. Küçük bir içkinin zararı olmaz."

Kat duraksadı. "Peki, ama çok az." Kat kalkmak için doğruldu.

Mallory kadını durdurdu. "Hayır, hayır. Sen yataktan kalkma. Nazlanmaya alışmalısın artık."

Kat yemek odasına giden Ken'in ardından bakarken, Ben dünyanın en talihli kadınıyım, diye düşündü.

Mallory iki kadehe viski doldurdu. Yatak odasından görülmediğinden emin olunca ceketinin cebinden küçük bir şişe aldı ve içindeki sıvıyı Kat'ın kadehine boşalttı. Sonra bara dönüp içkiyi karıştırdı. Kokusu yoktu. İki kadehi yatak odasına götürüp Kat'ın içkisini verdi.

"Bebeğimize içelim," dedi.

"Tamam. Bebeğimize!"

Kat içkisinden bir yudum aldı.

"Bir yerde güzel bir daire buluruz," dedi Kat. "Bir bebek odası yaparım. Çocuğumuzu çok şımartacağız, değil mi?" Bir yudum daha aldı.

Mallory başını salladı. "Hem de nasıl!" Kadını dikkatle gözetliyordu. "Nasılsın?"

"Çok iyiyim. Bizim için çok kaygılanmışım ama hepsi geçti artık."

"Çok iyi," dedi Mallory. "Kaygılanacak bir şey yok."

Kat'ın gözleri kapanıyordu. "Hayır, kaygılanacak bir şey yok," dedi. Dili dolanmaya başlamıştı. "Ken, kendimi bir garip hissediyorum." Sallanmaya başlamıştı.

"Hamile kalmamalıydın."

Kat aptal aptal bakıyordu yüzüne. "Ne?"

"Her şeyi berbat ettin, Kat."

"Berbat mı?" Kat aklını toparlamakta güçlük çekiyordu.

"Bana engel oldun."

"Nee?"

"Kimse bana engel olamaz."

"Ken, başım dönüyor."

Ken kadına bakıyordu.

"Ken... yardım et bana, Ken..." Kat'ın başı yastığa devrildi.

Mallory saatine baktı. Daha çok zamanı vardı.

Otuz Dördüncü Bölüm

EVE ilk gelip de banyoda Kat'ın kanlı cesedini bulan Honey oldu. Yanında kürtaj için kullanılan kanlı bir küret vardı. Rahim kanamasından ölmüştü.

Honey şok olmuştu. "Aman Tanrım!" diye mırıldanarak arkadaşının yanında çömelip parmağını şahdamarına bastırdı. Nabız alamayınca telefona koşup 911'i çevirdi.

Bir erkek sesi, "Dokuz-bir-bir Acil," dedi.

Honey'in dili tutulmuştu.

"Dokuz-bir-bir Acil... Alo?"

"İmdat!... Bir..." Boğulacak gibiydi Honey. "Ölmüş..."

"Kim ölmüş, bayan?"

"Kat! Çabuk birini gönderin buraya!"

"Hanım..."

Honey telefonu kapattı. Titreyen parmaklarla hastanenin numarasını çevirdi. "Dr. T... Taylor." Sesi bir fısıltıdan farksızdı.

"Bir dakika."

Honey iki dakika sonra Paige'in sesini duydu. "Dr. Taylor."

"Paige! Hemen eve gelmelisin!"

"Honey, sen misin? Ne oldu?"

"Kat... öldü."

"Ne? Nasıl?"

"Kürtaj yapmaya çalışmış olmalı."

"Aman Tanrım! Tamam. Hemen geliyorum."

Paige eve vardığında içerde iki polis, bir dedektif ve bir de adli tıp doktoru vardı. Çok miktarda sakinleştirici verilmiş Honey odasındaydı. Adli tıp doktoru Kat'm çıplak vücudu üzerine eğilmişti. Paige kanlar içindeki banyoya girince dedektiflerden biri başını kaldırdı.

"Siz kimsiniz?"

Paige cansız bedene bakıyordu. Yüzü bembeyazdı. "Ben Dr. Taylor'um. Burada oturuyorum."

"Belki siz bana yardımcı olabilirsiniz. Ben Müfettiş Burns'üm. Burada oturan öteki hanımla konuşmaya çalıştım. Doktor ona bir sakinleştirici vermek zorunda kaldı."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Burada mı oturuyordu?"

"Evet."

"Bebegi düşürmeye çalışmış gibi görünüyor."

Paige düşünmeye çalıştı. "İnanmıyorum," dedi.

Müfettiş Burns bir an kadına baktı. "Neden inanmıyorsunuz, doktor?"

"Bebegini doğurmak istiyordu." Artık daha açık seçik düşünmeye başlamıştı. "Babası çocuğu istemiyordu."

"Babası mı?"

"Dr. Ken Mallory. Embarcadero İlçe Hastanesi'nde çalışır. Onunla evlenmek istemiyordu. Bakın, Kat bir doktordu. Kürtaj isteseydi bunu banyoda kendi başına yapmaya kalkışmazdı." Paige başını salladı. "Burada bir yanlışlık var."

Adli tıp doktoru ayağa kalktı. "Belki kimsenin bebeği bilmesini istemediğinden kendi düşürmeye kalkıştı," dedi.

"Doğru değil bu. Bebeği bize söylemişti."

Müfettiş Burns Paige'i dikkatle izliyordu. "Bu gece yalnız mıydı?"

"Hayır. Dr. Mallory ile randevusu vardı."

Ken Mallory yatağında gecenin olaylarını dikkatle aklından geçirmekteydi. Polisin neden bu kadar geciktiğini düşünürken zil çaldı. Mallory üçüncü çalışı bekledikten sonra pijaması üzerine bir robdöşambr giyip oturma odasına gitti.

Kapının ardından, "Kim o?" diye seslendi. Sesi uykuluydu.

"Bay Mallory mi?"

"Evet."

"Müfettiş Burns. San Francisco emniyetinden."

"Emniyet mi?" Mallory'nin sesinde tam da gerekli dozda şaşkınlık vardı. Kapıyı açtı.

Dışardaki adam armasını gösterdi. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet. Ne oldu?"

"Dr. Hunter adında birini tanıyor musunuz?"

"Elbette tanıyorum." Mallory'nin yüzünde bir korku ifadesi belirdi. "Kat'a bir şey mi oldu?"

"Bu gece kendisiyle birlikte miydiniz?"

"Evet. Ne olduğunu söylesenize! Kat'a bir şey mi oldu yoksa?"

"Kötü haberlerim var. Dr. Hunter öldü."

"Öldü mü? İnanmıyorum. Nasıl?"

"Anlaşıldığı kadarıyla çocuğunu düşürmeye çalışmış ve bir aksilik olmuş."

"Aman Tanrım!" Mallory bir iskemleye çöktü. "Benim yüzümden."

Müfettiş adamı dikkatle inceliyordu. "Sizin mi?"

"Evet. Dr. Hunter ile evlenecektik. Ona şimdi bebek doğurmasının doğru olmayacağını söyledim. Beklemek istiyordum, o da kabul etti. Hastanede kürtaj yaptırtmasını önermişim... ama buna kendisi... inanamıyorum."

"Siz Dr. Hunter'den kaçta ayrıldınız?"

"Saat on olmalıydı. Onu evinin önünde bıraktım."

"Eve girmediniz mi?"

"Hayır."

"Dr. Hunter yapmayı planladığı şey hakkında konuştu mu?"

"Yani sev...? Hayır. Hiç konuşmadı."

Müfettiş Burns cebinden bir kartvizit çıkardı. "Eğer bize yardımcı olacak bir şey hatırlarsanız, bana bir telefon edin lütfen."

"Elbette... bunun nasıl bir şok olduğunu tahmin edemezsiniz."

Paige ile Honey bütün gece oturup olanları konuştular.

Saat dokuzda Müfettiş Burns geldi.

"Günaydın. Size dün gece Dr. Mallory ile konuştuğumu söylemek için uğradım."

"Ve?"

"Yemeğe çıktıklarını, sonra da onu eve bırakıp gittiğini söyledi."

"Yalan söylüyor," dedi Paige. Düşündü. "Durun! Kat'ta sperm izine rastlanıldı mı?"

"Evet."

"O zaman yalan söylüyor demektir. Onunla yatmış ve sonra da..."

"Bu sabah da o konuda konuştum. Yemeğe çıkmadan önce seviştiklerini söyledi."

"Ya." Ama Paige pes etmeyecekti. "Onu öldürmek için kullandığı kürekte parmak izleri olmalı. Parmak izi buldunuz mu?"

"Evet, doktor, ama ölen kadının parmak izlerini."

"Ama bu imk... Bir dakika! O zaman eldiven giyiyordu ve işini bitirince kürekte Kat'm parmak izlerini çıkardı. Olamaz mı?"

"Televizyonda cinayet filmleri seyreden birinin düşüneceği şeyler bunlar."

"Kat'ın öldürüldüğüne inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Korkarım ki, hayır."

"Otopsi yapıldı mı?"

"Evet."

"Ve?"

"Adli tıp doktoru kaza ile ölüm raporu veriyor. Dr. Mallory onun bebeği doğurmamaya karar verdiğini söyledi, onun için..."

"Banyoya gitti ve kendini kesti, öyle mi?" diye Paige adamın sözünü kesti. "Tanrı aşkına, müfettiş! O bir doktordur, bir cerrah! Bu işi kendine asla yapmazdı."

Müfettiş Burns düşünceliydi. "Mallory'nin onu kürtaja ikna ettiğini, buna yardıma çalıştığını ve sonra da aksilik olunca bırakıp gittiğini mi düşünüyorsunuz?"

Paige başını salladı. "Hayır. Öyle olamazdı. Kat buna asla razı gelmezdi. Ken onu isteyerek öldürdü." Yüksek sesle düşünüyordu. "Kat güçlüydü. Ken'in ... yaptığını yapması için onun baygın olması gerekirdi."

"Otopside kadını bayıltacak bir darbe izine rastlanılmadı. Boğazında herhangi bir bere yoktu..."

"Uyku ilacı izine ya da..."

"Hayır." Müfettiş Kat'ın yüzündeki ifadeyi gördü. "Bu bana cinayet gibi gelmiyor. Bence Dr. Hunter bir yargı hatası yaptı ve... özür dilerim."

Paige kapıya doğru yürüyen adama baktı. "Durun! Bir neden var."

Müfettiş döndü. "Aslında yok. Mallory onun kürtaja razı olduğunu söyledi. Bu da bize fazla bir alan bırakmıyor, değil mi?"

"Ama geride bir cinayet var."

"Doktor, elimizde kanıt yok. Burada bir kurban ve Dr. Mallory'nin sözleri var ve kurban da ölü. Gerçekten özür dilerim."

Adam çıkıp gitti.

Paige, Bunu Ken Mallory'nin yanına bırakmayacağım, diye düşündü.

Jason Paige'i görmeye geldi. "Olanları duydum," dedi. "Bir türlü inanamıyorum. Kat bunu nasıl yapabildi?"

"Yapmadı," dedi Paige. "Öldürüldü." Jason'a Müfettiş Burns ile konuşmasını anlattı. "Polis bir şey yapmayacak. Bunun bir kaza olduğuna inanıyorlar. Jason, Kat benim yüzümden öldü."

"Senin mi?"

"Onu Mallory ile çıkması için ben ikna ettim. Kendisi istemiyordu. Aptalca bir şaka olarak başladı, sonra da... ona aşık oldu. Ah, Jason!"

"Bunun için kendini suçlayamazsın."

Paige çaresizlikle çevresine bakındı. "Ben artık burada oturamam. Buradan çıkmalıyım."

Jason kadını kolları arasına aldı. "Hemen evlenelim."

"Ama daha çok erken. Yani, Kat daha..."

"Biliyorum. Bir iki hafta bekleyelim."

"Tamam."

"Seni seviyorum, Paige."

"Ben de seni seviyorum, sevgilim. Ne saçma değil mi? Kat ve ben aşık olduk diye suçluluk duyuyorum ve o öldü, ben yaşıyorum."

Fotoğraf Salı günü San Francisco Chronicle'ın baş sayfasında çıktı. Ken Mallory kolunu Lauren Harri-son'un beline dolamıştı.

Paige gözlerine inanamayarak bakıyordu gazeteye. Kat öleli iki gün olmuştu ve Ken Mallory başka bir kadınla nişanını ilan ediyordu! Kat'la evlenmeye söz verdiği sırada demek bir başkasıyla evlenmeyi planlıyordu. *Kat'ı bu nedenle öldürmüştü.*

Paige telefonu açıp polis müdürlüğünü aradı.

"Müfettiş Burns'le konuşmak istiyorum."

Burns az sonra karşısındaydı.

"Ben Dr. Taylor."

"Evet, doktor."

"Bu sabah Chronicle'daki fotoğrafı gördünüz mü?"

"Evet."

"İşte size neden! Ken Mallory, Lauren Harrison bir şey öğrenmeden Kat'ı susturmak zorundaydı. Mallory'yi tutuklamalısınız." Telefonda neredeyse bağırarak konuşuyordu.

"Bir dakika. Lütfen sakinleşin, doktor. Bir neden olabilir, ama size söyledim, elimizde bir tek kanıt bile yok. Dr. Hunter'in baygın olması gerekeceğini söylemiştiniz. Sizinle konuştuktan sonra adli tıp patologumuzla konuştum. Baygın düşürecek herhangi bir darbe izi yokmuş."

"Öyleyse Kat'a sakinleştirici bir şey vermiştir. Herhalde kloral hidrat. Çok çabuk etki gösterir ve..."

Müfettiş Burns, sabırlı bir sesle, "Doktor, vücutta kloral hidrat izine de rastlanılmadı," dedi. "Çok özür dilerim, ama bir insanı evlenecek diye tutuklayamayız. Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır." Paige telefonu kapattı. *Mallory Kat'a bir tür uyuşturucu vermiş olmalıydı. Bunu en kolay bulacağı yer hastane eczanesiydi.*

Paige on beş dakika sonra hastaneye gitmek üzere yola çıkmıştı.

Baş eczacı Pete Samuels tezgahın ardındaydı. "Günaydın, Dr. Taylor? Bir şey mi istemiştiniz?"

"Dr. Mallory'nin birkaç gün önce buradan bir ilaç aldığını sanıyorum. Bana adını söyledi ama hatırımdan çıkmış."

Samuels kaşlarını çatı. "Dr. Mallory'nin buraya en az bir aydır uğramadığına eminim. Gelseydi hatırlardım. Hep futboldan söz ederiz."

"Teşekkür ederim."

Reçeteyi başka bir eczanede yazmış olmalıydı. Paige yasa gereği bütün uyuşturucu reçetelerin üç kopya yazılması gerektiğini bilirdi. Bir kopya hastada kalır, bir kopya eczane dosyasına girer, üçüncüsü de Kontrollü Maddeler Büro'suna gönderilirdi.

Ken Mallory ilacı bir eczaneden almış olmalıydı. San Francisco'da da herhalde iki üç yüz eczane vardı. Reçeteyi izlemesi mümkün değildi. Mallory ilacı Kat'ı öldürmeden hemen önce almış olmalıydı. Yani Cumartesi veya Pazar. Eğer Pazarsa bir şansım olabilir, diye düşündü. Pazar günleri sadece nöbetçi eczaneler açıktı. Bu da listeyi epey daraltırdı.

Paige yukarı çıkıp Cumartesi nöbet listesine baktı. Dr. Ken Mallory Cumartesi nöbetçiydi. Şu halde reçeteyi Pazar günü yazmış olmalıydı. Pazar günü San Francisco'da açık kaç eczane vardı?

Paige telefonu açıp eyalet eczacılık odasını aradı.

"Ben Dr. Taylor. Geçen Pazar günü bir arkadaşım bir eczanede bir reçete bırakmış. İlacı kendisinin yerine almamı istedi ama eczanenin adını hatırlamıyorum. Aca-ba bana yardımcı olabilir miydiniz?"

"Hiç sanmıyorum, doktor. Eğer..."

"Pazarları eczanelerin çoğu kapalıdır, değil mi?"

"Evet, ama..."

"Bana açık olanların bir listesini verebilirseniz çok memnun olurum."

Bir duraklama oldu. "Eh, eğer önemliyse..."

"Çok önemlidir," dedi Paige.

"Bir dakika."

Listede kentin her yanına yayılmış otuz altı eczane vardı. Paige polise gidebilse işi çok kolaylaşırды ama Müfettiş Burns kendisine inanmıyordu. Bu işi Honey ile ben yapacağız, diye düşündü. Aklına gelen fikri Honey'e anlattı.

"Ama bu pek uzak bir olasılık," dedi Honey. "İlacı Pazar günü alıp almadığını bile bilmiyorsun."

"Elimizdeki tek seçenek bu. Ben Richmond, Marina, North Beach, Upper Market, Mission ve Potrero'yu tararım. Sen de Excelsior, Ingleside, Lake Merced, Western Addition ve Sunset'i."

"Tamam."

Paige ilk gittiği eczanede kimliğini gösterdi. "Meslektaşım Dr. Ken Mallory Pazar günü burada bir ilaç yaptırtmış. Kendisi kent dışında ve benden yeni bir ilaç almamı istedi, ama adını hatırlamıyorum. Lütfen kayıtlarınıza bakar mısınız?"

"Dr. Ken Mallory mi? Bir dakika." Adam bir süre sonra geri döndü. "Özür dilerim ama Pazar günü öyle bir kaydımız yok."

"Teşekkür ederim."

Paige ondan sonraki dört eczanede de aynı yanıtı aldı.

Honey de ondan talihli değildi.

İkisi de sabahdan akşama kadar eczane eczane dolaşırlar. Artık cesaretleri kırılmaya başlamıştı. Paige aradığını kapanış saatinden birkaç dakika önce Potrero mahallesinde buldu. Eczacı, "Evet, işte," dedi. "Dr. Ken Mallory. Onu hatırlıyorum. Bir hastasına gidiyordu. Bugünlerde hastalarını ziyaret eden pek çok doktor olmadığınızdan etkilenmiştim."

"Reçete ne içindi?"

Paige soluğunu tutup bekledi.

"Kloral hidrat."

Paige heyecandan titreyecekti neredeyse. "Emin misiniz?"

"Burada öyle yazıyor."

"Hastanın adı neydi?"

Eczacı reçete kopyasına baktı. "Spiros Levathes."

"O reçetenin bir kopyasını alabilir miyim?"

"Elbette, doktor."

Paige bir saat sonra Müfettiş Burns'ün odasındaydı. reçete kopyasını adamın masası üzerine bıraktı.

"İşte kanıt. Dr. Mallory Pazar günü oturduğu yerden millerce ötede bir eczaneye gidip bu kloral hidrat reçetesini yaptırttı. Kloral hidratı Kat'ın içkisi içine koydu, Kat

bayılınca da bir kaza süsü vermek için onu kasap gibi doğradı."

"Yani içkisine klorak hidrat koyup sonra onu öldürdüğünü mü söylemek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Ama burada bir sorun var, Dr. Taylor. Vücutta kloral hidrat yoktu."

"Olması gerek. Patologunuz bir yanlışlık yapmıştır. Bir daha bakmasını söyleyin."

Müfettişin sabrı tükenmek üzereydi. "Doktor..."

"Lütfen! Ben haklı olduğumu biliyorum."

"Herkesin zamanını boşuna harcıyorsunuz."

Paige adamın karşısına oturup bakışlarını yüzüne dikti.

Müfettiş içini çekti. "Pekala. Bir daha telefon edeceğim. Belki de bir yanlışlık yapmıştır."

Jason Paige'i almaya geldi. "Benim evimde yemek yiyeceğiz," dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Paige yolda Jason'a olanları anlattı.

"Kat'ın vücudunda kloral hidrat bulacaklardır," dedi. "Ve Ken Mallory hak ettiğine kavuşacak."

"Bütün bu olanlara çok üzüldüm, Paige."

"Biliyorum." Paige erkeğin elini tutup yanağına dayadı. "Tanrı senden razı olsun."

Araba Jason'un evi önünde durdu.

Paige camdan bakınca soluğu tutulmuştu. Evin önündeki çimenliğin çevresine yeni bir beyaz çit çekilmişti.

Paige o gece evde Müfettiş Burns'un telefonunu bekleyerek hiç uyumadı. Müfettiş sabah onda telefon etti.

"Dr. Taylor?"

"Evet."

"Adli tıptan üçüncü raporu az önce aldım."

"Ve?"

"Dr. Hunter'in cesedinde ne kloral hidrat ne de başka bir uyuşturucu izine rastlanılmadı."

Olanaksızdı bu! Olması gerekirdi. Kat'ın baygın düşürecek bir darbe izi de yoktu. Boğazında bere de yoktu. Anlamsızdı bu. Mallory kendisini öldürdüğünde Kat'ın baygın olması gerekirdi. Adli tıp patologu yanılıyordu.

Paige adamla gidip konuşmaya karar verdi.

Dr. Dolan epey sinirliydi. "Böyle sorguya çekilmekten hiç hoşlanmıyorum," dedi. "Üç kere kontrol ettim. Müfettiş Burns'e organların hiçbirinde kloral hidrat izine rastlamadığımı bildirdim."

"Ama..."

"Başka bir şey var mıydı, doktor?"

Paige çaresizce adama baktı. Son umudu da kaybolmuştu. Ken Mallory cinayet işlemiştii ve paçasını kurtaracaktı. "Sanmıyorum," dedi. "Eğer hiçbir kimyasal madde bulmamışsanız o zaman..."

"Herhangi bir kimyasal madde bulmadım demedim."

"Yani bir şey buldunuz mu?"

"Çok az trikloroetilen buldum."

Paige kaşlarını çattı. "Bu ne etki yapar?"

Adam omuzlarını silkti. "Hiçbir şey. Analjeziktir. Uyku vermez."

"Anlıyorum."

"Size yardım edemediğim için üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

Paige bir şeyi kaçırmakta olduğunu hissederek morgun uzun koridorunda yürüyordu. Kat'm kloral hidratla uyutulduğundan o kadar emin olmuştu ki.

Ama sadece trikloroetilen bulunmuştu. İnsanı uyut-

mayan bir madde. İyi ama, trikloroetilenin Kat'ın vücudunda ne işi vardı? Kat ilaç almıyordu ki.

Paige hastaneye gidince doğru beşinci kattaki kütüphaneye çıktı. Trikloroetilen maddesini bulması bir an sürdü. Tanımı şöyleydi: *Renksiz, duru, uçucu bir sıvı. Yoğunluğu 1.47. Formülü: CCl CCl CHCl.*

Ve aradığını son satırda buldu: *Kloral hidrat metabolizmaya karışınca yan ürün olarak trikloroetilen çıkarır.*

Otuz Beşinci Bölüm

"**M**ÜFETTİŞ, Dr. Taylor

sizinle görüşmeye geldi."

"Yine mi?" Burns kadını kabul etmemeyi düşündü. Ama bu işe de bir son vermeliydi. "Gelsin," dedi.

Paige içeri girince Burns, "Bakın doktor, bu iş fazla ileri gitti." diye söze başladı. "Dr. Dolan telefon edip şikayetlerini..."

"Ken Mallory'nin bu işi nasıl yaptığını buldum!" Paige'in heyecanı sesinden belli oluyordu. "Kat'ın vücudunda trikloroetilen vardı."

Burns başını salladı. "Dr. Dolan söyledi. Ama onun bayıltıcı..."

"Kloralhidrat trikloroetilene dönüşür!" dedi Paige. "Mallory eve Kat'la dönmediğini söylediğinde yalan söylüyordu. İçkisine kloral hidrat koydu. Alkolle karıştırılınca tadını değiştirmez ve bir iki dakikada etkisini gösterir."

"Doktor, özür dilerim ama, sizin bütün bu ileri sürdüğünüz iddialar hep varsayım."

"Hayır, değil. Spiros Levathes adında bir hastaya yazmış ilacı, ama ona vermemiş."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Veremezdi çünkü. Spiros Levathes'i kontrol ettim. Onun erytropoietik porphyria'sı var."

"Nedir o?"

"Genetik bir bozukluktur. Işığa duyarlılık ve yaralar, yüksek tansiyon ve birkaç hoş olmayan semptomla kendini gösterir. Kusurlu bir genin sonucudur."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Dr. Mallory hastasına kloral hidrat vermedi, çünkü bu hastayı öldürürdü."

Müfettiş Burns ilk kez etkilenmişti. "Ödevinizi geçekten iyi yapmışsınız," dedi.

"Ken Mallory neden uzakta bir eczaneye gidip o ilacı veremeyeceği bir hastaya yazsın? Onu tutuklamalısınız."

"Bu o kadar basit değil."

"Ama siz..."

Müfettiş elini kaldırdı. "Pekala. Ne yapacağımı söyleyeyim. Savcılıkla bir konuşacağım."

Paige bundan daha ileri gidemeyeceğini anlamıştı. "Teşekkür ederim, müfettiş."

"Ben sizi ararım."

Paige Taylor gittikten sonra Müfettiş Burns uzun uzun düşündü. Dr. Mallory aleyhinde bir kanıt yoktu, sadece o ısrarlı kadının kuşkuları vardı. Burns elindeki gerçekleri gözden geçirdi. Dr. Mallory Kat Hunter'le nişanlıydı. Kız öldükten iki gün sonra Alex Harrison'un kızıyla nişanlanmıştı. İlginç bir durumdu, ama yasalara aykırı değildi.

Mallory Dr. Hunter'i kapısı önünde bıraktığını ve içeri girmediğini söylemişti. Kadının vücudunda sperm bulunmuştu, ama ona da doğru olabilecek bir açıklama getirmişti.

Sonra kloral hidrat konusu vardı. Mallory hastasını öldürebilecek bir ilaç yazmıştı. Cinayetten suçlu muydu? Yoksa suçsuz muydu?

Burns sekreterine seslendi. "Barbara, bana savcılıktan bu öğleden sonrasına bir randevu al."

Paige içeri girdiğinde odada dört kişi vardı: savcı, yardımcısı, Warren adında biri ve Müfettiş Burns.

Savcı, "Geldiğiniz için teşekkür ederim, Dr. Taylor," dedi. "Müfettiş Burns bana Dr. Hunter'in ölümü ile ilginizden söz etti. Bunu anlıyorum. Dr. Hunter oda arkadaşınızdı ve adaletin yerine getirilmesini istiyorsunuz."

Demek sonunda Ken Mallory'yi tutuklayacaklardı. "Evet. Bundan hiçbir kuşku yok. Onu Dr. Mallory öldürdü. Onu tutukladığınızda..."

"Korkarım ki, bunu yapamayız."

Paige boş bakışlarla baktı adama. "Ne?"

"Dr. Mallory'yi tutuklayamayız."

"Neden ama?"

"Elimizde dava açacak kanıt yok."

"Var! Trikloroetilen..."

"Doktor, mahkemede yasaları bilmemek mazeret değildir. Ama tıp bilmemek mazeret sayılır."

"Anlamadım."

"Çok basit. Dr. Mallory bir yanlışlık yaptığını ve kloral hidratın porphyria'lı bir hastada yapacağı etkiyi bilmediğini iddia edebilir. Kimse onun yalancı olduğunu kanıtlayamaz. Kötü bir doktor olduğu kanıtlanır, ama cinayetten suçlu olduğu kanıtlanmaz."

"Yani bu işi onun yanına kâr mı bırakacaksınız?"

"Bakın, size ne yapabileceğimi anlatayım. Bunu Müfettiş Burns'le de konuştuk. İzninizle evinize birini gönderip bardaki kadehleri aldıracağım. Eğer bunlarda kloral hidrat izine rastlanırsa ondan sonraki adımı atacağız."

"Ya bardakları çalkaladıysa?"

Deterjan kullanacak vakti olduğunu sanmıyorum. Sadece çalkalamışsa aradığımızı buluruz."

Müfettiş Burns iki saat sonra yine Paige'i aradı.

"Doktor, bardaki bütün kadehlerin kimyasal analizlerini yaptık."

Paige düşkırıklığına hazırlandı.

"Birinde kloral hidrat izine rastladık."

Paige gözlerini kapatıp sessizce dua etti.

"Ve o kadehte parmak izi vardı. Bunları Dr. Mallory'ninkilerle karşılaştıracamız."

Paige içinde bir heyecan koptuğunu hissetti.

"Onu öldürdüğünde -eğer öldürmüşse- kürette iz bırakmamak için eldiven giymiştir. Ama eldivenli olarak içki sunamayacağı için, kadehleri çalkaladıktan sonra yerine kaldırırken eldiven giymemiş olabilir."

"Doğru."

"Kabul etmeliyim ki, ilk başta bu kuramınızla bir yere varılacağını sanmıyordum. Ama şimdi aradığımız kişinin Dr. Mallory olabileceğini düşünüyorum. Savcı haklı. Mallory'yi mahkemeye çıkarmak riskli olabilir. Reçetenin hastası için olduğunu iddia edebilir. Tıbbi bir yanlışlık yapmaya karşı bir yasa yoktur. Bunu nasıl..."

"Bir dakika!" dedi Paige. "Sanırım bunun nasıl yapılacağını buldum!"

Ken Mallory Lauren'le telefonda konuşuyordu. "Babamla bir muayenehane bulduk ki, bayılacaksın. Posta Binasında bir daire. Sana bir resepsiyon memuru bulacağım, ama çok güzel olmayan birini."

Mallory güldü. "O konuda kaygılanmana gerek yok. Benim için senden başkası olamaz."

"Gelip görmeni istiyorum. Şimdi çıkabilir misin?"

"İki saat sonra zaten çıkacaktım."

"Çok güzel. Beni evden al."

"Tamam."

Mallory hoparlörde kendi adını duydu: "Dr. Mallory... 430 no.lu oda... Dr. Mallory..."

Bir stajyer kendisini odanın dışında bekliyordu. "Bir sorunumuz var," dedi. "Bu Dr. Peterson'un hastalarından biri, ama Dr. Peterson burada değil. Öteki doktorlardan biriyle bir tartışmamız oldu."

İçeri girdiler. Odada üç kişi vardı. Yatakta bir hasta, erkek bir hastabakıcı ve Mallory'nin daha önce görmediği bir doktor.

Stajyer, "Dr. Edwards'la sizi tanıştırayım," dedi. "Sizin fikrinize ihtiyacımız var, Dr. Mallory."

"Sorun nedir?"

Stajyer anlattı. "Bu hastada erythropoietic porphyria var ve Dr. Edwards kendisine bir sakinleştirici verilmesini öneriyor."

"Bunda bir sorun görmüyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Dr. Edwards. "Adam kırk sekiz saattir uyumamış. Biraz dinlenmesi için kloral hidrat yazdım ve..."

Mallory şaşkınlıkla bakıyordu adamın yüzüne. "Sen aklını mı kaçırdın?" dedi. "Bu onu öldürür! Kasılmalar ve taşikardi başlar ve sonunda herhalde ölür. Sen tıbbı nerede okudun?"

Adam Mallory'ye bakarak sakın bir sesle, "Ben tıp okumadım," dedi." Armasını gösterdi. "Ben San Francisco Emniyeti Cinayet masasındayım." Yataktaki adama döndü. "Hepsini aldın mı?"

"Adam yastığın altından bir ses alma makinesi çıkardı. "Evet."

Mallory bir şey anlamayarak oradakilerin yüzlerine bakıyordu. "Hiçbir şey anlamıyorum. nedir bu? Neler oluyor burada?"

Müfettiş, Mallory'ye döndü. "Dr. Mallory, sizi Dr. Kate Hunter'i öldürmek suçundan tutukluyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

SAN Francisco Chronicle'in manşeti AŞK ÜÇGENİ CİNAYETİ İŞLEYEN DOKTOR TUTUKLANDI idi. Mallory gazeteyi hücrelerinde okuduktan sonra öfkeyle bir yana fırlattı.

Hücre arkadaşı, "Seni fena kıstırmışlar, ahbap," dedi.

"Sen her okuduğuna inanma," dedi Mallory. "Benim yüksek yerlerde tanıdıklarım vardır, bana dünyanın en iyi avukatını tutacaklardır. Yirmi dört saat sonra çıkarım buradan. Bunun için bir telefon yeter."

Harrison'lar gazeteyi kahvaltıda gördüler.

"Tanrım!" dedi Lauren. "Ken! İnanmıyorum!"

Bir uşak kahvaltı sofrasına yaklaştı. "Özür dilerim, Bayan Harrison. Dr. Mallory telefonda sizi istiyor. Cezaevinden arıyor sanırım."

"Ben bakarım." Lauren masadan kalkmak için davrandı.

"Yerine otur ve kahvaltını tamamla," dedi Alex Harrison. Uşağa döndü. "Biz Dr. Mallory diye birini tanımıyoruz."

Paige, gazeteyi giyinirken okudu. Mallory işlediği korkunç cinayet için cezalandırılacaktı, ama bu Paige'de

bir tatmin duygusu yaratmamıştı. Hiçbir şey Kat'ı geri getiremezdi.

Zil çalınca Paige gidip kapıyı açtı. Dışarda bir yabancı duruyordu. Adam koyu renk takım elbise giymiş, elinde de bir çanta vardı.

"Dr. Taylor?"

"Evet.."

"Adım Roderick Pelham. Rothman ve Rothman şirketi avukatlarındayım. İçeri girebilir miyim?"

Paige şaşkın şaşkın baktı adama. "Buyurun."

Adam eve girdi.

"Benden ne istiyordunuz?"

Adam çantasından bazı kağıtlar çıkardı.

"John Cronin'in vasiyetinin başlıca pay sahibi siz olduğunuzu biliyorsunuz sanırım."

Paige hiçbir şey anlamayarak adamın yüzüne baktı. "Siz neden söz ediyorsunuz? Bir yanlışlık olmalı."

"Yanlışlık yok. Bay Cronin size bir milyon dolar bıraktı."

Paige bir koltuğa çöktü. *Avrupa'ya git. Bana bir iyilik yap. Paris'e git... Crillon'da kal, Maxim'de yemek ye, kalın bir biftek ve bir şişe şampanya ısmarla, bifteği yeyip şampanyayı içerken beni düşünmeni istiyorum.*

"Şurayı imzalarsanız, gereken işlemleri biz yaparız."

Paige başını kaldırdı. "Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum. Şey.. onun ailesi vardı..."

"Vasiyetname hükümlerine göre onlar mirasın geri kalan kısmını alacaklardır ki, o da fazla bir şey tutmaktadır."

"Ben bunu kabul edemem," dedi Paige.

Pelham şaşırmıştı. "Neden?"

Paige'in verecek bir yanıtı yoktu. John Cronin onun bu parayı almasını istemişti. "Bilemiyorum. Bu ahlaka pek uymayan bir şey sanırım. O benim hastamdı."

"Ben çeki size bırakayım, siz ne isterseniz yaparsınız. Şurayı imzalayın."

Paige şaşkın bir halde kağıdı imzaladı.
"İyi günler, doktor."

Paige'e kalan miras hastanenin başlıca konusuydu. Paige bunun gizli kalacağını ummuştı. Parayı ne yapacağını hâlâ bilemiyordu. O para benim değil, diye düşünüyordu. Onun bir ailesi var.

Paige işe dönmeye duygusal olarak hazır değildi. Ama hastaları kendisini bekliyordu. O sabah bir ameliyat vardı. Arthur Kane kendisini koridorda bekliyordu. Ters röntgen filminden sonra bir daha konuşmamıştı. Yapanın Kane olduğunu bilmemesine karşın arabasının lastiklerinin yarılması kendisini korkutmuştu.

"Merhaba, Paige. Geçmiş geçmişte bırakalım, tamam mı?"

Paige omuzlarını silkti. "Peki."

"Ken Mallory işi çok korkunçtu, değil mi?"

"Evet."

"Bir doktorun bir insanı bilerek öldürebileceğini hayal edebiliyor musun? Korkunç bir şey, değil mi?"

"Evet."

"Aklıma gelmişken seni kutluyayım. Artık milyoner olmuşsun."

"Bunun sizinle..."

"Bu gece tiyatroya iki biletim var, Paige. Birlikte gideriz diye düşünmüştüm."

"Teşekkür ederim. Başkasına bir sözüm var."

"O zaman sözünü bozmanı tavsiye ederim."

Paige şaşırmıştı. "Efendim?"

Kane kadına yaklaştı. "John Cronin'e otopsi yapılmasını istedim."

Paige kalbinin daha hızlı çarptığını hissetti. "Evet?"

"Kalp yetmezliğinden ölmedi. Biri aşırı dozda ensü-

lin vermiş. O veren her kimse otopsi yapılacağını hiç düşünmemiş olmalı."

Paige'in ağzı birden kurumuştı.

"Öldüğü zaman sen yanıdaydın, değil mi?"

Paige duraksadı. "Evet."

"Bunu bilen bir tek benim." Paige'in kolunu okşadı. "Otopsi raporu da sadece bende var. Ama dudaklarım mühürlüdür. O tiyatro biletleri..."

Paige adamın elinden kurtuldu. "Hayır!"

"Ne yaptığının farkında mısın?"

Paige derin bir soluk aldı. "Evet. Şimdi izin verirseniz..."

Kane kadının ardından bakarken yüzü kaskatı kesilmişti. Dönüp Benjamin Wallace'ın odasına doğru yürüdü.

Paige ertesi sabah hastaneye geldiğinde iki kişi kendisini bekliyordu.

"Dr. Paige Taylor musunuz?"

"Evet."

"Bizimle geleceksiniz. Sizi John Cronin'i öldürmekten tutukluyoruz."

Otuz Yedinci Bölüm

DURUŞMANIN son günüydü. Savunma avukatı jüriye son konuşmasını yapmaktaydı.

"Bayanlar baylar, Dr. Taylor'un yeteneği ya da yeteneksizliği konusunda pek çok ifade dinlediniz. Yargıç Young size bu davanın konusunun o olmadığını anlatacaktır. Dr. Taylor'un işinden hoşlanmayan her doktora karşılık onu takdir eden on doktor getirebiliriz. Ancak konu bu değildir.

"Paige Taylor John Cronin'in ölümüne neden olmaktan dolayı yargılanmaktadır. Onun ölümüne yardımcı olduğunu kabul etmiştir. Bunu Cronin çok ıstırap çektiği için ve yapmasını istediği için yapmıştır. Buna ötanazi denir ve dünyada giderek kabul görmektedir. Geçen yıl California Yüksek Mahkemesi aklı başında bir yetişkinin herhangi bir tedaviyi reddetme hakkı bulunduğunu kabul etmiştir. Seçilen ya da reddedilen tedavinin sonunda ölecek veya yaşayacak kişi o bireydir."

Penn jüri üyelerinin yüzlerine baktı. "Ötanazi bir merhamet suçudur ve hemen hemen bütün dünya hastanelerinde şu ya da bu şekilde yer almaktadır. Savcılık ölüm cezası istemektedir. Konuyu onun da karıştırmaması gerekir. Bugüne kadar ötanazi vakalarının hiç birinde ölüm cezası verilmiş değildir. Amerikalıların yüzde altmış üçü ötanazinin yasal olmasını istemektedir ve bu ül-

kenin on sekiz eyaletinde bu yasaldır. Sorun şudur: bu çaresiz hastaları acı çekmeye, sağ kalıp ıstırap içinde kıvrandırmaya hakkımız var mıdır? Tıbbi teknolojide elde edilen büyük başarılar nedeniyle bu sorun giderek daha karmaşık bir hale gelmiştir. Hastaların bakımını makinelerle bırakmış bulunuyoruz. Makinelerde merhamet yoktur. Bir atın bacağı kırılırsa onu ıstıraptan kurtarmak için öldürürüz. Ama bir insanı yarı yarıya cehennem olan bir yaşamı sürdürmeye mahkum etmekteyiz.

"Dr. Taylor John Cronin'in öleceği ana karar vermiş değildir. Bu John Cronin'in kararıdır. Sakın bir kuşkunuz olmasın, Dr. Taylor bir merhamet eyleminde bulunmuştur. Ve bunun sorumluluğunu üzerine almıştır. Kendisine bırakılan para hakkında hiçbir bilgisi olmadığma emin olabilirsiniz. O yaptığını merhamet ruhuyla yapmıştır. John Cronin sakat bir kalbi ve tüm vücuduna yayılmış kanseri nedeniyle ıstırap çekmekteydi. Kendinize bir tek soru sorun. Bu koşullar altında yaşamak ister miydiniz? Teşekkür ederim."

Gus Venable jüri önüne yürüdü. "Merhamet mi?" Paige'e bakıp başını salladı, yine jüriye döndü. "Bayanlar baylar, ben yirmi yıldan beri mahkemelerdeyim, ama bugüne kadar kar amacı ile işlendiği kesinlikle belli olan başka bir cinayet görmediğimi sizlere bildirmek isterim.

"Savunma ötanaziden söz etti. Dr. Taylor yaptığı şeyi merhametten mi yapmıştır? Hiç sanmıyorum. Dr. Taylor ve diğerleri Bay Cronin'in sadece bir iki günlük ömrü kaldığını söylemişlerdir. Neden o birkaç günü yaşamasına izin vermedi öyleyse? Belki de Dr. Taylor Bayan Cronin'in kocasının vasiyetini değiştirdiğini haber alıp bir engel çıkaracağını düşünüyordu.

"Bay Cronin'in vasiyetini değiştirmesinin ve Dr.

Taylor'a bir milyon dolar bırakmasının hemen sonrasında Dr. Taylor'un kendisine aşırı dozda ensülin vererek öldürmesi ilginç bir rastlantıdır.

"Sanık kendi sözleriyle kendisini defalarca suçlamıştır. John Cronin'le dost olduğunu, adamın kendisinden hoşlandığını ve saygı duyduğunu söylemiştir. Ama tanıkların Cronin'in Dr. Paige Taylor'dan nefret ettiğini, ona 'orospu' dediğini anlattıklarını duyunuz."

Gus Venable yine sanığa baktı. Paige'in yüzünde bir umutsuzluk ifadesi vardı. Yine jüriye döndü. "Bir avukat tanıklığında Dr. Taylor'un kendisine kalan bir milyon dolar için, "Bu ahlaklı değil. O benim hastamdı' dediğini söyledi. Ama kendisi parayı almıştır. Buna ihtiyacı vardı. Evinde bir çekmece dolusu turistik broşür vardı - Paris, Londra, Riviera. Ve parayı almadan turizm bürosuna gittiğine dikkatinizi çekerim. O yolculukları daha önce planlamıştı. Kendisine gereken sadece bir fırsat ve paraydı ve bunların ikisini de John Cronin sağlamıştır. Ölmek üzere olan bir insanı kontrolü altında tutabilirdi. Kendi itirafına göre büyük acılar çeken bir adam vardı elinin altında. Öylesine ağrılarla kıvranırsa düşünmenin ne kadar güç olduğunu bilirsiniz. Dr. Taylor'un John Cronin'i vasiyetini değiştirmeye, kendisini seven ailesini açıkta bırakmaya nasıl ikna ettiğini bilemiyoruz. Ama bildiğimiz bir şey var: o gece John Cronin kendisini yatağının yanına çağırmıştı. Orada ne konuştular? Cronin kendisini öldürmesi karşılığında ona bir milyon vaad etmiş olabilir mi? Bu, gözardı etmememiz gereken bir olasıdır. Her iki durumda da, soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayetle karşı karşıyayız.

"Bayanlar baylar, bu dava sırasında en aleyhte tanık kimdi biliyor musunuz?" Gus Venable parmağını Paige'e uzattı. "Sanığın kendisi! Onun yasadışı bir kan nakli yaptığını, sonra da belgelerde tarihi değiştirdiğini işittik. Bu gerçeği inkar etmemiştir. John Cronin'den başka bir hasta öldürmediğini söylemiştir ama herkesin saygısını ka-

zanmış bir hekim olan Dr. Barker'in onu kendi hastasını öldürmekle suçladığı konusunda bir ifadeyi de dinledik.

"Dr. Lawrence Barker ne yazık ki, bir kriz geçirmiş olduğundan bugün sanık aleyhinde tanıklık edememiştir. Size Dr. Barker'in sanık hakkındaki fikirlerini hatırlatmak isterim. Dr. Peterson Dr. Taylor'un ameliyat ettiği bir hasta hakkında tanıklık ediyordu."

Sonra tutanaklardan okumaya başladı:

"Dr. Barker ameliyat sırasında ameliyathaneye geldi mi?"

"Evet."

"Dr. Barker bir şey söyledi mi?"

"Yanıt: Dr. Taylor'a döndü ve, Onu öldürdün, dedi.

Gus Venable başını kaldırdı. "Ya burada bir komplo var ve bu saygın doktor ve hemşireler sanık hakkında yalan söylüyorlar, ya da Dr. Taylor bir yalancıdır. Sadece yalancı değil, aynı zamanda patolojik..."

Mahkeme salonun arka kapısı açıldı, bir savcı yardımcısı içeri girdi. Adam karar vermek istercesine bir an durakladıktan sonra Gus Venable'a doğru yürüdü.

"Efendim..."

Gus Venable öfkeyle döndü. "Görmüyor musun..."

Yardımcısı kulağına bir şey fısıldadı.

Gus Venable şaşkın şaşkın baktı adamın yüzüne. "Ne? Çok iyi!"

Yargıç Young öne eğildi. "İkinizin sohbetini yarıda kestiğim için özür dilerim, ama ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Gus Venable heyecanla yargıca döndü. "Sayın Yargıç, Dr. Lawrence Barker'in salonun dışında olduğunu haber aldım. Tekerlekli sandalyeyle gelmiş ama tanıklık yapacak durumdaymış. Kendisini tanıklığa çağırmak istiyorum."

Alan Penn ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum! Savcı kapanış konuşmasını yapmaktadır. Bu anda yeni bir tanık çağırmak..."

Yargıç Young tokmağını indirdi. "Sayın avukat kürsüye yaklaşabilir mi?"

"Bu usüle aykırıdır, Sayın Yargıç. Ben böyle bir örnek olmadığını..."

"Geçmişte buna örnek vardır," dedi Yargıç Young. "Tanıkların özel durumlar altında tanıklık yapmalarını izin verildiği on dava sayabilirim size. Eğer bir örnek arıyorsanız, bu salonda beş yıl önceki bir davanın tutanaklarına bakabilirsiniz. O zaman da yargıç bendim."

Alan Penn yutkundu. "Yani bu tanıklığa izin verecek misiniz?"

Yargıç Young düşünceliydi. "Dr. Barker bu davada tanıktır, daha önce tanıklık yapamadığına göre, adalet adına onun tanık sandalyesine oturmasını uygun görüyorum." Gus Venable'a döndü. "Tanığınızı getirebilirsiniz."

Kapı açıldı ve tekerlekli sandalyesiyle Dr. Lawrence Barker içeri girdi. Başı yana kaymıştı, yüzünün bir yanı çarpılmıştı.

Herkes bu soluk yüzlü adamın tanık yerine doğru itilmesini seyrediyordu. Dr. Barker Paige'in yanından geçerken yüzüne baktı.

Gözlerinde dostluk yoktu. Paige onun son sözlerini hatırladı: Sen kendini ne sanıyorsun?

Lawrence Barker kürsünün önüne gelince Yargıç Young öne eğilerek, "Dr. Barker bugün burada tanıklık yapacak durumda mısınız?" diye sordu.

"Evet, Sayın Yargıç." Dr. Barker sözcükleri karışıyordu.

"Bu salonda olanların farkında mısınız?"

"Evet. O kadın bir hastasını öldürdüğünden dolayı yargılanıyor."

Paige irkildi. O kadın!

Yargıç Young kararını verdi. Mübaşire döndü. "Tanık yemin etsin."

Dr. Barker yemin ettikten sonra Yargıç Young, "Bulduğunuz yerde kalabilirsiniz, Dr. Barker," dedi. Savcı

sorularını soracak, daha sonra da savunmanın soru sormasına izin vereceğim."

Gus Venable gülümsedi. "Teşekkür ederim, Sayın yargıç." Tekerlekli sandalyenin yanına gitti. "Sizi burada fazla uzun tutmayacağız, doktor. Mahkeme sizin bu koşullar altında tanıklığa gelmenizi takdirle karşılıyor. Son bir ay içinde burada verilen ifadeler hakkında bilgi sahibi misiniz?"

Dr. Barker başını salladı. "Televizyondan ve gazetelerden izledim ve midemin bulandığını söylemek isterim."

Paige başını elleri arasına aldı.

Gus Venable zafer duygusunu saklamakta güçlük çekiyordu. "Bunu çoğumuz hissetmekteyiz, doktor."

"Ben buraya adaletin gerçekleşmesini görmek istediğim için geldim."

Venable gülümsedi. "Çok doğru. Bunu bizler de istiyoruz."

Lawrence Barker derin bir soluk aldı. Konuşmaya başladığında sesindeki öfke açıkça belliydi. "Öyleyse nasıl oluyor da Dr. Taylor'u mahkemeye çıkarıyorsunuz?"

Venable yanlış anladığını sandı. "Efendim?" dedi.

"Bu dava bir komedidir!"

Paige ile Alan Penn şaşkın şaşkın baktılar birbirlerine.

Gus Venable sarardı. "Dr. Barker..."

"Sözümü kesmeyin! Parlak bir cerraha saldırmak için bir sürü taraf tutan kıskanç insanların ifadelerini kullandınız. O..."

"Bir dakika!" Venable paniğe kapılmıştı. "Dr. Taylor'un yeteneğini eleştirdiğiniz ve onun Embarcadero Hastanesi'ni terk etmeye kalkıştığı doğru değil mi?"

"Doğrudur."

Gus Venable rahatlamaya başladı. "O halde Paige Taylor'un parlak bir doktor olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz?"

"Çünkü bu gerçektir." Barker Paige'e baktı, bir daha konuştuğunda sanki salonda yalnız ikisi varmış gibi ona hitap etti: "Bazı insanlar doktor olmak üzere doğarlar. Sen o seyrek rastlanan insanlardan biriydin. Ben daha ilk baştan senin yeteneğini anlamıştım. İyi olduğun için sana o kadar sert davrandım. Sana sert davrandım, çünkü senin kendine sert davranmanı istiyordum. Senin kumsursuz olmanı istiyordum, çünkü bizim meslekte yanlış yer yoktur."

Paige büyülenmiş gibi bakıyordu adama. Her şey çok hızlı oluyordu.

Salonda çıt çıkmıyordu.

"Senin mesleğini terk etmene izin verecek değildim."

Gus Venable zaferinin parmakları arasından kayıp gittiğini hissediyordu. Sürpriz tanığı en korkunç karabasanı olmuştu. "Dr. Barker, Dr. Taylor'u hastanız Lance Kelly'yi öldürmekle suçladığınız söylendi. Nasıl..."

"Ameliyattan sorumlu olduğun için öyle söyledim. Sonuçta sorumluluk ona aitti. Bay Kelly'nin ölümüne narcozcu neden olmuştu."

Paige sersemlemişti.

Dr. Barker kendini zorlayarak ağır ağır konuşmaya devam etti. "John Cronin'in ona o parayı bırakmasına gelince, Dr. Taylor'un bundan haberi yoktu. Bay Cronin'le ben konuştum. Bana ailesinden nefret ettiği için o parayı Dr. Taylor'a bırakacağını ve Dr. Taylor'dan kendisini ıstırap çekmekten kurtarmasını isteyeceğini söyledi. Ben bu isteğini onayladım."

Alan Penn ayağa fırladı. "Sayın Yargıç, müvekkilinin salıverilmesini istiyorum."

Yargıç Young seyircileri susturmak için tokmağını vuruyordu. "Susun!" diye bağırdı. Savcı ile avukata baktı. "Odama gelin."

Alan Penn ve Gus Venable Yargıç Young'ın odasında oturuyorlardı.

Gus Venable şok içindeydi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Sayın Yargıç. Adamın hasta olduğu belli. Kafası karışmış. Onu muayene için birkaç psikiyatr getirilmesini istiyorum ve..."

"Her şeyi elde edemezsin, Gus. Senin davan suya düşmüş görünüyor. Seni daha fazla utanca düşmekten kurtaralım istersen. Ben cinayet suçlaması konusunda davayı reddetme kararı vereceğim. Bir itirazın var mı?"

Uzun bir sesizlik oldu. Venable sonunda başını salladı. "Hayır."

"İyi karar," dedi Yargıç Young. "Sana bir öğüt vereceğim. Ne söyleyeceğini bilmeden asla tanık çağırma."

Mahkeme salonuna dönmüşlerdi. Yargıç Young, "Sayın jüri üyeleri," dedi. "Sabrınız ve zamanınız için teşekkür ederim. Mahkeme bütün suçlar konusunda davanın düşmesine karar vermiştir. Sanık serbesttir."

Paige dönüp Jason'a bir öpücük gönderdikten sonra Dr. Barker'in yanına koştu. Dizleri üstüne çökerek adamı kucakladı.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı.

"Bu pisliğe asla karışmamış olman gerekirdi," diye homurdandı Barker. "Saçmalık. Haydi buradan çıkalım da konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

Yargıç Young konuşulanları duymuştu. Ayağa kalkarken, "İsterseniz benim odamda konuşabilirsiniz," dedi. "Size hiç olmazsa bu kadarını yapalım."

*

Paige, Jason ve Dr. Barker yargıcın odasındaydılar. Başbaşa.

Dr. Barker, "Sana yardım için daha önce izin vermediler, özür dilerim," dedi. "Lanet doktorların nasıl olduklarını bilirsin."

Paige ağlamaklıydı. "Size ne kadar..."

"Öyleyse söyleme!"

Paige adama bakarken birden aklına bir şey geldi. "John Cronin'le ne zaman konuştunuz?" diye sordu.

"Ne?"

"Beni duydunuz. John Cronin'le ne zaman konuştunuz.?"

"Ne zaman?"

"Siz John Cronin'i görmediniz bile. Onu tanımıyordunuz."

Barker'in yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Hayır. Ama seni tanıyordum."

Paige uzanıp kollarını adamın boynuna doladı.

"Sakın fazla duygusal olma," diye gürledi. Jason'a baktı. "Kimi zaman aşırı duygusallaşır. Ona iyi bak, yoksa ben senden hesabını sorarım."

"Hiç merak etmeyin, efendim," dedi Jason.

Paige ve Jason ertesi gün evlendiler. Sağdıçları Dr. Barker'di.

Son Söz

PAIGE Curtis özel muayenehane açtı ve ünlü North Shore Hastanesi ile de bağlantısı vardır. John Cronin'in kendisine bıraktığı bir milyon dolarla Afrika'da babasının adına bir tıp vakfı kurdu.

Lawrence Barker cerrahi danışman olarak Paige ile aynı muayenehanede çalışmaktadır.

California Tıp Odası Arthur Kane'in ruhsatını iptal etmiştir.

Jimmy Ford tam olarak iyileşip Betsy ile evlenmiştir. İlk kızlarının adını Paige koymuşlardır.

Honey Taft Sean Reilly ile İrlanda'ya gitmiştir ve Dublin'de hemşirelik yapmaktadır.

Sean Reilly başarılı bir ressamdır ve henüz AIDS belirtisi göstermemiştir.

Mike Hunter silahlı soygundan cezaevinde yatmaktadır.

Alfred Turner Park Avenue'da bir doktorlar bürosunda çok başarılı olarak çalışmaktadır.

Benjamin Wallace Embarcadero İlçe Hastanesi yöneticiliğinden kovulmuştur.

Lauren Harrison tenis öğretmeniyle evlenmiştir.

Lou Dinetto vergi kaçırmaktan dolayı on beş yıla hüküm giymiştir.

Ken Mallory yaşamboyu hapse mahkum olmuştur. Dinetto'nun hapse girmesinden bir hafta sonra hücrelerinde bıçaklanarak öldürülmüştür.

Embarcadero Hastanesi hâlâ ayaktadır ve bir sonraki depremi beklemektedir.